HUNTER S. THOMPSON

Spaime şi scârbe în Las Vegas: o călătorie în inima sălbatică a Visului American

Traducere şi note de Adrian Buz

Iaşi: Polirom, 2008

Hunter S. Thompson s-a născut în 1937 în Louisville, Kentucky şi a murit în Colorado în 2005. Este creatorul aşa-numitului Jurnalism Gonzo", un stil de reportaj în care autorul se implică atât de mult încât devine personajul central al relatării. Scriitorul a avut o existenţă tumultuoasă: închis pentru jaf la închisoarea Jefferson County, se alătură Forţelor Aeriene Americane, în cadrul cărora lucrează şi ca redactor sportiv. În martie 1963, Hunter S. Thompson călătoreşte în America de Sud, în calitate de corespondent pentru The National Observer. În 1966, apare Hell's Angels: The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs, descrierea experienţei pe care Hunter S. Thompson a avut-o cu gaşca de motociclişti Hells Angels. Adept al unui mod nonconformist de a trăi, scriitorul american inventează şi un nou stil de a scrie: la limita disperării, confruntat cu un termen limită, trimite revistei Scanlan's Monthly pagini rupte din carnetul său de însemnări. Astfel avea să ia naştere Jurnalismul Gonzo". Faima şi-a câştigat-o lucrând în special în calitate de corespondent pe probleme de politică internă pentru revista Rolling Stone, în care au apărut pentru prima dată Fear and Loathing în Las Vegas şi Fear and Loathing: On the Campaign Trail '72. Având o puternică tentă autobiografică, Spaime şi scârbe în Las Vegas (1971) îi are ca principali protagonişti pe jurnalistul Raoul Duke, alter ego-ul scriitorului, care pleacă spre Las Vegas într-o decapotabilă roşie, împreună cu avocatul său, doctorul Gonzo, ca să descopere partea întunecată a Visului American. Sub pretextul unei relatări „la cald" a faimoasei curse de motociclete „Mint 400", cei doi se lansează într-o aventură halucinogenă: înarmaţi cu un întreg arsenal de amfetamine, haşiş, marijuana şi LSD, viziunea lor asupra

celebrilor ani ’60 din America nu poate fi decât grotescă şi absurd de hilară, o perspectivă de coşmar împinsă până la ultimele ei consecinţe. Romanul a fost ecranizat în 1998 în regia lui Terry Gilliam, cu Johnny Depp şi Benicio del Toro în rolurile principale, devenind unul dintre filmele-cult ale contraculturii americane.

Lui Bob Geiger, din motive care nu trebuie explicate aici – şi lui Bob Dylan, pentru Mr. Tambourine Man

HUNTER S. THOMPSON ILUSTRAŢII DE RALPH STEADMAN

„Cel ce se poartă ca un ticălos, scapă de suferinţa de a fi om”.

DR. JOHNSON

Eram pe undeva pe lângă Barstow, la marginea deşertului, când prafurile au început să lucreze, îmi amintesc că am zis ceva de genul:

— Mă simt un pic năuc; poate că ar trebui să conduci tu…

Deodată se porni un muget teribil în jurul nostru şi cerul era plin de ceea ce păreau nişte lilieci uriaşi, zvârcolindu-se şi ţipând şi plonjând în jurul maşinii, care, cu capota strânsă, gonea cu 160 de kilometri la oră spre Las Vegas. Şi o voce răcnea:

— Sfinte Sisoe! Ce sunt animalele astea nenorocite?

Apoi se făcu din nou linişte. Avocatul meu îşi scosese cămaşa şi îşi turna bere pe piept, pentru a înlesni procesul de bronzare.

— De ce dracu’ răcneşti aşa? bombăni el, înălţându-şi spre cer ochii închişi, ascunşi complet în spatele unei perechi de ochelari de soare spanioli.

— Nu contează, am spus. E rândul tău să conduci.

Am călcat frâna şi am tras Marele Rechin Roşu spre marginea şoselei. N-are rost să-i spun despre lilieci, m-am gândit. Bietul idiot o să-i vadă şi el destul de curând.

Era aproape amiază şi mai aveam peste 170 de kilometri de mers. O distanţă dată dracului. Ştiam că foarte curând aveam să fim amândoi complet varză. Dar nu era loc de întors şi n-aveam timp de odihnă. Trebuia să o

ţinem tot aşa. Înscrierea jurnaliştilor pentru fabuloasa cursă Mint 400 era deja în desfăşurare şi trebuia să fim acolo până la patru pentru a ne revendica apartamentul izolat fonic. O revistă de sport la modă din New York se ocupase de rezervări şi de acest uriaş Chevy roşu decapotabil, pe care tocmai îl închiriasem de pe Sunset Strip1… şi, la urma urmei, eram un jurnalist profesionist; aşa că aveam obligaţia să scriu reportajul la cald, fie că eram mort sau viu.

Editorii sportivi îmi plătiseră deja 300 de dolari bani gheaţă, iar cea mai mare parte din ei o cheltuisem pe droguri extrem de periculoase. Portbagajul maşinii arăta ca un laborator mobil al curcanilor de la Narcotice. Aveam două pungi de iarbă, şaptezeci şi cinci de pilule de mescalină, cinci bucăţi energizante de sugativă2, o solniţă plină

1. Sector din Los Angeles, de-a lungul lui Sunset Boulevard, frecventat de toxicomani, vagabonzi etc.

2. În original, acid blotter – începând cu anii ’70, LSD-ul a început să fie distribuit sub forma unor timbre de sugativă îmbibate cu drog.

pe jumătate cu cocaină şi o întreagă galaxie de pocnitoare, zăpăcitoare, năucitoare şi behăitoare în toate culorile curcubeului… şi, de asemenea, un sfert de galon de tequila, un sfert de galon de rom, o ladă de bere, o juma de eter neprelucrat şi două duzini de amil.

Toate astea fuseseră împachetate în noaptea de dinainte, într-o cursă frenetică de mare viteză prin ţinutul Los Angelesului – de la Topanga la Watts, am luat toate chestiile pe care am putut să punem mâna. Nu că am fi avut nevoie de toate alea pentru călătorie, dar, odată ce eşti prins în verva achiziţionării drogurilor, tendinţa e să împingi treaba cât de departe poţi.

Singurul lucru care mă îngrijora era eterul. Nimic nu e pe lume mai lipsit de ajutor, mai iresponsabil şi mai depravat decât un bărbat în toiul unui dezmăţ cu eter. Şi ştiam că o să ne dăm la chestia aia spurcată cât de curând. Probabil la următoarea benzinărie. Aveam mostre din

aproape toate felurile şi acum, da, venise vremea să tragem puţin eter. După care, aveam să facem următorii 170 de kilometri într-o oribilă şi băloasă stupoare spasmodică. Singura cale de a te menţine lucid atunci când tragi eter e să dai cu o grămadă de amil – nu tot o dată, dar constant, suficient cât să-ţi menţii concentrarea la 140 de kilometri la oră prin Barstow.

— Omiale, aşa se călătoreşte, spuse avocatul meu.

Se aplecă să dea mai tare radioul, fredonând pe ritmul melodiei şi mormăind cuvintele:

— One toke over the line, Sweet Jesus… One toke over the line1…

One toke? Biet nebun! Aşteaptă până ai să vezi nenorociţii ăia de lilieci. Abia dacă mai auzeam radioul… prăbuşit în marginea îndepărtată a scaunului, luptându-mă cu un magnetofon dat la maximum pe Sympathy for the Devil2. Asta era singura bandă pe care o aveam, aşa că o puneam întruna, iar şi iar, ca un fel de contrapunct dement la ce se auzea la radio. Şi ca să ne menţinem ritmul pe şosea. O viteză constantă e bună pentru consumul de carburant – lucru care, dintr-un motiv sau altul, părea important în acel moment. Serios. Într-o călătorie ca asta, trebuie să fii atent la consumul de benzină. Evită acele explozii de acceleraţie care îţi duc sângele în spatele creierului.

Avocatul meu îl văzu pe autostopist cu mult înaintea mea.

— Hai sălluăm pe puştiu’ ăsta, spuse, şi, înainte ca eu să emit vreo obiecţie, opri şi sărmanul puşti de Oklahoma alergă spre maşină cu un rânjet uriaş pe faţă, exclamând:

1. Melodie cântată de Mike Brewer şi Tom Shipley în ale cărei versuri se vorbeşte despre droguri, în special marijuana [toke (engl.) – un fum de marijuana].

2. Celebră piesă rock a formaţiei Rolling Stones.

— La dracu’! N-am mai mers cu o decapotabilă până acu’!

— Chiar aşa? am zis. Păi, cred că eşti gata, nu?

Puştiul dădu din cap energic în timp ce demaram.

— Noi suntem prietenii tăi, spuse avocatul meu. Nu suntem ca şi ceilalţi.

Cristoase, am crezut că ratează curba.

— Gata cu vorbăraia! am zis tăios. Sau pun lipitorile pe voi.

Rânji, părând să înţeleagă. Din fericire, zgomotul din maşină era îngrozitor – vântul, radioul şi magnetofonul dat la maximum – aşa încât puştiul din spate nu putea auzi o iotă din ce vorbeam noi. Sau putea?

Cât timp putem să ne menţinem? m-am întrebat. Cât, înainte ca unul din noi să înceapă să delireze şi să trăncănească în păsăreşte cu băiatul ăsta? Ce-o să creadă el? Acelaşi deşert pustiu a fost ultimul domiciliu cunoscut al familiei Manşon1. Va face el oare cumplita legătură atunci când avocatul meu o să răcnească despre lilieci şi despre uriaşii peşti – pisică plonjând spre maşină? Dacă da – ei bine, va trebui să-i tăiem capul şi să-l

1. Charles Manson (n. În 1934) – criminal celebru care a condus aşa-numita „Familie Manson”, un cult care a început să se formeze în jurul său în 1967, în San

Francisco.

Îngropăm undeva. Pentru că nu scrie nicăieri că nu ne putem descotorosi de el. Ne va raporta imediat la vreo agenţie nazi de poliţie de la mama dracului şi ne vor hăitui ăia ca pe nişte câini.

Iisuse! Am spus eu asta? Sau doar am gândit-o? Am vorbit? M-au auzit? M-am uitat la avocatul meu, dar el părea năuc – privind şoseaua, conducând Marele Rechin Roşu cu 180 la oră sau ceva de genul ăsta. Nu se auzea niciun sunet dinspre bancheta din spate.

Mai bine aş sta de vorbă cu băiatul ăsta, mi-am zis. Poate dacă îi explic nişte chestii, va sta cuminte.

Bineînţeles. M-am răsucit spre el şi i-am tras un uriaş zâmbet curat… admirându-i forma craniului.

— Apropo, am zis. E un singur lucru pe care ar trebui probabil sălânţelegi.

Se uită la mine, fără să clipească. Îşi scrâşnea dinţii?

— Mă auzi? am răcnit.

Dădu din cap că da.

— Asta-i bine, am zis. Pentru că vreau să ştii că suntem în drum spre Las Vegas pentru a găsi Visul American.

Am zâmbit.

— De aceea am închiriat maşina asta. Era singurul mod în care o puteam face. Te-ai prins?

Dădu din cap din nou, dar în privire i se citea îngrijorarea.

— Vreau să ai imaginea de ansamblu, am zis. Pentru că asta e o misiune de foarte rău augur, cu implicaţii extrem de periculoase… La dracu', am uitat de bere; vrei una?

Clătină din cap.

— Ce-ai zice de nişte eter? l-am întrebat.

— Poftim?

— Nu contează. Hai să intrăm în miezul problemei. Vezi tu, acum douăzeci şi patru de ore eram în Polo Lounge în Hotelul Beverly Hills – în grădină, bineînţeles – şi stăteam sub un palmier când a venit la mine un pitic în uniformă, cu un telefon roz şi mi-a spus: „Acesta trebuie să fie telefonul pe care îl aşteptaţi, domnule".

Am râs şi am deschis o cutie de bere căreia i-am împrăştiat spuma peste tot pe bancheta din spate, în timp ce am continuat să vorbesc.

— Şi ştii ce? Avea dreptate! Aşteptam telefonul ăla, dar nu ştiam de la cine e. Mă urmăreşti?

Expresia de pe faţa puştiului era un amestec de spaimă şi uluială.

Am turuit mai departe:

— Vreau să înţelegi că tipu' ăsta de la volan e avocatul meu! Nu e doar un ornament pe care l-am pescuit de pe Strip. Rahat, uită-te la el! Nu seamănă nici cu mine, nici cu tine, nu? Pentru că e străin. Cred că e samoan. Dar nu contează, nu? Ai prejudecăţi?

— Nici gând! spuse el precipitat.

— Nici nu mă aşteptam să ai, am zis. Pentru că, în ciuda rasei lui, acest om îmi este de mare preţ.

Mi-am aruncat privirea spre avocatul meu, dar mintea lui era în altă parte.

Am izbit cu pumnul în scaunul şoferului.

— La dracu', e important! E o poveste adevărată!

Maşina făcu o mişcare laterală bruscă, apoi se redresă.

— Ia-ţi dracului mâinile alea de pe gâtul meu! răcni avocatul meu.

Puştiul din spate părea gata să-şi încerce norocul şi să sară din maşină.

Începeam să avem presimţiri sumbre – dar de ce? Eram nedumerit, frustrat. În maşina asta nu se putea comunica? Decăzusem până la stadiul de bestii nătânge?

Pentru că povestea mea era reală. Eram sigur de asta. Şi simţeam că era extrem de important ca înţelesul călătoriei noastre să fie cât se poate de limpede. Chiar stătusem acolo, în Polo Lounge – timp de multe ore – bând Singapore Sling1 asezonat cu mescalină, pe care o stingeam cu bere. Şi, când am primit telefonul, eram pregătit.

1. Băutură din gin, apă, zahăr şi lămâie.

Piticania s-a apropiat cu precauţie de masa noastră, după cum îmi amintesc, şi când mi-a înmânat telefonul roz, n-am zis nimic, ci doar am ascultat. Apoi am închis, întorcându-mă cu faţa spre avocatul meu.

— Era cartierul general, am spus. Vor să merg imediat în Las Vegas şi să iau legătura cu un fotograf portughez pe nume Lacerda. El ştie toate detaliile. Tot ce trebuie să fac e să mă cazez în apartament şi el mă va căuta.

Avocatul meu rămase tăcut un moment, apoi brusc prinse viaţă în scaunul lui.

— La dracu'! exclamă el. Cred că înţeleg schema. Pare o belea adevărată!

Îşi îndesă maioul kaki în nădragii de vâscoză albă şi mai ceru de băut.

— O să ai nevoie de o grămadă de sfaturi legale înainte să se termine chestia asta, îmi spuse. Iar primul

meu sfat e să închiriezi o maşină decapotabilă foarte rapidă şi să părăseşti L.A.-ul pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ceea ce îmi strică weekendul, pentru că, bineînţeles, trebuie să vin cu tine – şi trebuie să ne înarmăm.

— De ce nu? am zis. Dacă o chestie ca asta merită făcută, atunci hai s-o facem cum trebuie. Vom avea nevoie de un echipament decent, de o grămadă de bani gheaţă la îndemână – cel puţin pentru droguri – şi de un magnetofon supersensibil, pentru o înregistrare constantă.

— Ce fel de poveste e asta? întrebă el.

— Mint 400, am zis. E cea mai mare cursă de motociclete şi maşini de teren din istoria sportului organizat – un spectacol fantastic în onoarea unui grossero umflat numit Del Webb, care deţine luxosul Hotel Mint în inima Las Vegasului… cel puţin asta spune dosarul de presă; omul meu din New York tocmai mi l-a citit.

— Ei bine, spuse el, în calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să cumperi o motocicletă. Altfel cum ai putea să relatezi la cald o chestie ca asta?

— În niciun caz, am zis. De unde am putea să facem rost de o Vincent Black Shadow?

— Ce-i aia?

— O motocicletă fantastică, am spus. Ultimul model are vreo două mii de centimetri cubi, dezvoltă două sute de cai putere la patru mii de turaţii pe minut, pe un şasiu de magneziu cu scaun dublu de polistiren expandat şi cu o greutate totală de nouăj de kile.

— Pare numai bună pentru povestea asta, zise el.

— Este, l-am asigurat. Bestia nu prea-i pentru curbe, dar pe drum drept merge ca focu’. Depăşeşte un F-lll până când decolează.

— Decolează? făcu el. Ne descurcăm cu un demaraj ca ăsta?

— Absolut, am spus. Sun la New York pentru nişte bani gheaţă.

2.

Am umflat 300$ de la o scroafă din Beverly Hills

Biroul din New York nu era familiarizat cu Vincent Black Shadow: m-au trimis la biroul din Los Angeles – care se află de fapt în Beverly Hills, la doar câteva străzi de Polo Lounge –, dar când am ajuns acolo, tipa cu banii a refuzat să-mi dea mai mult de 300 de dolari bani gheaţă. Mi-a spus că habar n-are cine sunt, dar deja începusem să transpir din greu. Sângele meu e prea gros pentru California: n-am fost niciodată în stare să mă exprim cum trebuie în mediul ăsta. Nu şiroind de transpiraţie… cu ochii roşii turbaţi şi mâinile tremurânde.

Aşa că am luat cei 300 de dolari şi am plecat. Avocatul meu mă aştepta într-un barr după colţ.

— Nu ne-ajunge nici pe-o măsea, îmi zise, doar dacă nu cumva avem credit nelimitat.

L-am asigurat că vom avea.

— Voi, samoanii, sunteţi toţi la fel, i-am spus. N-aveţi deloc încredere în decenţa elementară a culturii omului alb. Sfinte Sisoe, acum o oră stăteam în baiginio-ul 1 ăla împuţit, lefteri şi paralizaţi pentru tot weekendul, când sună un tip complet necunoscut din New York, spunându-mi să merg în Las Vegas şi naiba să le ia de cheltuieli – după care mă trimite la un birou din Beverly Hills unde un alt tip complet necunoscut îmi dă 300 de dolari bani gheaţă fără niciun motiv… io-ţi zic, frate, ăsta-i Visul American în acţiune! Am fi nişte neghiobi dacă n-am călări torpila asta pân’ la capăt.

— Desigur, zise el. Trebuie s-o facem.

— Corect, am spus. Dar mai întâi avem nevoie de maşină. Şi, după asta, de cocaină. Apoi de un magnetofon, pentru muzici speciale, şi de nişte cămăşi Acapulco.

Singurul mod de a ne pregăti pentru o călătorie ca asta, simţeam eu, era să ne îmbrăcăm ca nişte păuni umani şi să ne purtăm ca nişte descreieraţi, şi apoi să traversăm deşertul şi să spunem povestea la cald.

Dar care era povestea? Nimeni nu se obosise să ne spună. Aşa că va trebui să băgăm de la noi.

1. Cuvânt inventat de Hunter Thompson; există adevărate dispute lingvistice asupra multor termeni pe care autorul american îi foloseşte; baiginio e unul dintre ei.

Antrepriza Libertăţii. Visul American. Horatio Alger1 lovit de dambla din cauza drogurilor în Las Vegas. Fă-o acum: jurnalism Gonzo pur.

Mai era şi factorul socio-psihic. Uneori, când viaţa ta se complică şi ticăloşii te încolţesc, singurul tratament e să treci pe chimicale oribile şi să fugi ca un nemernic de la Hollywood la Las Vegas. Să te relaxezi, cum ar veni, în pântecul soarelui de deşert. Ridică-i acoperişul şi tai-o înainte, unge-ţi faţa cu nişte cremă albă de plajă şi dă-i bătaie, cu muzica la maximum şi cu măcar o juma de eter.

N-a fost o problemă să facem rost de droguri, dar maşina şi magnetofonul n-au fost o treabă prea uşoară la 6.30 într-o după-amiază de vineri la Hollywood. Aveam deja o maşină, dar era mult prea mică şi lentă pentru goana asta prin deşert. Ne-am dus la un barr polinezian, unde avocatul meu a dat şapteşpe telefoane înainte să localizăm o decapotabilă cu destui cai putere şi o culoare adecvată.

— Ţine-o acolo, l-am auzit spunând la telefon. Venim să batem palma în treizeci de minute.

Apoi, după o pauză, începu să zbiere:

1. Horatio Alger (18321-899), autor american ale cărui romane ilustrează Visul American.

— Ce? Bineînţeles că domnul are o carte de credit valabilă! Ai idee cu cine pizda mă-tii stai de vorbă?

— Nu-l lăsa pe porcul ăla să te aburească, i-am zis, în timp ce el trântea telefonul. Acum avem nevoie de o prăvălie de acustice cu echipamente meserie. Fără fasoane. Vrem unul din aparatele alea Heliowatt belgiene, cu un microfon-tun activat prin voce, ca să înregistrăm convorbirile din maşinile care vin spre noi.

Am mai dat câteva telefoane şi în cele din urmă am localizat echipamentul într-un magazin la vreo opt kilometri distanţă. Era ora de închidere, dar vânzătorul ne-a spus că ne aşteaptă, dacă ne grăbim. A trebuit totuşi să

ne oprim pe drum, pentru că un Stingray din faţa noastră a ucis un pieton pe Sunset Boulevard. Magazinul era închis în momentul în care am ajuns acolo. Erau oameni înăuntru, dar au refuzat să vină la uşa dublă de sticlă până când nu i-am tras nişte şuturi ca să ne facem clare intenţiile.

În cele din urmă, doi vânzători care învârteau nişte manivele au venit la uşă şi am reuşit să negociem vânzarea printr-o crăpătură îngustă. Apoi au deschis uşa doar cât să ne vâre în braţe echipamentul, înainte să o închidă şi să pună lacătul la loc.

— Acum luaţi-vă chestia aia şi căraţi-vă dracului de aici, răcni unul dintre ei prin crăpătură.

Avocatul meu le arătă pumnul.

— Ne întoarcem noi, le strigă. Mâine vă pun o bombă în magazin! Am numele vostru pe eticheta asta! Aflu eu unde staţi şi-o să vă dau foc la case!

— Chestia asta o să-i dea de gândit, bombăni el când am pornit-o pe şosea. În orice caz, tipul ăla e un psihopat. îi recunoşti uşor.

Am avut iar probleme, la agenţia de închiriat maşini. După ce am semnat toate hârtiile, m-am urcat în maşină şi aproape că am pierdut controlul volanului în timp ce dădeam cu spatele de-a lungul parcării spre pompa de benzină. Tipul de la închirieri se căcase pe el.

— Ia ascultă… adică, ăă… măi băieţi, o să aveţi grijă de maşina asta, nu?

— Bineînţeles.

— Dumnezeule! făcu el. Ai dat cu spatele peste bordura aia de ciment de juma de metru şi nici măcar n-ai încetinit! Şaptezeci cu spatele! Şi ai ratat pompa aia la milimetru!

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus. Întotdeauna îi verific aşa transmisia. Partea din spate. Pentru factorii de presiune.

Între timp, avocatul meu muta romul şi gheaţa din Pinto pe bancheta din spate a decapotabilei. Tipul de la închirieri îl privea îngrijorat.

— Ia ascultă, zise el. Trageţi la măsea?

— Eu nu, am spus.

— Umple rezervorul ăla nenorocit, izbucni avocatul meu. Ne grăbim al naibii de tare. Suntem în drum spre Las Vegas pentru o cursă prin deşert.

— Poftim?

— Nu contează, am spus. Suntem oameni responsabili.

L-am urmărit cum pune capacul la rezervor, apoi am băgat drăcia în viteză şi ne-am scurs în trafic.

— Încă un căcăcios, zise avocatul meu. Probabil că a făcut pe el de frică.

— Îhî, ar fi trebuit să-i dai nişte roşii1.

— Roşiile nu l-ar fi ajutat cu nimic pe porcul ăla, făcu el. Sălia dracu'. Avem o grămadă de afaceri de rezolvat, înainte să putem ieşi pe şosea.

— Mi-ar plăcea să facem rost de nişte sutane din alea de popă, am spus. Ne-ar prinde bine în Las Vegas.

Dar n-am găsit deschis niciun magazin de costume şi nu eram pregătiţi să jefuim vreo biserică.

— De ce-ţi baţi capul? zise avocatul meu. Şi adu-ţi aminte că o grămadă de gabori sunt nişte catolici câinoşi. Îţi imaginezi ce ne-ar face nemernicii ăştia dacă ne-ar umfla drogaţi şi beţi în haine popeşti furate? Iisuse, ne-ar castra!

— Ai dreptate, am spus. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu fuma din pipa aia la semafor. Gândeşte-te că suntem expuşi.

Încuviinţă din cap.

— Avem nevoie de o narghilea uriaşă. Să o ţinem ascunsă aici pe scaun. Şi dacă ne vede cineva, să creadă că folosim oxigen.

Ne-am petrecut restul serii aranjând marfa şi înghesuind-o în maşină. Apoi am halit nişte mescalină şi ne-am dus să înotăm în ocean. La răsăritul soarelui am luat micul dejun într-o cafenea în Malibu, apoi am condus cu grijă până în partea cealaltă a oraşului şi ne-am lansat pe autostrada Pasadena, învăluită în fum şi ceaţă, îndreptându-ne spre est.

1. Roşii, pastilele roşii sau roşiile, în argoul culturii narcoticelor, sunt drogurile din gama barbituricelor.

3.

Tratament straniu în deşert… O criza de încredere încă mai sunt vag bântuit de remarca autostopistului nostru cum că „n-a mers niciodată cu o decapotabilă”. Imaginaţi-vilpe bietul idiot trăind într-o lume de maşini decapotabile care trec vuind pe lângă el pe şosea tot timpul, şi el nici măcar n-a mers vreodată cu una. Mă făcea să mă simt ca regele Farouk1. Eram tentat sălpun pe avocatul meu să ne ducă în primul aeroport şi să aranjeze un contract simplu, de drept comun, prin care să-i putem pur şi simplu da maşina acelui biet nenorocit. Să-i spunem doar: „Uite, semnează aici şi maşina e a ta”. Să-i dăm cheile şi apoi cu cartea de credit să o întindem, de exemplu, spre Miami şi să închiriem o altă maşină decapotabilă uriaşă, roşie ca focul, pentru un maraton matol şi de mare viteză peste apă tocmai pân’ la ultima oprire din Key West… şi apoi să dăm maşina pe o barcă. Să mergem înainte.

1. Rege al Egiptului între 1936 şi 1952.

Dar ideea asta nebunească mi-a trecut repede. N-avea niciun sens sălbăgăm la pârnaie pe puştiul ăla nevinovat – şi, în plus, aveam planuri cu maşina noastră. De-abia aşteptam să mă dau rotund prin Vegas cu mândreţea mea. Poate chiar să fac nişte curse pe Strip: să trag la semaforul ăla mare din faţă de la Flamingo şi să încep să strig la şmecherii din trafic:

— Gata, căcăcioşilor! Momâi ce sunteţi! Când lumina asta nenorocită se face verde, o tai la vale şi-o sălarunc în şanţ pe fiecare bulangiu fără coaie de pe şosea!

Aşa. Să-i provoc pe nenorociţi în ograda lor. Să intru în intersecţie scrâşnind din roţi, derapând, cu o sticlă de rom într-o mână şi înfundând claxonul ca să acopăr muzica… ochi sticloşi de nebun dilataţi în spatele ochelarilor slinoşi cu rame aurii, bălmăjind aiureli… un beţiv periculos, duhnind a eter şi a psihoză în fază terminală. Ambalând motorul până începe să trepideze cu un scâncet ascuţit, în timp ce aşteaptă să se schimbe culoarea semaforului…

Cât de des te întâlneşti cu o asemenea ocazie? Să-i scoţi din minţi pe nenorociţi… Elefanţii bătrâni pleacă şchiopătând să moară încotro îi duc paşii; americanii bătrâni ies pe autostradă şi se aruncă în ghearele morţii în maşinile lor uriaşe.

Dar călătoria noastră era diferită. Era o confirmare clasică a tot ceea e corect şi adevărat şi decent în caracterul naţional. Era un salut vulgar şi concret adresat posibilităţilor fantastice de trai în această ţară – dar numai pentru cei care aveau cu adevărat curaj. Iar noi aveam din plin.

Avocatul meu a înţeles acest concept, în ciuda handicapului său rasial, dar autostopistul nostru nu era o persoană la care să ajungi uşor. A zis că a înţeles, dar puteam să văd în ochii lui că nu înţelesese. Mă minţea.

Maşina a cotit-o brusc de pe şosea şi s-a oprit alunecând pe pietriş. Am fost azvârlit în bord. Avocatul meu s-a prăbuşit peste volan.

— Ce s-a întâmplat? am strigat. Nu putem opri aici.

Ăsta e tărâmul liliecilor!

— Inima mea, gemu el. Unde mi-e medicamentul?

— Ah, am spus. Da, medicamentul e chiar aici.

Am scotocit în geanta de voiaj după amiluri.

Puştiul înmărmurise.

— Nu-ţi face griji, i-am spus. Omul ăsta are inima slăbită – suferă de angină pectorală. Dar avem un leac pentru ea. Da, uite-le.

Am cules patru amiluri din cutia de tablă şi i-am întins două avocatului meu. Imediat îşi sparse una sub nas şi eu am procedat la fel.

Trase îndelung pe nări şi căzu pe spate, zgâindu-se în sus spre soare.

— Dă naibii drumul la muzică! ţipă. Inima mea se simte ca un aligator!

— Volum! Claritate! Başi! Trebuie să avem başi!

Îşi flutură braţele goale spre cer.

— Ce naiba e cu noi? Suntem nişte căcate de băbuţe?

Am dat radioul şi magnetofonul atât de tare că ne sfredeleau urechile.

— Bişniţar ordinar, am zis. Ai grijă cum vorbeşti! Te adresezi unui doctor în jurnalism!

Avocatul meu râdea ca un bezmetic.

— Ce pula mea căutăm prin deşertul ăsta? ţipă. Să cheme cineva poliţia! Avem nevoie de ajutor!

— Nulbăga în seamă pe porcul ăsta, i-am zis autostopistului. Nu poate face faţă medicamentului. De fapt, amândoi suntem doctori în jurnalism şi ne îndreptăm spre Las Vegas ca să scriem cea mai importantă poveste a generaţiei noastre.

După care am început să râd…

Avocatul meu se răsuci spre autostopist.

— Adevărul e, spuse, că ne ducem la Vegas să-i facem felu’ lui Savage Henry, baronul heroinei.

Îl ştiu de ani de zile, dar ne-a prădat – şi ştii ce înseamnă asta, nu?

Am vrut sălfac să tacă, dar niciunul din noi nu se putea opri din râs. Ce dracu’ făceam în deşertul ăsta, când

amândoi aveam inimile slăbite?

— Savage Henry şi-a încasat cecul!

Avocatul meu mârâi spre puştiul de pe scaunul din spate.

— O să-i scoatem plămânii pe nas!

— Şi o să-i mâncăm! am izbucnit eu. Nemernicul ăla nu scapă! Ce-o să se aleagă de ţara asta dacă un mâncător de rahat ca el scapă după ce l-a tras în piept pe un doctor în jurnalism?

Nu răspunse nimeni. Avocatul meu spărgea o altă capsulă de amil şi puştiul se căţăra pe bancheta din spate, mergând în patru labe pe capota portbagajului.

— Mulţam de călătorie, strigă el. Mulţam mult. Îmi place de voi, băieţi. Nu vă faceţi griji pentru mine.

Puse piciorul pe asfalt şi începu să alerge înapoi spre Baker. În mijlocul deşertului, niciun copac cât vezi cu ochii.

— Stai puţin, am strigat. Întoarce-te şi ia-ţi o bere.

Dar se părea că nu putea să mă audă.

Muzica era dată foarte tare şi el se îndepărta de noi în mare viteză.

— Ducă-se învârtindu-se! zise avocatul meu. Era un ciudat. Puştiul ăla mă călca pe nervi. Ai văzut ce ochi avea?

Continua să râdă.

— Iisuse, zise. Medicamentul ăsta e tare bun!

Am deschis uşa şi am venit pe partea şoferului.

— Dă-te la o parte, i-am zis. Conduc eu. Trebuie să ieşim din California înainte ca puştiul să găsească un curcan.

— Rahat, o să dureze câteva ore bune, făcu avocatul meu. E la 170 de kilometri de orice.

— Şi noi la fel, am zis.

— Hai să întoarcem şi să mergem înapoi la Polo Lounge, spuse el. Acolo nu ne-ar căuta niciodată.

L-am ignorat.

— Deschide sticla aia de tequila, am răcnit când vântul începu iar să şuiere; am călcat pe acceleraţie în timp ce zburam din nou pe autostradă. Câteva clipe mai

târziu, se aplecă spre mine cu o hartă.

— Ne apropiem de un loc care se cheamă Mescal Springs, zise. În calitate de avocat al tău te sfătuiesc să oprim şi să facem o baie.

Am scuturat din cap.

— E absolut necesar să ajungem la Hotel Mint înainte de termenul limită pentru cazarea jurnaliştilor, am zis. Altfel s-ar putea să trebuiască să plătim pentru apartament.

Încuviinţă din cap.

— Dar hai să uităm prostia aia cu Visul American, spuse. Ceea ce contează e Marele Vis Samoan.

Scotocea în geanta de voiaj.

— Cred că e momentul să mestecăm o sugativă, zise. Mescalina aia ieftină s-a dus de mult şi nu cred că mai pot să suport mirosul eterului ăluia nenorocit.

— Mie îmi place, am zis. Ar trebui să îmbibăm un prosop cu el şi sălpunem pe podea, lângă acceleraţie, încât aburii să mi se ridice în faţă tot drumul până la Vegas.

Avocatul meu întorcea banda. Radioul ţipa: Power to the People – Right On! Piesa politică a lui John Lennon, zece ani prea târziu.

— Prăpăditul ăla trebuia să rămână unde era, zise avocatul meu. Amărăşteni ca ăştia îţi stau în drum când

încearcă să fie serioşi.

— Apropo de chestii serioase, am spus. Cred că a venit vremea să ne dăm la eter şi la cocaină.

— Uită de eter, zise el. Sălpăstrăm ca să îmbibăm cu el covorul din apartament. Dar uite asta. Jumătate din sugativa ta portocalie. Mestec-o exact ca pe o gumă.

Am luat sugativa şi am mâncat-o. Avocatul meu se tot chinuia acum cu solniţa în care pusesem cocaină. O deschise. O împrăştie peste tot. Începu să strige, apucând aerul cu mâinile, în timp ce praful nostru alb şi fin o luă sus şi de-a lungul autostrăzii pustii. O mică tornadă foarte costisitoare se ridica din Marele Rechin Roşu.

— O, Doamne! murmură el. Ai văzut ce ne-a făcut Dumnezeu?

— Nu Dumnezeu a făcut-o! am ţipat. Tu ai făcut-o. Eşti un nenorocit de agent de la Narcotice! Ai fost cu ochii pe mine de la început, porcule!

— Ia vezi, zise el.

Şi deodată începu să fluture spre mine un Magnum de calibrul 9, 525 mm gras şi negru. Un Colţ Python cârn cu cilindrul teşit.

— O grămadă de vulturi pe-aicea, zise. Îţi curăţă oasele până dimineaţă.

— Curvă ce eşti, i-am spus. Când ajungem în Las Vegas te fac cârnaţi. Cum îţi închipui că o să reacţioneze cei din Liga Drogurilor când o să apar cu un agent de la Narcotice samoan după mine?

— O să ne omoare pe amândoi, zise el. Savage Henry ştie cine sunt. La dracu', sunt avocatul tău.

Începu să râdă ca un nebun.

— Eşti plin de acid, idiotule. Ar fi o minune să putem ajunge la hotel şi să ne cazăm înainte să te transformi într-o fiară. Eşti pregătit? Să te cazezi la un hotel din Vegas sub un nume fals cu intenţia de a comite o fraudă capitală cu capul plin de acid?

Râse iar, apoi îşi îndesă nasul în solniţă, ţintind cu

tubul subţire făcut dintr-o bancnotă de 20 de dolari în ce mai rămăsese din pudră.

— Cât mai avem? l-am întrebat.

— În jur de treizeci de minute, îmi răspunse, în calitate de avocat al tău te sfătuiesc să conduci cu viteză maximă.

Las Vegasul era chiar înaintea noastră. Puteam să văd orizontul zimţat al hotelurilor iţindu-se prin pâcla albastră a deşertului: Sahara, borna de la intrare, Americană şi ameninţătorul Thunderbird – un şir de dreptunghiuri gri în depărtare, ridicându-se dintre cactuşi.

Treizeci de minute. Mai era foarte puţin. Obiectivul era turnul mare al Hotelului Mint, în centru – şi dacă nu ajungeam acolo înainte să ne pierdem de tot controlul, mai exista şi posibilitatea puşcăriei de stat din Nevada, Carson City. Fusesem acolo o dată – însă doar pentru a vorbi cu prizonierii – şi nu voiam să merg iar, pentru nimic în lume. Aşa că nu aveam de ales: trebuia să trecem iadul şi să lăsăm naibii acidul. Să scăpăm de toată trăncăneala oficială, să băgăm maşina în parcarea hotelului, sălcăpiem pe recepţioner, să aranjăm cu băiatul de serviciu, să semnăm pentru legitimaţiile de presă – astea fiind o gogoriţă, ceva complet ilegal, o fraudă pe faţă, dar care, bineînţeles, trebuia făcută.

„UCIDE TRUPUL ŞI CAPUL VA MURI”.

Dintr-un motiv sau altul această replică apare în carnetul meu de însemnări. Probabil are vreo legătură cu Joe Frazier1. Mai e în viaţă? Mai e în stare să vorbească? Am văzut lupta aia din Seattle – oribil contorsionat cu patru rânduri mai jos de Guvernator. O experienţă foarte dureroasă din toate punctele de vedere, un final potrivit pentru anii ’60: Tim Leary2, prizonierul lui Eldridge

1. Fost campion mondial de box la categoria grea.

2. Avocat-guru al LSD-ului, figură emblematică a mişcării hippie.

Cleaver1 în Algeria, Bob Dylan tăind cupoane în Greenwich Village, cei doi Kennedy ucişi de mutanţi, Owsley împăturind şerveţele pe Terminal Island şi în cele

din urmă Cassius/Ali doborât de pe piedestalul lui de un hamburger uman, un om în pragul morţii. Joe Frazier, la fel ca Nixon, a învins până la urmă din motive pe care oameni ca mine au refuzat să le înţeleagă – cel puţin nu cu voce tare.

…Dar astea s-au întâmplat într-o altă epocă, fiind de mult dispărute dintre realităţile brutale ale acestui potrivnic an de la Hristos, 1971. Multe lucruri se schimbaseră în aceşti ani. Şi acum eram în Las Vegas, fiindcă redactorul-şef al unei reviste elegante de motosport mă trimisese acolo în Marele Rechin Roşu dintr-un motiv pe care nimeni nu pretindea că l-ar înţelege.

— Tu vezi care-i treaba, mi-au zis, şi mai departe ne descurcăm noi…

Chiar aşa. Vezi care-i treaba. Dar când am ajuns în cele din urmă la Hotel Mint, avocatul meu nu a fost în stare să facă fată cu brio formalităţilor de cazare. Am fost obligaţi să stăm la

1. Figură marcantă şi controversată a mişcării comunităţii de culoare black power din SUA, ulterior membru al grupării Black Panther; în 1968, fuge în Algeria pentru a scăpa de o condamnare pentru tentativă de omor; acolo îl cunoaşte pe Tim Leary pe care, în cele din urmă, îl ţine prizonier, deşi el afirmă că e vorba despre un „arest revoluţionar”.

coadă cu toţi ceilalţi – ceea ce s-a dovedit a fi foarte dificil în condiţiile date. Îmi tot repetam: „Fă-te mic, stai calm, nu spune nimic… vorbeşte doar când eşti întrebat: numele, funcţia şi trustul

5? 7

de presă, nimic altceva, ignoră drogul ăsta groaznic, prefă-te că totul e în regulă…”

Nici nu vă pot descrie teroarea pe care am simţit-o când în cele din urmă m-am întins spre recepţioneră şi am început să mă bâlbâi. Toate replicile mele îndelung repetate au fost spulberate de privirea glacială a femeii ăleia.

— Sal’tare, am zis. Mă numesc… ăă, Raoul Duke…

da, pe listă, desigur. Masă gratis, înţelepciune supremă, acoperire totală… de ce nu? Cu mine e avocatul meu şi acum îmi dau seama că numele lui nu e pe listă, dar trebuie să obţinem apartamentul ăsta, da, omul ăsta e de fapt şoferul meu. Am venit cu Rechinul ăsta Roşu tocmai de

pe Strip şi acum e timpul să pornim spre deşert, nu? Da. Verifică lista şi o să vezi. Nu-ţi face griji. Care-i faza aici? Ce urmează?

Femeia nu clipi nici măcar o dată.

— Camera dumneavoastră nu e gata încă, zise ea. Dar e cineva aici care vă caută.

— Nu! am strigat. De ce? încă nu am făcut nimic!

Mi-am simţit picioarele de cauciuc. M-am apucat de ghişeu şi m-am prăbuşit spre ea, în timp ce îmi întindea plicul, dar am refuzat sălaccept. Expresia chipului femeii se tot schimba: umflându-se, pulsând… fălci verzi oribile şi canini ieşiţi în afară, chip de ţipar uriaş! Otravă mortală! M-am lăsat pe spate pe avocatul meu, care mă prinse de braţ când întinse mâna să ia tichetul.

— Mă ocup eu de asta, îi zise el femeii ţipar. Bărbatul ăsta are inima slăbită, dar am o grămadă de leacuri. Sunt doctorul Gonzo. Pregătiţi de îndată apartamentul nostru. Aşteptăm în barr.

Femeia ridică din umeri în timp ce el mă trase deoparte. Într-un oraş plin cu nebuni de legat, nimeni nici măcar nu observă un drogat. Ne-am croit cu greu drum prin holul aglomerat şi am găsit două scaune la barr. Avocatul meu comandă două Cuba libre cu bere plus mescalină, apoi deschise plicul.

— Cine e Lacerda? mă întrebă. Ne aşteaptă într-o cameră la etajul doişpe.

Nu-mi puteam aminti. Lacerda? Numele făcu să sune un clopoţel în mintea mea, dar nu mă puteam concentra. În jurul nostru se întâmplau lucruri teribile. Chiar lângă de mine o reptilă rodea gâtul unei femei, covorul era un burete îmbibat cu sânge – imposibil să păşeşti pe el, ai fi

alunecat imediat.

— Comandă nişte pantofi de golf, am şoptit. Altfel, n-o să mai plecăm vii din locul ăsta. După cum vezi, şopârlele astea nu au nicio problemă să umble prin mizeria asta – fiindcă au gheare la picioare.

— Şopârle? făcu el. Dacă îţi închipui că acum avem probleme, aşteaptă să vezi ce e în lift.

Îşi scoase ochelarii brazilieni şi mi-am dat seama că plânsese.

— Am fost sus sălîntâlnesc pe tipul ăsta, Lacerda, zise. I-am spus că ştim ce pune la cale. Zice că e fotograf, dar când i-am pomenit de Savage Henry – ei bine, s-a dat de gol; l-a luat bâţâiala. Mi-am dat seama după privire. Ştie că suntem pe urmele lui.

— A priceput că avem puşcoace? am întrebat.

— Nu, dar i-am zis că avem o Vincent Black Shadow. S-a pişat pe el de frică.

— Bine, am spus. Dar camera? Şi pantofii de golf? Suntem chiar în mijlocul unui cuib de năpârci! Şi cineva le dă macheală fiinţelor ăstora nenorocite! în curând ne vor face bucăţele. O, Doamne, uită-te la podea! Ai mai văzut vreodată atâta sânge? câţi au ucis deja?

I-am arătat un grup de partea cealaltă a încăperii, care părea să se zgâiască la noi.

— Pe toţi dracii, uită-te la adunătura aia de-acolo! Ne-au luat la ochi!

— Aia e masa presei, zise el. Acolo trebuie să semnezi ca să primim acreditările. Rahat, hai să terminăm odată cu asta. Te duci să semnezi şi eu iau camera.

4.

Muzica oribila şi sunetul multor puşcoace… Vibraţii nasoale într-o seară de sâmbătă în Vegas

La lăsarea întunericului am ajuns în sfârşit în apartament, şi avocatul meu sări imediat pe telefon ca să cheme room-service-ul – comandând patru sandviciuri club, patru cocktailuri de crevete, un sfert de rom şi nouă grepfruturi proaspete.

— Vitamina C, mă lămuri el. Avem nevoie de cât mai

multă.

I-am dat dreptate. Băutura începu să reducă efectul drogului şi halucinaţiile mele ajunseră la un nivel acceptabil. Trăsăturile chelnerului de la room-service aveau un aspect vag reptilian, dar nu mai vedeam pterodactili uriaşi târându-se de-a lungul coridoarelor într-o baie de sânge proaspăt. Acum singura problemă era o firmă cu neon din faţa ferestrei, blocând vederea noastră spre munţi – milioane de mingi rostogolindu-se, fugind pe o pistă foarte sinuoasă, simboluri stranii şi filigrane, scoţând un bâzâit agasant...

— Priveşte pe geam, am zis.

— De ce?

— E o... maşină uriaşă pe cer... un fel de şarpe electric... venind direct spre noi.

— Împuşcăl –, spuse avocatul meu.

— Nu încă, am zis. Vreau să-i studiez obiceiurile.

Se îndreptă spre colţul camerei şi începu să tragă draperiile.

— Ascultă, îmi zise, trebuie să încetezi cu toată povestea asta despre şerpi şi lipitori şi şopârle şi chestii din astea. Îmi face greaţă.

— Stai liniştit, i-am spus.

— Liniştit? Iisuse, aproape că am luat-o razna jos la barr. N-o să ne mai lase în locul ăla – după scena pe care ai făcut-o la masa presei.

— Ce scenă?

— Nenorocitule, îmi zise. Te-am lăsat singur trei minute! I-ai băgat în sperieţi pe oamenii ăia! Cum fluturai căcatul ăla de harpon şi răcneai despre reptile. Ai noroc că am venit la timp. Erau gata să cheme poliţia. Le-am zis că eşti doar beat şi că te iau sus în cameră să-ţi fac un dus

?? 9

rece. Drace, singurul motiv pentru care ne-au dat legitimaţiile de presă a fost ca să te iau naibii de-acolo.

Măsura nervos camera în lung şi-n lat.

— Iisuse, scena aia chiar mi-a dat vigoare! Trebuie să mai iau ceva. Ce-ai făcut cu mescalina?

— Geanta de voiaj, am zis.

Deschise geanta şi înghiţi două tablete în timp ce eu am apăsat butonul de înregistrare.

— Poate că n-ar trebui să iei decât una, îmi zise. Efectul LSD-ului încă n-a trecut.

Am fost de acord.

— Trebuie să ieşim pe pistă înainte să cadă întunericul, am zis. Dar avem timp să ne uităm la ştirile TV. Hai să scobim grepfrutul ăsta şi să facem un punci bun cu rom, poate punem în el şi o sugativă… unde e maşina?

— I-am dat-o cuiva în parcare, zise. Am chitanţa în diplomat.

— Ce număr are? Sun jos s-o spele pe nenorocită, s-o scape de praf şi de toată funinginea aia.

— Bună idee, spuse el.

Dar nu găsea chitanţa.

— Ei bine, am pus-o, i-am zis. N-o să-i convingem niciodată să ne dea maşina fără dovadă.

Se gândi o clipă, apoi ridică receptorul şi ceru să-i facă legătura la garaj.

— Sunt doctorul Gonzo de la 850, zise el. Se pare că mi-am pierdut chitanţa pentru parcare, pentru decapotabila roşie pe care v-am lăsat-o, dar vreau să-mi spălaţi maşina şi să o pregătiţi de plecare în treizeci de minute. Aţi putea trimite o copie a chitanţei? Cum… Da?… Păi, e bine.

Închise şi se întinse după pipa de haşiş.

— Nicio problemă, zise. Omul ăla îşi aminteşte de mine.

— Asta e bine, am spus. Probabil că ne aşteaptă cu o capcană.

Clătină din cap.

— În calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să nu-ţi faci griji pentru mine.

La ştiri se vorbea despre invazia Laosului – o serie de dezastre îngrozitoare: explozii şi dărâmături, oameni care fugeau mâncând pământul cuprinşi de teroare, generali de la Pentagon bălmăjind minciuni demente.

— Închide dracului porcăria aia! ţipă avocatul meu. Hai să ieşim de aici!

O mişcare înţeleaptă. La câteva minute după ce ne-am recuperat maşina, avocatul meu intră într-un fel de comă provocată de droguri şi trecu pe roşu pe Main Street, înainte ca eu să preiau controlul. L-am proptit în scaunul pasagerului şi am luat eu volanul… simţindu-mă bine, foarte lucid. De jur-împrejurul meu în trafic, vedeam oameni şi voiam să aud ce spun. Toţi. Dar microfonul direcţional era în portbagaj şi m-am hotărât săllas acolo. Las Vegas nu e genul de oraş în care să vrei să conduci pe Main Street ţintind spre oameni cu o sculă care arată ca o bazooka neagră.

Am deschis radioul. Am pus banda de înregistrare. Am privit cerul la amurg care se întindea în faţa noastră. Am lăsat în jos geamul pentru a simţi mai bine vântul rece al desertului. O, da.

Cam asta e toată şmecheria. Control total acum.

Să te plimbi pe drumul mare într-o noapte de sâmbătă în Las Vegas, doi băieţi de treabă într-o decapotabilă roşie ca focul… luaţi, ameţiţi, varză… Oameni Cumsecade.

Dumnezeule mare! Ce e muzica asta îngrozitoare?

Imnul de luptă al locotenentului Calley:

„… pe când mărşăluiam…

Când am ajuns în tabăra mea, în acel ţinut sub soare, şi marele Comandant m-a întrebat…”

(Ce te-a întrebat, Rusty?) „… Te-ai luptat sau ai fugit?”

(şi ce i-ai spus, Rusty?) „… Am răspuns la focul carabinelor lor cu toate gurile de foc pe care le-am avut…”

Nu, nu se poate să aud aşa ceva! Trebuie să fie drogul. M-am uitat spre avocatul meu, dar el privea ţintă cerul şi mi-am dat seama că mintea îi plecase spre tabăra aia de dincolo de soare. Slavă Domnului că nu poate să audă muzica asta, mi-am zis. L-ar arunca într-o frenezie rasistă.

Cu mila lui Dumnezeu, melodia se sfârşi. Dar îmi

stricase deja toată dispoziţia… şi acum diabolicul suc de cactus preluă controlul şi m-am simţit cuprins de o spaimă inumană când am cotit-o brusc spre Mint Gun Club. „1, 5 km”, spunea semnul. Dar chiar şi de la 1, 5 km distanţă puteam auzi păcăniturile ascuţite ale motocicletelor în doi timpi vuind… şi apoi, mai aproape, am auzit un alt sunet.

Puşti! Bubuitul acela surd şi monoton pe care îl cunoşteam atât de bine.

Am oprit maşina. Ce dracu’ se întâmplă acolo!? Am ridicat toate geamurile şi am încetinit pe drumul acoperit cu pietriş, ghemuit deasupra volanului… până când am văzut vreo duzină de siluete ţintind cu puştile în aer, trăgând la intervale regulate.

Stând pe o platformă de beton, aici, în deşertul de mesquit, în această oază firavă dintr-un ţinut pustiu de la nord de Vegas… Erau adunaţi, cu puştile lor, la vreo cincizeci de meri distanţă de o cazemată de beton cu un sigur etaj, pe jumătate ascunsă de vreo zece sau doişpe pomi şi înconjurată de maşini de poliţie şi motociclete cu ataş.

Bineînţeles. Mint Gun Club! Nebunii ăştia nu lăsau nimic să le stânjenească exerciţiile de tragere. Erau vreo sută de motociclişti, mecanici şi variate modele motosport, viermuind în zona boxelor, înscriindu-se pentru cursa din ziua următoare, sorbind leneşi din bere şi lăudându-şi unii altora maşinăriile – şi chiar în mijlocul a toate astea, atenţi doar la talerele lansate cam la fiecare cinci secunde, oamenii cu puşti nu ratau nicio ţintă.

Ei bine, de ce nu? mi-am zis. împuşcăturile asigurau un anume ritm – ca o linie de bas constantă – în haosul cumplit al scenei moto-velo. Am parcat maşina şi am rătăcit prin mulţime, lăsându-mi avocatul în coma lui.

Mi-am luat o bere şi m-am uitat cum se înregistrau motocicletele. Multe Husqvarna 405, bolizi suedezi bine puşi la punct… de asemenea multe Yamaha, Kawasaki, câteva Triumph 500, Maico, ici-colo câte un CZ, un Pursang… toate foarte rapide, motociclete de teren superuşoare. Hog-urile1 nu ţineau de liga asta, nici măcar

un Sportster… ar fi fost ca şi cum am fi intrat cu

1. Hog: abreviere de la Harley Owners Group.

Marele nostru Rechin Roşu în competiţia de buggy-uri de plajă1.

Poate că ar trebui s-o fac, m-am gândit. Sălânscriu pe avocatul meu ca şofer, apoi săltrimit la linia de start cu capul plin de eter şi LSD. Ce-ar face tipii?

Nimeni n-ar îndrăzni să iasă pe pistă cu o persoană atât de nebună. S-ar da de-a dura la prima curbă şi ar agăţa patru sau cinci buggy-uri de plajă – o aventură kamikaze.

— Care-i taxa de concurs? l-am întrebat pe tipul de la recepţie.

— Două sute cincizeci, îmi răspunse.

— Şi dacă ţi-aş spune că am o Vincent Black Shadow?

Îşi ridică privirea spre mine, fără să spună nimic, cu o expresie nu prea prietenoasă. Am observat că purta un revolver de 3, 8 mm la centură.

— Las-o baltă, am zis. Şoferul meu e bolnav, oricum.

Îşi miji ochii.

— Amice, şoferul tău nu e sigurul bolnav pe aici.

— Are un os în gât, am zis.

— Poftim?

Omul începuse să se urâţească, dar brusc îşi întoarse privirea. Începu să se holbeze la altceva…

1. Maşină de plajă, un simbol al epocii hippie.

Avocatul meu; nu mai purta ochelarii de soare danezi, nu mai purta cămaşa Acapulco… avea o înfăţişare de nebun, pe jumătate dezbrăcat şi gâfâind.

— Care-i baiul aici? mârâi el. Acest om e clientul meu. Eşti gata să mergi la tribunal?

L-am apucat de umăr şi l-am întors încet.

— Las-o baltă, am zis. E vorba de Black Shadow – nu vor să o accepte.

— Stai o clipă! ţipă el. Cum adică, nu vor s-o accepte? Ai făcut vreo înţelegere cu porcii ăştia?

— Bineînţeles că nu, am spus, împingându-lspre poartă. Dar ai observat că toţi sunt înarmaţi. Suntem

singurii oameni de aici fără arme. Auzi împuşcăturile alea de acolo?

Se opri, ascultă o clipă, apoi începu brusc să alerge spre maşină.

— Bulangiilor! striga el peste umăr. O să ne întoarcem noi!

Când am ajuns din nou cu rechinul pe autostradă, era în stare să vorbească.

— Sfinte Sisoe! Cum ne-am încurcat noi cu bigoţii ăia paranoici? Hai să plecăm dracului din oraşul ăsta. Javrele alea încercau să ne ucidă!

9

5.

Spunând povestea la «ald... Scurta privire asupra presei în acţiune... Mizerie & eşec

Dis-de-dimineaţă, concurenţii erau gata de pornire. Soarele răsărea peste deşert. O atmosferă foarte încordată. Dar cursa nu începea până la nouă, aşa că a trebuit să pierdem trei ore lungi în cazinoul de lângă boxe şi cam de-acolo au început şi problemele.

Barul se deschise la şapte. Mai era şi un bufet cu cafea & gogoşi în cazematã, dar aceia dintre noi care îşi petrecuseră toată noaptea în locuri precum Circus-Circus nu aveau chef de cafea & gogoşi. Voiam ceva tare. Eram într-o dispoziţie nasoală şi ca noi mai erau vreo două sute, aşa că au deschis barul devreme. Pe la opt jumate se adunaseră găşti mari în jurul meselor, şi locul era plin de zgomote şi urlete de beţivi.

Un prăpădit ciolănos, de vârstă mijlocie, cu un tricou cu Harley-Davidson se înfiinţă la barr şi răcni:

— La dracu'! Ce zi e azi, sâmbătă?

— Mai degrabă duminică, îi răspunse cineva.

— Ha! E tare, nu? strigă scandalagiul în tricou Harley-Davidson, fără să se adreseze nimănui în mod special. Noaptea trecută eram acasă în Long Beach şi cineva a zis că azi se dă drumul la cursa Mint 400, aşa că io i-am zis la bătrânica mea: „Frăţicule, io mă duc".

Râse.

— Şi ea începe să-mi îndruge rahaturi, în fine… aşa că o iau la palme şi următorul lucru pe care milamintesc e că doi tipi pe care nu i-am mai văzut niciodată m-au scos pe trotuar şi au început să mă muncească. Iisuse! M-au rupt în bătaie.

Râse din nou, vorbind mulţimii şi nepărând să-i pese cine îl ascultă.

— Zău aşa, la dracu'! vorbi el mai departe. Apoi unul din ei zice: „Un te duci?". Şi eu îi zic: „La Mint 400, în Las Vegas". Aşa că mi-au dat zece dolari şi m-au adus cu maşina pân' la staţia de autobuz…

Se opri o clipă.

— Sau cel puţin cred că ei au fost… în orice caz, iacătă-mă-s. Şi vă zic că a fost o noapte a dracului de lungă, frăţicule! Şapte ore în autobuzul ăla nenorocit! Dar când m-am trezit era deja dimineaţă, eram în Vegas în centru şi nu mi-am dat seama din prima ce dracu' făceam acolo. Tot ce mi-am zis a fost: „Iisuse, am luat-o de la capăt: acuşa cine a mai divorţat de mine?"

Luă o ţigară de la cineva din mulţime, rânjind în timp ce o aprindea.

— Dar apoi mi-am amintit, Dumnezeule! Am venit pentru Mint 400… şi, frăţie, e tot ce-mi trebuia să ştiu. Io-ţi zic că e ca lumea să fii acia, frăţicule. Mă doare în cur cine pierde sau câştigă. E minunat să fii acia cu voi…

Nimeni nu îl contrazise. Înţelegeam cu toţii, în anumite cercuri, Mint 400 e de departe mult mai mişto decât Super Bowl, Kentucky Derby şi Lower Oakland Roller Derby Finals la un loc. Cursa asta atrage o categorie foarte specială de oameni, şi amicul nostru în tricou Harley-Davidson era unul dintre ei.

Corespondentul de la Life dădu înţelegător din cap şi strigă spre barman:

— Vezi ce vrea, maestre!

— Grăbeşte-te, am mârâit. De ce nu cinci? am întrebat izbind tejgheaua cu palma deschisă, sângerândă. Drace, aşa să fie! Adu-ne zece!

— Să fie şi de la mine! strigă tipul de la Life.

Puterile începeau sălpărăsească şi aluneca uşor în genunchi, dar încă vorbea pe un ton autoritar:

— Ăsta e un moment magic în sport! S-ar putea să nu ne mai întâlnim cu el niciodată!

Apoi vocea păru să i se frângă.

— Odată am făcut un Triple Crown, murmură el. Dar nu se compară cu asta.

Femeia cu ochi de broască îl prinse cu febrilitate de curea.

— Ridică-te, îi ceru. Te rog să te ridici! Ai fi un bărbat foarte chipeş dacă te-ai ridica în picioare!

El râse nebunește.

— Ascultă, cucoană, izbucni. Sunt al dracului de chipeş aici jos unde mă aflu. Ai lua-o razna dacă m-aş ridica în picioare!

Femeia trăgea în continuare de el. îi dădea târcoale de vreo două ore şi acum venise vremea să facă ceva. Tipul de la Life n-avea niciun chef de asta; se lăsă şi mai mult în fund.

Mi-am întors privirea. Era mult prea groaznic. Până la urmă, eram crema adevărată a presei sportive naţionale. Şi ne adunaserăm aici în Las Vegas pentru o însărcinare foarte specială: să relatăm despre a patra întrecere anuală Mint 400… şi când vine vorba despre chestii din astea, nu-ţi pierzi vremea cu fleacuri.

Dar acum – spectacolul nici nu începuse – erau semne că puteam pierde controlul asupra situaţiei. Iată-ne în această dimineaţă frumoasă în Nevada, cu răsăritul ăsta răcoros şi strălucitor în deşert, împotmoliţi într-un barr soios dintr-o cazemată & cazinou numit Mint Gun Club la vreo cinşpe kilometri de Vegas… şi, deoarece cursa era pe cale să înceapă, eram periculos de dezorganizaţi.

Afară, nebunii se jucau cu motoarele lor, verificându-şi farurile, ungând cu ulei furcile, făcând ajustări de ultima clipă la şurubăraie (la carburator, o grămadă de alte piuliţe etc.) … şi primele zece motociclete o luară din loc când bătu ora nouă. Era extrem de incitant şi am ieşit afară să ne uităm. Steguleţul coborî, şi cei zece amici săriră de pe

cric şi începură în trombă primul tur, toţi la grămadă, apoi cineva preluă conducerea (o Husqvarna 405, din câte îmi amintesc) şi încurajările crescură în timp ce motociclistul îi dădu bătaie şi dispăru într-un nor de praf.

— Păi, cam asta a fost, zise cineva. Se întorc cam într-o oră. Să mergem înapoi la barr.

Nu încă. Nu. Mai erau în jur de 190 de motociclete care aşteptau. Plecau zece odată, la fiecare două minute. La început, puteai să le urmăreşti pe o distanţă de vreo două sute de metri de la linia de sosire. Dar vizibilitatea asta se risipi curând. A treia serie de zece dispăru în praf la vreo sută de metri de locul unde stăteam noi… iar după ce prima sută fu expediată (cu încă alţi o sută gata de plecare), vizibilitatea noastră scăzu la ceva de genul douăzeci de metri. Nu vedeam mai departe de baloturile de paie de la capătul boxelor…

Dincolo de punctul ăsta, norul incredibil de praf care avea să plutească peste partea asta din deşert pentru următoarele două zile era deja o masă solidă. Niciunul dintre noi nu şi-a dat seama, la vremea respectivă, că asta era cam tot ce aveam să vedem din „Fabuloasa Mint 400”…

Pe la prânz, era greu să vezi zona boxelor din barr/cazino, la treizeci de metri distanţă în soarele strălucitor. Ideea de a încerca să „relatăm la cald această cursă” era absurdă în orice înţeles jurnalistic obişnuit: era ca şi cum ai încerca să ţii evidenţa unei competiţii de înot într-un bazin olimpic plin cu talc în loc de apă. Totuşi, compania Ford Motor a venit, după cum promisese, cu un Jeep Bronco pentru presă” şi un şofer, dar după câteva ture sălbatice de-a lungul deşertului, căutând motociclete şi din când în când găsind una – am abandonat acest vehicul în mâinile fotografilor şi m-am întors la barr.

Simţeam că era vremea unei Reevaluări Agonizante a întregii scene. În mod cert, cursa era în desfăşurare. Fusesem martor la start; măcar de atâta eram sigur. Dar acum? Să închiriez un elicopter? Să mă întorc în camionul ăla împuţit? Să rătăcesc prin deşertul ăla nenorocit şi să-i

urmăresc pe demenţii ăia cum trec pe la punctele de verificare? Unul la treişpe minute…?

Pe la zece se împrăştiaseră pe tot traseul. Nu mai era o „cursă”; acum era un Concurs de Rezistenţă. Singura acţiune vizibilă se petrecea la linia de plecare/sosire, unde la fiecare câteva minute un aiurit ţâşnea din norul de praf şi se dădea jos de pe motocicletă clătinându-se, în timp ce echipa lui tehnică alimenta vehiculul şi apoi îl lansau înapoi pe pistă cu un nou motociclist… pentru încă o rundă de 80 de kilometri, încă o oră cumplită de nebunie care îţi făcea plămânii varză în acel iad sufocat de praf.

Pe la unşpe, am mai făcut o tură în maşina presei, dar tot ce am găsit au fost două buggy-uri de plajă, pline cu ceea ce păreau a fi subofiţeri în rezervă din San Diego. Ne-au tăiat calea şi ne-au întrebat:

— Unde e chestia aia nenorocită?

— Habar n-am, le-am zis. Suntem doar nişte americani patrioţi ca şi voi.

Ambele buggy-uri purtau simboluri ameninţătoare: Vulturi Fioroşi cu Steagul American în gheare, un şarpe cu o privire vicleană, masacrat de o drujbă făcută din stele & dungi, iar una din maşini avea montată ceea ce părea a fi o mitralieră pe locul de lângă şofer. Se distrau pe cinste – învârtindu-se prin deşert şi ciorovăindu-se cu toată lumea cu care se întâlneau.

— Cu ce unitate pe-acia, băieţi? strigă unul din ei.

Motoarele mugeau; abia ne puteam auzi.

— Presa sportivă, am răcnit eu. Suntem prietenoşi – fraierii de la presă.

Zâmbete vagi.

— Dacă vreţi o vânătoare ca lumea, am strigat, ar trebui să vă duceţi după sconcsul ăla de la CBS News din faţă, într-un jeep mare şi negru. El e omul responsabil pentru The Selling of the Pentagon1.

1. Important film documentar realizat de Peter Davis şi prezentat de CBS pe 23 februarie 1971.

— A dracu' treabă, ţipară doi dintre ei în acelaşi timp. Un jeep negru, zici?

Demarară în trombă şi la fel am făcut şi noi. Hurducându-ne peste pietre şi peste stejarii şi cactuşii pitici ca nişte tulumbe de sârmă ghimpată. Cutia de bere îmi sări din mână, lovi partea de sus a maşinii şi îmi ateriză în poală, udându-mi pantalonii cu o spumă caldă.

— Eşti concediat, i-am zis şoferului meu. Du-mă înapoi la boxe.

Simţeam că era timpul să rămân la sol – să cântăresc bine această misiune împuţită şi să încerc să găsesc o cale să o scot la capăt. Lacerda insista să spunem povestea la cald. Voia să ne întoarcem înapoi în furtuna de praf şi să încercăm diverse combinaţii rare de obiectiv şi peliculă care ar fi putut penetra prin chestia aia oribilă.

„Joe", şoferul nostru, părea dispus. Numele lui nu era „Joe", dar aşa ni se indicase să-i spunem. Vorbisem cu şeful de la formolo cu o seară înainte şi, când a menţionat numele şoferului pe care nildesemnase, a zis:

— Numele lui real e Steve, dar ar trebui să-i spuneţi

Joe.

— De ce nu? am zis. îi spunem cum vrea el. Ce-ar fi să-i spunem „Zoom”?

— Nu vă hazardaţi, a zis omul de la Ford. Trebuie să fie „Joe”.

Lacerda a fost de acord şi pe la prânz a ieşit iar în deşert, în compania şoferului nostru, Joe. M-am întors înapoi la cazemata barr/cazinou, care de fapt era sediul Mint Gun Club – unde am început să torn în mine din greu, să gândesc din greu şi să-mi fac însemnări din greu…

6.

O noapte în oraş… Conflicte la Desert Inn… Delir halucinogen la Circus-Circus

Sâmbătă la miezul nopţii… Amintirile acestei nopţi sunt foarte ceţoase. Tot ce am, ca indicii pentru îndrumare, e un buzunar plin de cărţi de keno şi de şerveţele de cocktail pe care sunt mâzgălite nişte notiţe. Iată una: „Vorbeşte cu omul de la Ford, cere un Bronco în scopul observării cursei… fotografii?… Lacerda/sună… de ce nu un elicopter?… Pune-te pe telefon, presează-i pe nemernici… răcnete demente”.

Alta spune: „Cazează-te la Paradise Boulevard – «Stopless and Topless»… industria sexului e la grupa mică în comparaţie cu L.A.;…Las Vegas e o societate de masturbatori înarmaţi/jocurile de noroc sunt marea distracţie aici/ sexul e extra/ experienţe ciudate pentru jucătorii de mare clasă…

pentru învingători – bordeluri pentru gloata ghinionistă – o labă tristă”.

Cu mult timp în urmă, când locuiam în Big Sur mai jos de Lionel Olay, aveam un prieten căruia îi plăcea să meargă la Reno să dea o mână la zaruri. Era proprietarul unui magazin de articole sportive în Cârmei. În decursul unei luni s-a dus la Reno cu crucişătorul lui de autostradă, un Mercedes, în trei weekenduri consecutive – câşti

9

gând la greu de fiecare dată. După trei excursii de genul ăsta avea cam 15.000 de dolari avans, aşa că s-a

decis să sară al patrulea weekend şi să-şi invite nişte prieteni la cină în Nepenthe.

— Lasă-te când câştigi, ne-a explicat el. Şi în plus, e o cursă lungă.

Luni dimineaţa a primit un telefon din Reno, de la Managerul General al cazinoului pe care îl făcuse.

— Ne-ai lipsit weekendul ăsta, i-a spus MG-ul. Băieţii de la mese s-au cam plictisit.

— Rahat! a zis prietenul meu.

Aşa că weekendul următor a zburat înapoi la Reno într-un avion particular, cu un prieten şi două fete – toţi „invitaţi de onoare" ai MG-ului. Nimic

9 77 9

nu e îndeajuns de bun pentru jucătorii de clasă... Şi luni dimineaţă, acelaşi avion – avionul cazi

9 9 7 9

noului – l-a dus înapoi la aeroportul din Monterey. Pilotul l-a împrumutat cu o fisă ca să-şi sune un prieten care sălajute să ajungă la Cârmei. Avea 30.000 de dolari datorie şi după două luni îi sprijinea ţeava puştii între ochi cea mai a dracu' organizaţie de recuperatori.

Aşa că şi-a vândut prăvălia, dar asta nu acoperea toată povestea. Pot să mă aştepte cu restul, a zis – dar apoi l-au strâns de ouă, ceea ce l-a convins că poate ar fi mai bine să împrumute destui bani ca să plătească toată suma.

Industria jocurilor de noroc e o afacere grea – iar Las Vegasul face ca Reno să pară băcănia din colţ. Pentru un tip care pierde, Vegasul e cel mai perfid oraş din lume. Până acum un an, la periferia Las Vegasului era un panou uriaş pe care scria:

Nu te Juca cu Marijuana!

În Nevada: Pentru Deţinere – 20 de Ani Pentru Trafic – pe Viaţă

Aşa că nu mă simţeam chiar în largul meu să hoinăresc în jurul cazinourilor în seara aia de sâmbătă cu o maşină plină de marijuana şi capul plin de LSD. Am avut câteva posibilităţi de scăpare: la un moment dat, am încercat să intru cu Marele Rechin Roşu în spălătoria

hotelului Landmark – dar uşa era prea îngustă, iar oamenii de dinăuntru păreau periculos de agitaţi.

Ne-am dus spre Desert Inn, ca să prindem show-ul Debbie Reynolds/Harry James.

— Nu ştiu cum eşti tu, i-am zis avocatului meu, dar în meseria mea e important să fii tolerant.

— Şi în a mea la fel, zise el. Dar, în calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să mergi spre Tropicana ca să i-o iei înainte lui Guy Lombardo. E în Blue Room, cu ai lui Royal Canadians.

— De ce? am întrebat.

— De ce ce?

— De ce să-mi cheltui bănuţii munciţi din greu ca să văd un nenorocit de cadavru?

— Ascultă, zise el. De ce suntem aici? Să ne distrăm sau să ne facem treaba?

— Să ne facem treaba, bineînţeles, am replicat.

Ne învârteam în cerc, rătăcind în parcarea unui loc care credeam că se cheamă Dunes, dar se dovedi a fi Thunderbird… sau poate era Hacienda…

Avocatul meu frunzărea The Vegas Visitor, căutând sugestii pentru acţiune.

— Ce-ai zice de Nickel Nick’s Slot Arcade? zise el. Hot Slots1, asta sună mişto… Hotdogi de douăj’nouă de cenţi…

Brusc, oamenii începură să ţipe la noi. Eram în bucluc. Doi smardoi în mantale militare roşii se iţiră peste capotă:

— Ce dracu’ faceţi? strigă unul din ei. Nu puteţi parca aici!

1. Jocuri mecanice.

— De ce nu? am zis.

Părea un loc bun să parchezi, era mult spaţiu. Aveam impresia că de o veşnicie căutam un loc de parcare. Nu mai puteam. Eram gata să abandonez maşina şi să chem un taxi când… da, am găsit locul.

Care se dovedi a fi trotuarul din faţa intrării principale în Desert Inn. La momentul acela trecusem deja

peste atâtea borduri, încât pe asta din urmă nici măcar n-o observasem. Dar acum ne găseam într-o poziţie greu de explicat… blocând intrarea, smardoii zbierând la noi, o confuzie nasoală…

Avocatul meu ieşi din maşină într-o clipită, fluturând o bancnotă de cinci dolari.

— Vreau să parchez maşina asta! Sunt un vechi prieten de-al lui Debbie. Pe vremuri mă tăvăleam cu ea.

Pentru o clipă am crezut că o dăduse în bară… apoi unul din portari luă bancnota, spunând:

— OK, OK, am eu grijă de ea, domnule.

Şi tăie un bilet de parcare.

— Sfinte Sisoe! am zis, în timp ce străbăteam în grabă holul. Era cât pe-aci să ne prindă. Îţi merge mintea.

— Ce credeai? zise el. Sunt avocatul tău… şi-mi

datorezi cinci dolari. îi vreau acum.

Am ridicat din umeri şi i-am dat cinci dolari.

j

Holul ţipător, acoperit cu un covor sintetic lung nu părea cel mai potrivit loc să te ciorovăieşti pentru o şpagă măruntă pe care să i-o dai băiatului din parcare. Asta era terenul lui Bob Hope1. Al lui Frank Sinatra. Al lui Spiro Agnew2. Locul mirosea puternic a parchet melaminat de lux şi a palmieri de plastic – în mod cert, era un refugiu de mare clasă pentru marii cheltuitori.

Ne-am apropiat de sala de bal plini de încredere, dar au refuzat să ne lase înăuntru. Întârziaserăm, ne zise un bărbat într-un smoching rubiniu; sala era deja plină – nu mai erau locuri, la niciun preţ.

— Dă-le dracului de locuri, făcu avocatul meu. Suntem nişte vechi prieteni de-ai lui Debbie. Am venit tocmai din L.A. pentru spectacolul ăsta şi al naibii să fiu dacă nu intrăm.

Omul în smoching începu să bâiguie ceva despre „normele P.S.I.”, dar avocatul meu nulbăgă în seamă. În cele din urmă, după multă ciorovăială, ne-a lăsat să intrăm fără să mai plătim – cu condiţia să stăm cuminţi în spate şi

să nu fumăm.

Am promis că vom face întocmai, dar în momentul în care am intrat în sală, am pierdut controlul. Tensiunea fusese prea mare. Debbie Reynolds chicotea pe scenă cu o perucă afro argintie... pe melodia „Sergent Pepper”, cântată de trompeta aurie a lui Harry James.

1. Comediant american.

2. Vicepreşedinte al SUA în timpul preşedinţiei lui Nixon.

— Să-mi trag piticu’! făcu avocatul meu. Ne-am rătăcit într-o buclă temporală!

Mâini grele ne înhăţară de umeri. Mi-am îndesat pipa de haşiş la timp în buzunarul de la spate.

Am fost târâti prin hol şi ţintuiti de uşa de la

? * > >

Intrare de nişte mardei, până când ne-a fost adusă maşina.

— OK, dispăreţi, spuse tipul în smoching rubiniu. Vă mai dăm o şansă, băieţi. Dacă Debby are prieteni ca voi, înseamnă că e într-o belea mai mare decât am crezut.

— Mai vedem noi! ţipă avocatul meu când am pornit din loc. Idiot paranoic ce eşti!

Am ocolit cazinoul Circus-Circus şi am parcat lângă intrarea din spate.

— Asta e locul, am zis. Aici nu s-ar da niciodată la noi.

— Unde e eterul? întrebă avocatul meu. Mescalina asta nu merge.

I-am dat cheia de la geamantan în timp ce eu mi-am aprins pipa de haşiş. Se întoarse cu sticla de eter, o deschise, apoi turnă un pic pe un şerveţel şi îl fărâmiţă sub nas, trăgând adânc aer în piept. Am înmuiat un alt şerveţel în eter şi m-am mânjit şi eu la nas. Mirosul era ameţitor, chiar şi cu dopul pus. Curând, ne împleticeam pe scări spre intrare, râzând prosteşte şi trăgând unul de celălalt, ca nişte beţivi.

Ăsta e principalul avantaj al eterului: te face să te

porţi ca beţivul satului dintr-un roman clasic irlandez… pierderea completă a tuturor capacităţilor motrice de bază: vederea înceţoşată, lipsa echilibrului, limba amorţită – întreruperea tuturor conexiunilor între corp şi creier. Ceea ce e interesant, deoarece creierul continuă să funcţioneze mai mult sau mai puţin normal… te vezi pe tine însuţi în starea aia groaznică, dar nu poţi face nimic.

Te apropii de turnichetul de la intrarea în Circus-Circus şi ştii că atunci când vei ajunge acolo, trebuie să-i dai omului doi dolari, altfel nu te lasă înăuntru… dar, când ajungi acolo, totul merge anapoda: apreciezi greşit distanţa până la turnichet şi te izbeşti de el, sari peste el şi te ţii de o băbătâie să nu cazi, unul nervos din Rotary Club îţi vâră pumnul sub nas şi te gândeşti: Ce se petrece aici? Ce se întâmplă? apoi te auzi mormăind: „Câinii l-au futut pe papă, nu e vina mea. Păzea!… De ce bani? Numele meu e Brinks; m-am născut… născut? Dă oile deoparte… Femeile şi copiii în maşinile blindate… Ordine de la căpitanul Zeep”.

Ah, nenorocitul ăla de eter – un drog pentru corp. Mintea se retrage îngrozită, incapabilă să comunice cu coloana vertebrală. Palmele aplaudă frenetic şi nu pot scoate banii din buzunar… râs schimonosit şi şuierături ies pe gură… care zâmbeşte întruna.

Eterul e drogul perfect pentru Las Vegas. Oraşul ăsta iubeşte beţivii. Carne proaspătă. Aşa că ne-au trecut prin turnichet şi ne-au dat drumul liberi înăuntru.

Circus-Circus e locul unde toată lumea bună s-ar fi dus sâmbătă noaptea dacă naziştii ar fi câştigat războiul. Acesta e al şaselea Reich. Parterul e plin de mese de joc ca orice alt cazinou… dar locul are patru etaje, în forma unei cupole de circ şi toate nebuniile unui ciudat bâlci/carnaval polonez de ţară se petrec în acest spaţiu. Chiar deasupra meselor de joc, Cei Patruzeci de Fraţi Zburători Carazito fac un număr la trapez la mare înălţime, împreună cu Oamenii Lup şi Cele Şase Surori Nimfete din San Diego… Aşadar eşti jos şi joci blackjack şi mizele cresc şi deodată te uiţi în sus din întâmplare şi acolo, chiar deasupra

capului tău, e o fetiţă de paişpe ani pe jumătate dezbrăcată urmărită prin aer de un vârcolac cu colţi ascuţiţi, care e brusc prins într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu două poloneze pictate în argintiu; acestea vin balansându-se din balcoane opuse şi se întâlnesc în aer pe gâtul vârcolacului... Amândouă apucă animalul în timp ce cad spre mesele de zaruri – dar plasa le aruncă în sus; se despart şi ţâşnesc înapoi spre acoperiş în trei direcţii diferite şi, tocmai când sunt pe cale să cadă iar, sunt înhăţate din aer de trei Pisicuţe Coreene şi luate cu trapezul în balcoane.

Nebunia asta continuă la nesfârşit, dar nimeni

? 7

nu pare să observe. Jocurile de noroc merg douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la nivelul de jos, iar circul nu se termină niciodată. Între timp, la toate balcoanele de sus, clienţii sunt bombardaţi cu toate aiurelile imaginabile. Tot felul de cabine tip bordel. Doboară bezelele de pe sfârcurile unei lesbiene de trei metri ca să câştigi o capră din vată de zahăr pe băţ. Stai în faţa acestei maşinării fantastice, prietene, şi pentru doar 99 de cenţi făptura ta va apărea, de şaizeci de metri înălţime, pe un ecran deasupra Las Vegasului. Şi încă nouăzeci şi nouă de cenţi pentru un mesaj vocal. „Spune ce vrei, amice. O să te audă, nu-ţi face griji. Nu uita că o să ai şaizeci de metri înălţime”.

Sfinte Sisoe. Mă văd zăcând în pat în Hotel Mint, pe jumătate adormit şi privind pierdut pe fereastră, când deodată un beţiv nazi şi fioros, de şaizeci de metri înălţime, apare pe cerul nopţii, strigând aiureli către lume: „Woodstock Über Alles!”

La noapte vom trage draperiile. O chestie ca asta îl poate face pe un narcoman să sară prin cameră ca o minge de ping-pong. Halucinaţiile sunt nasoale, într-adevăr. Dar după o vreme înveţi să înfrunţi anumite situaţii, cum ar fi să o vezi

? 9 7

pe bunică-ta moartă târându-ţi-se în sus pe picior, cu un cuţit în dinţi. Experţii în LSD pot să se descurce cu astfel de chestii.

Dar nimeni nu poate să se descurce cu cealaltă şmecherie – posibilitatea ca orice damblagiu cu 1, 98 dolari în buzunar să poată intra în Circus-Circus şi brusc să apară pe cer, deasupra Las Vegasului, de doişpe ori cât Dumnezeu, urlând tot ce-i trece prin cap. Nu, ăsta nu e un oraş bun pentru droguri halucinogene. Realitatea însăşi e prea încurcată.

Mescalina de calitate îşi face efectul încet. Prima oră aştepţi, apoi cam jumătate din a doua oră îl înjuri pe nenorocitul care te-a fript, pentru că nu se întâmplă nimic… şi apoi ZBANG! Intensitate diabolică, străluciri stranii şi vibraţii… un spectacol dur într-un loc precum Circus-Circus.

— Nu-mi place să spun asta, zise avocatul meu, când ne-am aşezat la barul-carusel de la balconul al doilea, dar locul ăsta începe să mă enerveze. Cred că mă ia cu Frică.

— Prostii, am spus. Am venit aici să găsim Visul American şi acum, când suntem chiar în viitoarea evenimentelor, tu vrei să te laşi.

I-am apucat bicepsul şi l-am strâns.

— Trebuie să înţelegi, i-am zis, că am găsit nervul principal.

— Ştiu, spuse. Asta mă face să-mi fie Frică.

Eterul se risipea, efectul LSD-ului se dusese de mult, dar mescalina lucra din plin. Stăteam la o măsuţă rotundă de plastic, mişcându-ne pe orbită în jurul barmanului.

— Ia uită-te, am zis. Două femei şi-o trag cu un urs polar.

— Te rog, spuse el. Nu-mi mai spune chestii de-astea. Nu acum.

Îi făcu semn barmanului să ne mai aducă încă două rânduri de Wild Turkey.

— Asta e ultimul, zise. Câţi bani îmi poţi împrumuta?

— Nu mulţi, am răspuns. De ce?

— Trebuie să plec, spuse.

— Să pleci?

— Da, să plec din ţară. La noapte.

— Linişteşte-te, am zis eu. O să fii treaz în câteva ore.

— Nu, zise el. De data asta e ceva serios.

— George Metesky1 era serios, am spus. Şi ai văzut ce i-au făcut.

— Nu mă mai fute! strigă. Încă o oră în oraşul ăsta şi o să omor pe cineva!

Mi-am dat seama că era pe muchie. Intensitatea aia cumplită care vine în momentul maxim al crizei de mescalină.

— OK, am zis. O să-ţi împrumut nişte bani. Să ieşim să vedem câţi ne-au mai rămas.

— Putem? întrebă el.

1. Supranumit de presa vremii Mad Bomber, personajul este unul dintre primele cazuri de ucigaş cu bombă din istoria SUA.

— Păi… depinde câţi oameni reuşim să călcăm pe cap de aici şi până la uşă. Vrei să plecăm în linişte?

— Vreau să plecăm repede, zise el.

— OK. Să plătim şi să ne ridicăm încet. Amândoi ne-am ieşit din minţi. Va fi o plimbare lungă.

Am strigat la chelneriţă să ne facă nota. Apăru, plictisită, şi avocatul meu se ridică în picioare.

— Te plătesc să ţi-o tragi cu ursul ăla? o întrebă.

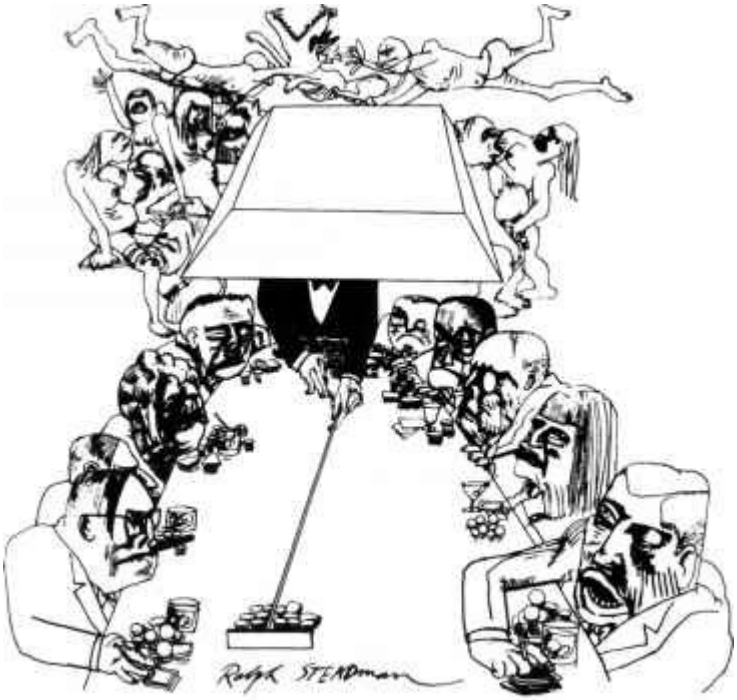

— Poftim?

— Glumeşte, am zis, păşind între ei. Haide, Doc, să mergem jos să jucăm.

Am reuşit sălduc până la marginea barului-carusel, dar refuză să coboare dacă barul nu se oprea din învârtit.

— Nu se va opri, i-am zis. Nu se va opri niciodată. M-am dat jos şi m-am întors sălaştept, dar el nu se mişca… şi, înainte să mă întind şi să-l

* 9 7 9

trag, roata îl duse mai departe.

— Nu te mişca, am strigat. O să vii iar! Ochii lui goi priveau înainte, cu o expresie de frică şi confuzie. Dar nu-şi mişcă un muşchi până nu făcu turul complet.

Am aşteptat şi, când aproape ajunse în faţa mea, m-am întins sălânhaţ – dar el se trase înapoi şi făcu iar un tur. Asta mă enervă cumplit. Mă simţeam pe muchie, gata să explodez. Barmanul părea să stea cu ochii pe noi.

Carson City, mi-am zis. Douăzeci de ani.

Am urcat în carusel şi m-am dus repede spre barr, apropiindu-mă de avocatul meu pe partea în care nu putea să mă vadă – şi, când am ajuns la locul potrivit, l-am împins jos. Se clătină pe interval şi scoase un urlet demenţial când îşi pierdu echilibrul şi căzu, zvârcolindu-se în mulţime…

9 9

rostogolindu-se ca un buştean, după care se ridică într-o clipită, cu pumnii strânşi, uitându-se după cineva pe care sălia la bătaie.

M-am apropiat cu mâinile ridicate, încercând să zâmbesc.

— Ai căzut, am zis. Să mergem.

Oamenii deja se uitau la noi. Dar nebunul nu voia să se mişte şi am ştiut ce s-ar întâmpla dacă îl prindeam de braţ.

— OK, am zis. Tu rămâi aici şi mergi la puşcărie. Eu plec.

Am pornit-o repede spre scări, ignorându-l.

Asta îl atinse.

— Ai văzut? îmi zise el când mă ajunse din urmă. Un nemernic mi-a tras un şut în spate!

— Probabil barmanul, am zis. A vrut să te pocnească pentru ce i-ai spus chelneriţei.

— Dumnezeule mare! Hai să plecăm de aici. Unde e liftul?

— Nici să nu te apropii de liftul ăla, am zis. Atâta aşteaptă să facem… să ne prindă într-o cuşcă de oţel şi să ne ducă la subsol.

M-am uitat peste umăr, dar nu ne urmărea nimeni.

— Nu alerga, am zis. Le-ar plăcea o scuză ca să ne împuşte.

Dădu din cap, părând să înţeleagă. Am trecut repede prin zona de mijloc – galerii de tir, saloane de tatuaj, case de schimbat bani şi tarabe cu vată de zahăr pe băţ –, apoi am ieşit printr-un şir de uşi de sticlă, am mers în jos de-a lungul peluzei spre parcarea unde ne aştepta Marele Rechin Roşu.

— Tu conduci, îmi zise. Cred că ceva nu e în regulă

cu mine.

7.

Teroare paranoica… şi spectrul îngrozitor al sodomiei… Sclipiri de cuţite şi ape verzi

Când am ajuns la Mint, am oprit pe strada din faţa cazinoului, la doi paşi de locul de parcare. M-am gândit că n-avea rost să riscăm o scenă în foaierul hotelului. Niciunul dintre noi nu putea trece drept beţivan. Amândoi eram hiperagitaţi. În jurul nostru, vibraţii foarte ameninţătoare. Am trecut repede prin cazinou şi am urcat scara rulantă din spate.

Am ajuns în faţa uşii fără să ne întâlnim cu nimeni – dar uşa nu voia să se deschidă. Avoj catul meu se lupta disperat cu ea.

— Nemernicii ăştia ne-au schimbat inchi

zătoarea, mormăi el. Probabil au percheziţionat camera. Iisuse, suntem terminati.

Brusc, uşa se deschise. Am ezitat, apoi am dat buzna înăuntru. Totul părea în regulă.

— Încuie, zise avocatul meu. Pune toate lanţurile.

9

Se holba la două chei pe care le ţinea în mână.

— Asta de unde a mai apărut? întrebă, arătând spre cheia pe care era scris numărul 1221.

— E de la camera lui Lacerda, am zis.

Zâmbi.

— Da, aşa e. Am crezut că o să avem nevoie de ea.

— Pentru ce?

— Hai să mergem sus şi sălaruncăm din pat cu furtunul de incendiu, zise el.

— Nu, am spus. Ar trebui săltăsăm pe bietul nenorocit în pace. Am senzaţia că ne evită, dintr-un motiv sau altul.

— Nu te prosti, făcu el. Ticălosul ăla portughez e periculos. Ne urmăreşte ca un uliu.

Mă privi pieziş.

— Ai făcut vreo înţelegere cu el?

— Am vorbit cu el la telefon, am spus, când ai ieşit să speli maşina. Zicea că îşi predă echipamentul devreme, ca să ajungă la linia de plecare la răsăritul soarelui.

Avocatul meu nu asculta. Scoase un geamăt de profundă suferinţă şi izbi peretele cu palmele.

— Nenorocitu' naibii! strigă. Ştiam eu! Mi-a luat femeia!

Am râs.

— Animatoarea aia micuţă şi blondă care era cu echipa de filmare? Crezi că a sodomizat-o?

— Aşa – râzi! ţipă el. Voi, albii, sunteţi toţi la fel de împuţiţi.

Deschisese deja o nouă sticlă de tequila şi o dădea pe gât. Apoi înhăţă un grepfrut şi îl tăie în două cu un Gerber Mini-Magnum – un cuţit de vânătoare din oţel inoxidabil, cu lama ca un brici proaspăt ascuţit.

— De unde ai cuţitul ăla? l-am întrebat.

— L-au trimis cei de la room-service, zise el. Voiam ceva ca să tai lămâile.

— Ce lămâi?

— Nu aveau, zise. Nu cresc aici în deşert. Tăie grepfrutul în patru felii… apoi în opt…

apoi în şaişpe… apoi începu să taie la întâmplare ce mai rămăsese.

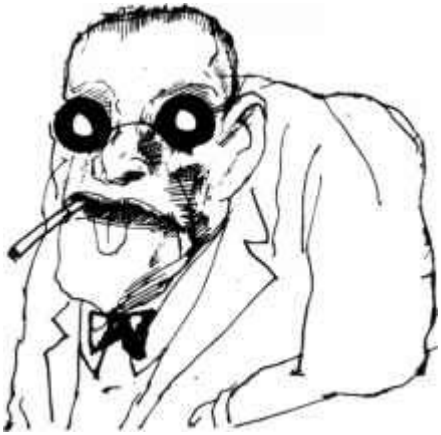

— Javră împuţită, mormăia el. Ştiam eu că trebuia sălelimin când am avut ocazia. Acum mi-a luat-o.

Mi-o aduceam aminte pe fata aia. Avusesem o păţanie cu ea în lift, cu câteva ore mai devreme: avocatul meu se făcuse de râs.

— Probabil că participi la cursă, zisese ea. La ce categorie?

— Categorie? izbucni el. Ce naiba vrei să spui?

— Ce anume conduci? zise ea schiţând un zâmy bet. Filmăm cursa pentru un serial TV – poate ne poţi fi de folos.

— Să vă fiu de folos?

Măiculiţă Doamne, mi-am zis. Începe. Liftul era plin cu oameni care veniseră pentru cursă: ne lua o groază să ajungem de la un etaj la altul, în momentul în care am ajuns la trei, tremura ca dracu'. Încă cinci…

— Le conduc pe alea mari! strigă el brusc. Ce dracu', pe cele mai mari!

Am râs, încercând să detensionez atmosfera.

— Vincent Black Shadow, am zis. Suntem cu echipa tehnică.

Asta provocă un murmur de dezaprobare făţişă.

— Rahat! mormăi cineva în spatele meu.

— Ia stai un pic! răcni avocatul meu… şi apoi către fată: Mă scuzi, duduie, dar cred că aici e un soi de ignorant căcăcios care vrea să-i mut faţa.

Îşi viri mina în buzunarul jachetei negre de plastic şi se întoarse cu faţa spre oamenii înghesuiţi în fundul liftului.

— Poponari albi de doi bani, mârâi el. Care dintre voi vrea săltai?

Urmăream indicatorul de etaj de deasupra. Uşa se deschise la şapte, dar nimeni nu mişcă. Tăcere de moarte. Uşa se închise. Opt… se deschise iar. În continuare niciun sunet şi nicio mişcare în cuşca aglomerată. Exact când uşa începea să se închidă, am ieşit din lift şi l-am apucat de mână, trăgându-lla timp afară. Uşile se închiseră şi lumina indicatorului de etaj se aprinse la nouă.

— Repede! în cameră, am zis. Nemernicii ăştia pun gaborii pe noi!

Am luat colţul spre camera noastră. Avocatul meu râdea ca un dement.

— I-am făcut să se cace pe ei! ţipă el. Ai văzut? S-au căcat pe ei. Ca nişte şoareci în cuşca morţii!

J. j j

Apoi, după ce am zăvorât uşa în spatele nostru, se opri din râs.

— Drăcia dracului, zise el. Acum pe bune. Fata aia a înţeles. S-a îndrăgostit de mine.

Acum, câteva ore mai târziu, era convins că Lacerda – aşa-zisul fotograf – reuşise cumva să pună laba pe gagică.

— Să mergem sus sălcastrăm pe bulangiu, zise, rotindu-şi noul cuţit în cercuri mici în dreptul dinţilor. Tu le-ai făcut legătura?

— Ascultă, am spus, mai bine ai pune lama aia nenorocită deoparte şi ţi-ai limpezi mintea. Trebuie să parchez maşina.

Mergeam încet cu spatele spre uşă. Unul dintre lucrurile pe care le înveţi după ce ai de-a face mai mulţi ani cu drogaţii e că la ei totul e serios. Poţi să-i întorci spatele unei persoane, dar nu-i întoarce niciodată spatele unui drogat – mai ales când îţi flutură pe la nas un cuţit de vânătoare ascuţit ca un brici.

— Fă un duş, i-am zis. Mă întorc în douăzeci de minute.

Am ieşit repede, încuind uşa în urma mea şi luând cheia de la camera lui Lacerda – cea pe care avocatul meu o furase mai devreme. Bietul păMpălău, îmi ziceam, pe când coboram în grabă scara rulantă. L-au trimis aici cu o misiune perfect rezonabilă – doar câteva fotografii cu motociclete şi buggy-uri de plajă întrecându-se prin deşert – şi acum s-a trezit, fără să-şi dea seama, în mijlocul unei lumi care depăşeşte înţelegerea lui. Nu avea nicio şansă să priceapă ce se întâmplă.

Noi ce făceam aici? Care era scopul acestei călătorii? Chiar aveam o decapotabilă mare, roşie afară? Cutreieram pe scările Hotelului Mint într-o stare euforică provocată de

droguri sau chiar venisem aici, în Las Vegas, ca să scriu o poveste?

Am vârât mâna în buzunar căutând cheia de la cameră; „1850”, scria pe ea. Măcar atâta era adevărat. Aşa că sarcina mea imediată era să rezolv cu maşina şi să mă întorc în camera aia… sperând să mă trezesc îndeajuns de tare ca să pot înfrunta orice avea să se întâmple în zori.

De pe scara rulantă am intrat în cazinou, unde grupurile mari de oameni erau încă strânse în jurul meselor de zaruri. Cine sunt oamenii ăştia? Feţele astea! De unde vin? Arată ca nişte caricaturi de dealeri de maşini uzate din Dallas. Dar sunt reali.

9

Mamă, şi sunt al dracului de mulţi – ţipând în jurul meselor ăstora de zaruri dintr-un oraş din deşert, duminică, la patru jumate dimineaţa. Încă duceam în spate Visul American, viziunea aceea a Marelui Câştigător conturându-se cumva din haosul ultimei clipe dinaintea zorilor într-un cazinou împuţit din Vegas.

Lovitura cea mare în Silver City. Bâtelpe crupier şi du-te acasă bogat. De ce nu? M-am oprit la Roata Banilor şi am pus un dolar pe Thomas Jefferson – o bancnotă de 2 dolari, un bilet pus la plesneală, crezând ca de fiecare dată că cine ştie ce instinct

9

amorţit m-ar putea face să iau potul cel mare.

Dar nu. Încă doi dolari pe ţeavă în jos. Nenorociţilor!

9

Nu. Calmează-te. Învaţă să te bucuri când pierzi. Cel mai important e să spui povestea pe bune; lasă celelalte chestii pentru Life şi pentru Look – măcar de data asta. Pe când coboram scara rulantă l-am văzut pe tipul de la Life contorsionat frenetic în cabina telegrafului, recitându-şi înţelepciunea în urechea vreunui robot excitat, dintr-o cămăruţă de partea cealaltă a oceanului. Într-adevăr: „LAS

VEGASUL ÎN ZORI – Concurenţii sunt încă ador

miţi, praful e încă în deşert, premiul de 50.000 de

dolari moţăie ascuns în seiful din biroul fabulosului Hotel Mint al lui Del Webb, în Casino Center, chiar în inima lui strălucitoare. Tensiune extremă. Şi echipa noastră de la Life e aici (ca de fiecare dată, cu o escortă dârză a poliţiei...)". Pauză. „Da, operator, am spus poliţie. Ce altceva? Asta e, până la urmă, o Transmisiune Life..."

Rechinul Roşu era în Fremont, unde îl lăsasem. L-am dus la garaj şi l-am înregistrat – maşina doctorului Gonzo, nicio problemă, şi dacă vreunul dintre oamenii voştri n-are nimic de făcut, merge o lustruială dimineaţă. Da, bineînţeles – trimite nota în cameră.

Când m-am întors, avocatul meu era în cadă. Scufundat în apa verde – produsul uleios al unui fabricant japonez de săruri de baie, pe care îl alesese din raionul de cadouri al hotelului, împreună cu noul radio AM/FM înfipt în priza aparatului electric de ras. Volumul la maximum. O chestie care se numea Three Dog Night bâiguia ceva despre o broască pe nume Jeremiah, care voia Joy to the World.

Mai întâi Lennon, acum asta, mi-am zis. Mai urmează sălauzim pe Glenn Campbell ţipând Where Have All the Flowers Gone?

Într-adevăr, unde? Nicio floare în oraşul ăsta. Doar plante carnivore. Am dat volumul mai încet şi am văzut o grămadă de hârtie albă mestecată lângă aparatul de radio. Avocatul meu păru să nu observe schimbarea de volum. Era pierdut într-un abur verde; i se vedea doar jumătate din cap deasupra apei.

— Ai mâncat chestia asta? l-am întrebat, ridicând coala albă.

Mă ignoră. Dar ştiam. Avea să fie inaccesibil în următoarele şase ore. Mestecase întreaga coală de sugative.

— Javră împuţită, i-am zis. Mai bine roagă-te să fie nişte thorazină în geanta aia, pentru că dacă nu e, mâine ai pus-o.

— Muzica! mormăi el. Dă-i drumul. Pune caseta aia.

— Ce casetă?

— Aia nouă. E chiar acolo.

Am ridicat aparatul şi am văzut că era un radiocasetofon – una din chestiile alea cu casetofon încorporat. Iar caseta, Surréalistic Pillow1, trebuia doar întoarsă. Ascultase deja partea întâi – la un volum care trebuie să se fi auzit în fiecare cameră pe o rază de o sută de metri.

— White Rabbit2, zise el. Vreau un sunet supărat.

— Eşti pierdut, i-am spus. În două ore plec de aici – şi-o să vină peste tine şi-o să te rupă în bătaie cu sapa. Chiar acolo în cadă.

— Îmi sap singur groapa, zise el. Apă verde şi White Rabbit… dă-i drumu'; nu mă face să folosesc ăsta.

Mâna îi răsări din apă, ţinând strâns cuţitul de vânătoare.

— Doamne, am murmurat.

Şi în momentul acela mi-am dat seama că era fără speranţă – zăcând în cadă cu capul plin de LSD şi cu cel mai ascuţit cuţit pe care îl văzusem vreodată, complet dus, cerând White Rabbit. Gata, mi-am zis. Mi-a ajuns cât am tras cu dementul ăsta. De data asta e o misiune sinucigaşă. De data asta o vrea. E pregătit…

— OK, am zis, întorcând caseta şi apăsând butonul de pornire. Dar fă-mi un ultim favor, vrei?

1. Album al formaţiei Jefferson Airplane, apărut în 1967.

2. Piesă de pe albumul amintit mai sus.

Poţi să-mi dai două ore? Asta e tot ce îţi cer – doar două ore de somn până mâine. Bănuiesc că va fi o zi foarte grea.

— Bineînţeles, zise el. Doar sunt avocatul tău. Îţi dau tot timpul de care ai nevoie, la tariful normal: 45 de dolari pe oră – dar o să vrei pernă, aşa că de ce nu laşi una din bancnotele alea de 100 de dolari aici lângă radio şi dispari dracului odată?

— Ce-ai zice de un cec? am zis. La Sawtooth National Bank. N-ai nevoie de niciun act de identitate ca sălâncasezi de-acolo. Mă cunosc.

— Oricum ar fi, e bine, spuse începând să se mişte convulsiv pe muzică.

Baia era ca un uriaş difuzor stricat. Vibraţii

Îngrozitoare, sunet copleşitor. Podeaua era plină de apă. Am îndepărtat radioul cât mai mult de cadă, apoi am ieşit şi am închis uşa în urma mea. După câteva clipe, l-am auzit ţipând.

— Ajutor! Nemernicule! Am nevoie de ajutor! Am dat buzna înăuntru, crezând că şi-a tăiat o ureche din greşeală.

Dar nu… se îndrepta spre etajera de formica albă unde pusesem radioul.

— Dă-mi naibii radioul ăla, mârâi el. I l-am smuls din mână.

— Nebunule! i-am zis. Intră la loc în cadă! Lasă dracului radioul!

I l-am smuls din mână. Sonorul era atât de tare încât era greu să-ţi dai seama ce anume cântă, doar dacă nu cumva ştiai piesa Surréalistic Pillow aproape notă cu notă… ceea ce ştiam, la vremea aia, aşa că mi-am dat seama că White Rabbit se terminase; momentul culminant venise şi trecuse.

Dar se părea că avocatul meu nu reuşise. Voia mai mult.

— Întoarce caseta! răcni el. Vreau încă o dată!

Avea o privire de nebun, incapabilă să se concentreze într-un anumit punct. Părea în pragul unui îngrozitor orgasm psihic…

— Pune caseta! strigă. Dă căcatul ăla de volum la maxim! Şi când ajunge la nota aia fantastică unde iepurele îşi muşcă singur capul, vreau să arunci radioul ăla aici în cadă lângă mine.

M-am uitat la el, ţinând bine aparatul în mână.

— Nu eu, am zis în cele din urmă. Ţi-aş arunca bucuros în cadă un baston din ăla electric de 440 de volţi, dar nu radioul ăsta. Te-ar proiecta direct prin perete, mort de-a binelea în zece secunde.

Am râs.

— Rahat, m-ar pune să dau explicaţii – m-ar târî în faţa vreunui nenorocit de procuror ca să mă interogheze şi m-ar pune la proţap ca să afle… detaliile exacte. N-am nevoie de aşa ceva.

— Pe dracu’! ţipă el. Spune-le că am vrut să zbor!

M-am gândit o clipă.

— OK, am zis în cele din urmă. Ai dreptate. Probabil că asta e singura soluţie.

Am luat radiocasetofonul – care era încă în priză – şi l-am ţinut deasupra căzii.

— Lasă-mă să mă asigur că totul e la fix, am zis. Vrei să arunc chestia asta în apă când White Rabbit ajunge în punctul culminant – nu-i aşa?

Căzu înapoi în apă şi îmi zâmbi recunoscător.

— La dracu’, da, zise. Începusem să cred că va trebui să ies şi să chem una dintre nenorocitele alea de cameriste să o facă.

— Nu-ţi face griji, i-am zis. Eşti gata?

Am apăsat butonul „Play” şi White Rabbit începu iar să crească. Aproape imediat avocatul meu începu să urle şi să geamă… încă un urcuş pe muntele ăla, crezând că de data asta va ajunge în vârf. Îşi ţinea ochii strâns închişi şi doar capul şi rotulele genunchilor îi ieşeau afară din apa verde şi uleioasă.

Am lăsat cântecul să meargă, şi am ales un grepfrut din grămada de lângă chiuvetă. Cel mai mare avea aproape un kilogram. Am prins bine chestia aia nenorocită în mână, asemenea lui Vida Blue1 şi, tocmai când White Rabbit ajunse

1. Celebru jucător de baseball.

În punctul culminant, am azvârlit-o în cadă ca pe o ghiulea.

Avocatul meu ţipă ca un dement, zbătându-se în cadă ca un rechin în căutarea prăzii, împroşcând cu apă peste tot, în timp ce se lupta să se apuce de ceva.

Am tras cablul de alimentare din aparatul de radio şi am ieşit foarte repede din baie… Radioul continuă să

cânte, dar acum era pe baterii şi nu mai prezenta un pericol. Auzeam ritmul cum încetineşte, în timp ce traversam camera spre trusa mea din care am scos spray-ul paralizant… exact în momentul în care avocatul meu smulse uşa

băii şi porni spre mine. Avea încă privirea sălbatică, dar flutura cuţitul prin faţa lui, ca un om care voia să taie ceva.

— Spray paralizant! am ţipat. Vrei?

Am fluturat spray-ul în faţa ochilor lui apoşi. Se opri:

— Nenorocitule! şuieră. Ai face-o, nu? Am râs, încă ameninţându-leu tubul.

— De ce îţi faci griji? îţi place. Drace, nu e nimic pe lume ca un spray paralizant – patruzeci şi cinci de minute în genunchi, cu plămânii uscaţi, trăgând aer cu disperare. Te va calma imediat.

Se uita în direcţia mea, încercând să găsească un punct de sprijin.

— Căcănar alb de doi bani, mormăi el. Ai face-o, nu-i aşa?

— De ce nu? am zis. Drace, acum un minut îmi cereai să te ucid! Şi acum vrei să mă ucizi tu pe mine. Tot ce ar trebui să fac, lua-te-ar dracu', ar fi să chem poliţia!

Se pleoşti.

— Curcanii?

Am dat din cap.

— Da, nu e altă soluţie. N-aş îndrăzni să mă duc la culcare cu tine rătăcind pe-aici în halul ăsta – cu creierul plin de LSD şi vrând să mă faci felii cu nenorocitul ăla de cuţit.

Îşi dădu ochii peste cap o clipă, apoi încercă să zâmbească.

— Cine a zis că vreau să te fac felii? mormăi el. Vreau doar să-ţi crestez un Z mititel în frunte – 9

nimic grav.

Ridică din umeri şi îşi luă o ţigară de pe televizor.

L-am amenințat iar cu spray-ul paralizant.

— Întoarce-te în cada aia, i-am zis. Înghite niște roșii și încearcă să te calmezi. Fumează

9 9 9

niște iarbă, dă-ți niște palme – la dracu', fă ce trebuie să faci, dar lasă-mă să mă odihnesc un pic.

Ridică din umeri și zâmbi absent, de parcă ar fi înțeles perfect orice aș fi spus.

— La naiba, ai dreptate, zise pe un ton foarte serios. Chiar ai nevoie de somn. Mâine trebuie să munceşti.

y

Clătină trist din cap și se întoarse în baie.

— Drace! Ce chestie nasoală.

Îmi făcu semn să plec.

— Încearcă să te odihnești, zise. Nu mă lăsa să te țin treaz.

Am dat din cap și l-am urmărit cum se târăște înapoi în baie – încă ținând cuțitul în mână, dar acum părea că nulvede. Drogul îi schimbase dispoziția; următoarea fază e probabil unul din acele coșmaruri introspective îngrozitor de intense, în jur de patru ore de disperare catatonică; dar nimic fizic, nimic periculos. L-am urmărit cum închide ușa în urma lui, apoi am proptit în liniște un scaun greu, cu spătarul într-un unghi ascuțit în mânerul ușii de la baie și am pus sprayul paralizant alături de ceasul deșteptător.

În cameră era foarte liniște. M-am apropiat de televizor și l-am deschis pe un canal mort – zgomot de fond la maximum de decibeli, un zgomot plăcut pentru somn, o sâsâială continuă și intensă care să acopere orice sunet suspect.

8.

„Geniile «din lumea întreaga stau mână în mână și șocul recunoașterii străbate întreg» cercul".

— Art Linkletter

Trăiesc într-un loc liniștit, unde orice zgomot în noapte înseamnă că urmează să se întâmple ceva: te trezești repede – întrebându-te, ce vrea să însemne asta?

De obicei nimic. Dar uneori… e greu să te adaptezi la

ritmul oraşului, unde noaptea e plină de zgomote, totul o rutină confortabilă. Maşini, claxoane, paşi… n-ai nicio şansă să te relaxezi; aşa că înăbuşă-le pe toate în zumzetul alb şi plăcut al unui televizor care merge în gol. Fixează naibii telecomanda pe un canal pe care nu e nimic şi fă nani ca un prunc…

Ignoră coşmarul ăla din baie. Doar un refugiat periculos din Generaţia Dragostei, un neputincios sortit pieirii care nu poate face faţă presiunii. Avocatul meu nu a fost niciodată în stare să accepte ideea – adesea îmbrăţişată de către toxicomanii recuperaţi şi foarte populară printre cei eliberaţi condiţionat – că poţi să zbori mult mai sus fără droguri decât cu ele.

În ce mă priveşte, nici eu n-am fost în stare. Dar odată am locuit lângă doctorul XXX pe XXX Road1, un fost guru al LSD-ului care pretindea că a făcut lungul salt de la frenezia chimică la conştiinţa supranaturală. Într-o după-amiază frumoasă din ziua primei manifestaţii a ceea ce avea să devină curând Marea Mişcare LSD din San Francisco, m-am oprit în faţa casei Bunului Doctor în ideea de atântreba (de vreme ce era o autoritate în materie de droguri) ce sfat ar avea pentru un vecin sincer interesat de LSD.

Am parcat pe stradă şi m-am urnit greoi pe aleea cu pietriş, oprindu-mă ca să-i fac afabil cu mâna soţiei sale, care lucra în grădină sub borul unei uriaşe pălării de paie… O scenă mişto, mi-am zis: bătrânul e înăuntru, gătind una dintre fantasticele lui fierturi de droguri şi iat-o pe soţia lui în grădină plivind morcovii sau ce-o face ea… fredonând, în timp ce munceşte, o melodie pe care n-am reuşit s-o recunosc.

1. Nume şterse la insistenţa avocatului editorului (n.ed.).

Fredonând. Da... dar vor trece aproape zece ani înainte să recunosc ce însemna acel sunet: ca şi Ginsberg pierdut în Om1, XXX fredona ca să mă facă să plec. În grădină nu era bătrâna; era chiar bunul doctor – şi zgomotul pe care îl scotea era o încercare frenetică să mă împiedice să intru în conştiinţa lui înaltă.

Am încercat de câteva ori să mă fac limpede înţeles:

eram doar un vecin care a trecut să ceară sfatul doctorului legat de modul în care aş putea să hăpăi nişte LSD în cocioaba mea mai jos de casa lui. La urma urmei, aveam arme. Şi îmi plăcea să trag cu ele – în special noaptea, când măreaţa flamă albastră ţâşneşte, împreună cu tot zgomotul ăla… şi da, gloanţele de asemenea. Nu puteam ignora asta. Bilele de plumb/aliaj prin vale cu 1.200 de metri pe secundă…

Dar întotdeauna am tras spre cel mai apropiat deal, sau, când nu am reuşit asta, în întuneric. Adică n-am produs pagube; pur şi simplu îmi plac exploziile. Şi am avut grijă să nu omor niciodată mai mult decât pot să mănânc.

„Să omor?" Mi-am dat seama că n-aş fi putut niciodată să-i explic acest cuvânt creaturii care se spetea în grădină. Mâncase vreodată carne? Putea conjuga verbul „a vâna"? înţelegea foamea? Sau

1. Incantaţie hindusă.

putea pricepe îngrozitorul fapt că salariul meu era în medie de 32 de dolari pe săptămână în anul ăla?

Nu… nicio speranţă de comunicare în acest loc. Mi-am dat seama – dar nu suficient de repede ca sălâmpiedic pe doctorul drogurilor să-mi fredoneze tot timpul înapoi pe alee şi în maşină şi pe şoseaua spre munte. Uită LSD-ul, mi-am zis. Ai văzut ce i-a făcut bietului nenorocit.

Aşa că am rămas în continuare pe hasis şi rom

J JT 5 j timp de încă şase luni, până când m-am mutat în San Francisco şi m-am trezit într-o noapte într-un loc numit The Fillmore Auditorium. Şi ăla a fost momentul. O bucată de zahăr gri şi BUUM. în mintea mea, m-am întors chiar acolo în grădina doctorului. Nu la suprafaţă, ci dedesubt – târându-mă prin pământul ăla bine îngrijit, ca un fel de ciupercă mutantă. O victimă a Exploziei Drogurilor. Un aurolac, înghiţind tot ce-i vine la îndemână. Îmi amintesc o noapte în Matrix, când un vagabond a intrat cu un pachet mare în spate, ţipând:

— Cine vrea nişte L… S… D…? Am toate ingredientele aici. Tot ce-mi trebuie e un loc unde

sălpregătesc.

Managerul a apărut din senin, mormăind:

— Hai, gata, gata, vino la mine în birou.

Nu l-am mai văzut după noaptea aia, dar, înainte să fie luat, vagabondul a distribuit nişte mostre. Nişte capsule albe enorme. M-am dus în toaleta bărbaţilor să o halesc pe a mea. La început doar jumătate, mi-am zis. O idee înţeleaptă, însă greu de realizat în asemenea circumstanţe. Am mâncat prima jumătate, dar am vărsat restul pe mâneca de la cămaşa mea Pendleton roşie… Şi întrebându-mă ce să fac cu ea, l-am văzut pe unul din muzicanţi intrând.

— Care-i baiul? a zis el.

— Păi, toată chestia asta albă de pe cămaşa mea e LSD, i-am spus.

N-a zis nimic: m-a prins pur şi simplu de braţ şi a început sălsugă. Un tablou foarte scârbos. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă vreun individ genul Kingston Triovtânăr broker ar intra şi ne-ar prinde în flagrant. Dălân mă-sa, mi-am zis. Cu un pic de noroc, i-ar ruina viaţa – închipuindu-şi mereu că, în spatele unei uşi înguste din toate barurile lui favorite, bărbaţi în cămăşi Pendleton roşii savurează chestii pe care el, brokerul, nu le va cunoaşte niciodată. Ar îndrăzni să sugă o mânecă? Probabil că nu. Nu risca. Prefă-te că n-ai văzut niciodată…

Amintiri ciudate în această noapte agitată în Las Vegas. Cinci ani mai târziu? Şase? Pare o

1. Unul dintre cele mai populare grupuri folk americane.

viaţă sau măcar O Epocă – genul de apogeu cu care nu te mai întâlneşti. San Francisco la mijlocul anilor ’60 reprezenta un timp şi un loc foarte speciale de care să aparţii. Poate că a însemnat ceva. Poate că nu, de-a lungul vremii… dar nicio explicaţie, niciun amestec de cuvinte sau muzică sau amintiri nu poate exprima deplina certitudine că ai fost acolo în carne şi oase, în acel colţ de timp şi de lume. Orice a însemnat asta…

Istoria e greu de cunoscut, din cauza tuturor

rahaturilor care rămân sub tăcere, însă chiar şi

fără să fii sigur de „istorie”, pare perfect rezonabil să crezi că, din când în când, energia unei întregi generaţii ajunge la un punct culminant într-o lungă străfulgerare lină, din motive pe care nimeni nu le înţelege la vremea respectivă – şi care nu pot niciodată explica, retrospectiv, ce s-a întâmplat de fapt.

Principala mea amintire despre acele timpuri pare să fie legată de una sau cinci sau poate patruzeci de nopţi – sau dimineţi foarte devreme – când ieşeam de la Fillmore pe jumătate nebun şi, în loc să mă duc acasă, mă aruncam în uriaşul Lightning 650 şi traversam Bay Bridge cu 170 la oră, purtând pantaloni scurţi L.L. Bean şi o jachetă Butte de poponar… trecând ca o ghiulea prin tunelul Treasure Island, prin luminile din Oakland şi Berkeley şi Richmond, neştiind prea bine pe ce drum s-o iau când ajungeam la celălalt capăt (întotdeauna oprind la barieră, prea ameţit ca să fiu neutru în timp ce bâjbâiam după mărunţiş) … dar fiind absolut sigur că nu contează în ce parte aş merge, pentru că aş ajunge într-un loc unde oamenii erau la fel de luaţi şi de nebuni ca şi mine. Fără îndoială că aşa era…

Întâlneai nebunia peste tot, la orice oră. Dacă nu pe Bay Bridge, atunci la Golden Gate sau în jos pe 101 la Los Al tos sau La Honda… Scântei peste tot. Exista un sentiment universal fantastic care ne convingea de faptul că orice am fi făcut era bine, eram învingători…

Şi cred că ăsta a fost impulsul – certitudinea victoriei inevitabile asupra forţelor Vechiului şi

ale Răului. În niciun caz în sens militar; nu aveam nevoie de asta. Energia noastră pur şi simplu triumfa. Nu avea rost să luptăm – în tabăra noastră sau a lor. Eram plini de avânt; călăream pe creasta unui val mare şi frumos…

Aşa că acum, după mai puţin de cinci ani, poţi să urci o colină abruptă în Vegas, să te uiţi spre vest şi, dacă ştii să priveşti, poţi să vezi nivelul maxim al apei – locul ăla unde valul se sparge în cele din urmă şi se rostogoleşte înapoi.

9.

No Sympathy for the Deviir… Corespondent torturat? … Zbor în nebunie

Decizia de a fugi a venit brusc. Sau poate că nu. Poate că o plănuiam de mult – în subconştient, aşteptând momentul oportun. Nota de plată a fost unul din factori, cred. Pentru că nu aveam bani să o plătesc. Şi nici diabolicele carduri de credit/ contracte de rambursare. Nu, după ce am avut de-a face cu Sidney Zion1. După povestea aia, mi-au luat cârdul American Express şi acum nenorociţii mă poartă prin procese – împreună cu Diner’s Club şi IRS…

Şi, în plus, revista e responsabilul legal. Avocatul meu s-a ocupat de asta. Nu am semnat nimic. Mai puţin aceste chitanţe de room-service. N-am ştiut niciodată

totalul, dar – chiar înainte de a

1. Scriitor şi jurnalist american.

pleca – avocatul meu şi-a dat seama că am tocat undeva între 29 şi 36 de dolari pe oră, timp de patruzeci şi opt de ore consecutiv.

— Incredibil, am zis. Cum se poate?

Dar în momentul când am pus această întrebare, nu era nimeni să-mi răspundă. Avocatul meu plecase.

Probabil că simţise pericolul. Luni dimineaţă a comandat un set de valize din piele de vacă la room-service, apoi mi-a zis că a făcut rezervări pentru următorul avion spre L.A. Va trebui să ne grăbim, a zis el, şi în drum spre aeroport a împrumutat 25 de dolari pentru biletul de avion.

Ne-am luat rămas-bun, apoi m-am întors la magazinul cu survenire din aeroport şi am cheltuit toţi banii pe care-i mai aveam pe prostii – rahaturi, survenire din Las Vegas, brichete Zippo false din plastic cu o roată de ruletă încorporată la preţul de 6, 95 dolari, portofele JFK cu agrafă pentru bani la 5 dolari bucata, maimuţele care aruncă zaruri pentru 7, 50 dolari bucata… Am luat în spate toate prostiile astea şi le-am dus la Marele Rechin Roşu şi le-am aruncat pe banchetă… Apoi m-am aşezat pe scaunul şoferului, plin de demnitate (husa albă era strânsă, ca întotdeauna), am deschis radioul şi am început să mă gândesc.

Cum s-ar descurca Horatio Alger în această situaţie?

One toke over the line, Sweet Jesus… one toke over the line.

Panică. Mă lua cu fiori pe şira spinării, ca primele vibraţii ale unui delir halucinogen. Realitatea îngrozitoare începea să mă copleşească: iată-mă singur-singurel în Las Vegas, cu maşina asta a dracului de scumpă, foarte ameţit din cauza drogurilor, fără avocat, fără bani, fără nicio poveste pentru revistă – şi peste toate astea, aveam o notă de plată gigantică la hotel, pe care trebuia s-o achit. În camera aia comandasem cât poate un om să ducă – inclusiv şase sute de săpunuri translucide Neutrogena.

Maşina era plină de săpunuri – erau peste tot, pe jos, pe scaune, în torpedou. Avocatul meu făcuse un fel de aranjament cu cameristele metise de la etajul nostru să nillivreze – şase sute de bucăţi din rahatul ăsta transparent – şi acum era tot al meu.

Împreună cu o valiză din plastic pe care am observat-o brusc, chiar lângă mine, pe scaunul din dreapta. Am ridicat nenorocirea şi am ştiut imediat ce e înăuntru. Niciun avocat samoan cu mintea întreagă n-ar putea să mărşăluiască prin detectorul de metale din poarta unei curse aeriene comerciale cu un Magnum gras şi negru cu calibrul de 9, 525 mm asupra sa…

Aşa că millăsase mie, ca sălpredau – dacă reuşeam să ajung înapoi în L.A. Altfel… ei bine, aproape că mă puteam auzi vorbind cu patrula de autostradă californiană:

Ce? Arma asta? Acest Magnum de 9, 525 mm încărcat, neînregistrat, ascuns şi poate furaţi Ce fac cu el? Păi, vedeţi dumneavoastră, domnule ofiţer, am tras pe dreapta lângă Mescal Springs – la sfatul avocatului meu, care ulterior a dispărut – şi dintr-odată, în timp ce mă plimbam în jurul bălţii ălei a singur şi fără nicio noimă, m-a agăţat din senin un tip micuţ, cu barbă, care avea un cuţit oribil de tăiat linoleum într-o mână şi acest imens pistol negru în cealaltă… S-a oferit să-mi facă un X mare pe frunte, în memoria locotenentului Calley… Dar, când i-am spus că sunt doctor în jurnalism, atitudinea lui s-a schimbat total. Da, poate că nu mă credeţi, domnule ofiţer, dar a azvârlit cuţitul ăla în apa sălcie de la picioarele noastre şi apoi mi-a dat pistolul ăsta. Aşa e, mi l-a vârât în mâna încleştată, cu mânerul înainte, după care a dispărut în întuneric.

De aceea am arma asta, domnule ofiţer. Vă vine să credeţi?

Nu.

Dar nici nu aveam de gând sălarunc pe nenorocit. Un pistol de 9, 525 mm e o chestie greu de obţinut în vremurile astea.

Aşa că mi-am zis, ei bine, du chestia asta înapoi în

Malibu şi e a ta. Riscul meu – pistolul meu:

perfect rezonabil. Şi dacă porcul ăla samoan are chef de ceartă, dacă apare zbierând pe lângă casă, fălsă simtă gustul chestiei, cam pe la jumătatea femurului. Într-adevăr. 158 de grame de plumb/aliaj în teacă, zburând cu 450 de metri pe secundă, sunt egale cu aproximativ 18 kile de hamburger samoan, amestecat cu aşchii de os. De ce nu?

Nebunie, nebunie... şi între timp singur-singurel cu Marele Rechin Roşu în parcarea aeroportului din Las Vegas. La naiba cu panica asta! Ia o pauză. Menţine-te. Pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, treaba asta cu controlul personal va fi critică. Iată-mă stând aici singur, în deşertul ăsta de rahat, în cuibul ăsta de ţicniţi înarmaţi, cu o încărcătură înfricoşătoare de pericole, de orori şi de datorii pe care trebuie să o duc înapoi în L.A. Pentru că, dacă mă încolţesc aici, sunt pierdut. Terminat. Cu siguranţă. Niciun viitor pentru un doctor în jurnalism care scrie săptămânal. Mai bine ieşi dracului în viteză din starea asta atavică. Da, corect. Dar, mai întâi, du-te înapoi la Hotel Mint, încasează un cec de 50 de dolari, apoi urcă în cameră şi cere două sandviciuri club, o jumătate de lapte, o cană de cafea şi un sfert de Bacardi Anejo.

Romul va fi absolut necesar ca să mă ajute să trec de noaptea asta – să retuşez însemnările de aici, din jurnalul ăsta ruşinos... Să pun magnetofonul să urle toată noaptea la volum maxim: „Allow me to introduce myself... I'm a man of wealth and taste". 1

Compasiune?

Nu pentru mine. Niciun pic de milă pentru un infractor isteric din Las Vegas. Locul ăsta e ca în armată: etica rechinului prevalează – mănâncălpe cel rănit. Într-o societate închisă, în care fiecare e vinovat, singura crimă e să fii prins. Într-o lume de hoţi, singurul păcat suprem e prostia.

E o senzaţie stranie să stai într-un hotel din Las Vegas la patru dimineaţa – cu un caiet şi un magnetofon, într-un apartament de 75 de dolari pe zi şi o notă fantastică la room-service, acumulată în patruzeci şi opt de

ore de demenţă totală – ştiind că de îndată ce mijesc zorii o s-o întinzi fără să plăteşti un bănuţ... traversezi relaxat foaierul hotelului şi îţi chemi decapotabila roşie de la garaj şi stai acolo aşteptând-o cu o valiză plină de marijuana şi arme ilegale... încercând să pari nepăsător, cercetând ediţia de dimineaţă a ziarului Sun din Las Vegas.

1. Versuri din piesa Sympathy for the Devil: „Sunt un bărbat înstărit şi cu gust”. (în engl. în orig.).

Ăsta era pasul final. Dusesem tot grepfrutul şi celelalte bagaje câteva ore mai devreme în maşină.

Acum mai trebuia doar să ung frânghia: da, un comportament extrem de normal, ochii de nebun ascunşi în spatele unei perechi de ochelari opaci Saigon... aşteptând Rechinul să apară. Unde e? I-am dat bişniţarului ăluia de băiat din parcare 5 dolari, o investiţie esenţială în acest moment.

Stai calm, citeşte mai departe ziarul. Povestea principală avea un titlu albastru ţipător în partea de sus a paginii:

Trio Rearestat în cazul Morţii Frumoasei

O supradoză de heroină a fost cauza oficială a morţii frumoasei Diane Hamby, 19 ani, al cărei corp a fost găsit înghesuit într-un frigider săptămâna trecută, după declaraţiile legistului districtual. Investigatorii din echipa de criminalişti a şerifului, care s-au dus să aresteze suspecţii, au spus că unul dintre aceştia, o femeie de 24 de ani, a încercat să fugă prin uşa de sticlă a rulotei înainte să fie oprită de ajutoarele şerifului. Ofiţerii au zis că părea isterică şi că striga: „N-o să puneţi mâna pe mine vie”. Dar ofiţerii au arestat-o şi se pare că nu a fost rănită...

autorităţile pretind că decesul soldaţilor a fost provocat de droguri Washington (AP) – Raportul subcomisiei de la Casa Albă arată că drogurile ilegale au ucis 160 de soldaţi americani anul trecut – 40 dintre ei în Vietnam... Drogurile par să fie şi cauza morţii altor 56 de militari în Asia şi în Comandamentul din Pacific... Se spune că problema heroinei în Vietnam creşte în gravitate, în principal datorită laboratoarelor de procesare din Laos,

Thailanda şi Hong Kong. „Acţiunea de combatere a drogurilor în Vietnam e aproape complet ineficientă”, spune raportul, „în parte din cauza dezinteresului poliţiei locale, dar şi din cauza unor oficiali corupţi necunoscuţi, din birourile publice, care sunt implicaţi în traficul de droguri”.

În stânga acelei ştiri morbide era o fotografie centrală pe patru coloane din Washington D.C., care prezenta poliţiştii luptându-se cu „tinerii demonstranţi pacifişti care şi-au instalat tabăra protestatară, blocând intrarea în clădirea Serviciului Selectiv de Recrutări”.1

Alături de fotografie, era un titlu scris cu litere mari negre: Torturi Dezvăluite în Audieri de Război.

1. În orig., Selective Service Headquarter – recrutările pentru războiul din Vietnam se făceau în baza unui sistem în genul loteriei.

Washington – Martori voluntari au povestit la audiere informală în faţa Congresului că, în timp ce au servit drept anchetatori militari, au folosit în mod obişnuit firele de telefon şi aruncările din elicopter ca metodă de tortură şi ucidere a prizonierilor vietnamezi. Un specialist din cadrul contrainformaţiilor a spus că uciderea prin împuşcare a uneia dintre interpretele sale de limbă chineză a fost justificată de un superior, care a zis „Era doar o gălbejită”, referindu-se la faptul că era asiatică…

Chiar sub acea poveste era un titlu care suna aşa: Cinci Răniţi lângă o Proprietate din NYC… un individ neidentificat care a tras de pe acoperişul unei clădiri, fără vreun motiv aparent. Acest articol apărea chiar deasupra titlului: Proprietar de Farmacie Arestat pentru Cercetări… „ca rezultat”, explica articolul, „al unei anchete preliminare (făcută de o farmacie din Las Vegas) care scotea la iveală lipsa a peste 100.000 de pastile considerate droguri periculoase…”

Citind prima pagină, m-am simţit mult mai bine. Pe acest fundal atroce, infracţiunile mele păreau palide şi nesemnificative. Eram un cetăţean relativ respectabil – probabil un delincvent cu multe fapte la activ, dar cu

siguranţă unul nu foarte periculos. Şi, când Marele Judecător îmi va face evaluarea, lucrul ăsta sigur va cântări mult.

Sau nu? Am dat la pagina de sport şi am găsit un mic articol despre Muhammad Ali; cazul lui ajunsese la Curtea Supremă, sentinţa finală. Primise o condamnare de cinci ani de puşcărie pentru că refuzase să ucidă „gălbejiţi”.

— N-am nimic cu Vietlongul, a zis el.

Cinci ani.

Intervine Western Union: un avertisment de la dl Heem… O nouă însărcinare de la secretariatul revistei de sport şi o invitaţie violenta din partea poliţiei

Brusc m-am simţit iar vinovat. Rechinul! Unde era? Am lăsat la o parte ziarul şi am început să merg în sus şi-n jos cu paşi mari, pierzându-mi controlul. Simţeam cum îmi scapă toată şmecheria… şi atunci am văzut maşina coborând pe o rampă în garajul de alături.

Eram salvat! Mi-am înşfăcat sacoşa de piele şi am pornit să-mi întâmpin maşina.

— DOMNULE DUKE!

Vocea veni de undeva de peste umăr.

— Domnule Duke! Vă căutăm de-atâta timp!

Aproape că m-am prăbuşit pe trotuar. Fiecare celulă din creierul şi trupul meu se pleoşti. Nu! mi-am zis. Probabil că am halucinaţii. Nu e nimeni acolo în spatele meu, nu mă strigă nimeni… e o halucinaţie paranoică, o psihoză produsă de amfetamină… Mergi spre maşină, zâmbind…

— DOMNULE DUKE! Aşteptaţi!

Ei bine… de ce nu? Multe cărţi bune au fost

9

scrise în puşcărie. Şi nu că aş fi un tip complet necunoscut în Carson City. Supraveghetorul m-ar recunoaşte; şi Baştanul – odată le-am luat un interviu pentru The New York Times. împreună cu o grămadă de alţi puşcăriaşi, gardieni, gabori şi alţi diverşi escroci care mi-au trimis ameninţări prin poştă fiindcă articolul n-a mai apărut niciodată.

De ce? m-au întrebat. Voiau ca poveştile lor să fie spuse. Şi era greu să le explici; în acele cercuri, nu pricepeau că tot ce mi-au spus a ajuns la coşul de gunoi sau într-un dosar din fundul dulapului pentru că paragrafele introductive pe care le scrisesem la acel articol nu au satisfăcut un editor la cinci mii de kilometri distanţă – vreun buhăit nervos din spatele unui birou gri de formica, în pântecele unei birocraţii jurnalistice pe care niciun puşcăriaş din Nevada n-o s-o înţeleagă niciodată. Nu pricepeau că articolul a murit în faşă, aşa cum era, pentru că am refuzat să rescriu introducerea. Din motivele mele…

Şi niciunul nu va cântări prea mult la Yard. Dar ce dracu'? De ce să-mi fac griji pentru detalii? M-am întors să-mi înfrunt acuzatorul, un funcţionar tinerel şi scund, cu un zâmbet uriaş pe faţă şi cu un plic galben în mână.

— Am sunat la camera dumneavoastră, îmi zise. Apoi v-am văzut afară.

Am dat din cap, prea obosit ca să rezist. Rechinul era deja în spatele meu, dar n-avea rost nici măcar să-mi arunc sacoşa în el. Jocul se termi

nase. Mă înhăţaseră.

Funcţionarul zâmbea în continuare.

— A sosit telegrama asta pentru dumneavoastră, spuse. De fapt, nu e pentru dumneavoastră. E pentru cineva care se numeşte Thompson, dar zice „în atenţia lui Raoul Duke"; înţelegeţi ceva?

Mă simţeam ameţit. Era prea mult ca să diger totul deodată. Din libertate în puşcărie şi iar în libertate – totul în treizeci de secunde. M-am clătinat făcând un pas în spate şi m-am sprijinit de maşină, simţind pliurile de pânză albă sub mâna mea tremurătoare. Funcţionarul, zâmbind în continuare, îmi întindea scrisoarea.

Am dat din cap, abia fiind în stare să vorbesc.

— Da, am zis în cele din urmă, înţeleg.

Am acceptat plicul şi l-am deschis rupându-l

TELEGRAMĂ URGENTĂ

hunter’s. thompson e/o moul duke

APARTAMENTUL IZOLAT FONIC 1850 MINT HOTEL LAS VEGAS

SUNĂ-MĂ IMEDIAT REPET IMEDIAT AVEM O NOUĂ ÎNSĂRCINARE ÎNCEPÂND DE MÂINE DE ASEMENEA NU PLECA DIN VEGAS STOP CONFERINŢA NAŢIONALĂ A PROCURORILOR DISTRICTUALI TE INVITĂ LA SEMINARUL LOR CARE ŢINE PATRU ZILE DESPRE NARCOTICE ŞI DROGURI PERICULOASE LA DUNES HOTEL STOP AU SUNAT DE LA ROLLING STONE VOR 50 DE MII DE CUVINTE ONORARIU MASIV DECONT TOTAL PLUS TOATE CHELTUIELILE STOP

avem rezervare la hotel flamingo şi o decapo

stabilă caddy albă totul e aranjat sună imediat pentru detalii urgent repet urgent stop doctorul gonzo

— La dracu’! am murmurat. Nu poate fi adevărat!

— Vreţi să spuneţi că nu e pentru dumneavoastră? întrebă funcţionarul, dintr-odată agitat. L-am căutat în registru pe acest Thompson. Nu există, dar am crezut că face parte din echipa dumneavoastră.

— Face, am zis repede. Dar nu te preocupa, va ajunge la el.

Am aruncat geanta pe scaunul din faţă al Rechinului, dornic să plec înainte ca amânarea execuţiei mele să expire. Dar el tot era curios.

— Dar doctorul Gonzo? întrebă.

M-am uitat lung la el, făcându-i cunoştinţă cu ochelarii mei cu lentile opace.

— E bine, am spus. Dar are un temperament impulsiv. Doctorul e cel care se ocupă de finanţele noastre, ne face toate aranjamentele.

M-am lăsat în scaunul şoferului şi m-am pregătit să plec.

Funcţionarul îşi vârî capul pe geam.

— Ce ne-a derutat pe noi, zise, a fost semnătura doctorului Gonzo pe această telegramă din Los Angeles –

când ştim că el e aici în hotel.

Ridică din umeri.

— Şi apoi a adresat telegrama cuiva care nu apare în registrul nostru… Ei bine, această întârziere nu putea fi evitată. Înţelegeţi, sper…

Am încuviinţat din cap, nerăbdător să plec.

— Ai făcut ce trebuia, am zis. Nu încerca niciodată să înţelegi un mesaj al oamenilor de presă. Cam jumătate din timp folosim coduri – mai ales cu doctorul Gonzo.

Zâmbi, dar de data asta nu mai păru atât de mirat.

— Spuneţi-mi, zise, când se va trezi doctorul?

Am strâns volanul.

— Când se va trezi? Ce vrei să spui?

Părea încurcat.

— Păi… managerul, domnul Heem, ar dori sălîntâlnească.

Acum rânjetul lui era fără îndoială maliţios.

— Nimic neobişnuit. Domnul Heem se întâlneşte

9 9

cu toţi clienţii noştri importanţi… îi pune pe o listă personală de bază… doar o discuţie amicală şi o strângere de mână, înţelegeţi.

— Bineînţeles, am zis. Dar dacă aş fi în locul

9 7 9

tău, l-aş lăsa pe doctor în pace până după ce-şi ia micul dejun. E un tip foarte dur.

Funcţionarul dădu din cap cu precauţie.

— Dar va fi disponibil… Poate mai târziu în dimineaţa asta?

9

Am înţeles unde bătea.

9

— Ascultă, i-am zis. Telegrama era codată. De fapt, era de la Thompson, nu pentru el. Western Union trebuie să fi schimbat numele între ele.

I-am întins telegrama, ştiind că o citise deja.

— Ce e aici, am zis, e un mesaj fulger pentru doctorul Gonzo, care e sus, un mesaj care spune că Thompson e pe

drum dinspre L.A., cu o nouă însărcinare – un nou ordin de lucru.

I-am făcut semn să se dea la o parte de pe maşină.

9

— Ne vedem mai târziu, i-am spus sec. Trebuie să ajung pe pistă.

Se trase înapoi când am băgat maşina în viteză.

— Nu e nicio grabă, strigă după mine. Cursa s-a terminat.

— Nu şi pentru mine, am spus, făcându-i un semn prietenos cu mâna.

— Hai să luăm prânzul împreună! îmi strigă când am pus maşina în mişcare.

— Perfectamundo! am răcnit.

După care am dispărut în trafic. După câteva cvartale în direcţia greşită pe Main Street, am întors şi am luat-o spre sud, spre L.A. Dar conduceam cu prudenţă. Stai calm şi nu te grăbi, mi-am zis. Lasă-te purtat spre marginea oraşului…

Ceea ce îmi trebuia acum era un loc unde să ies în siguranţă din trafic, unde să pot medita la această scrisoare fantastică de la avocatul meu. Era adevărată; puteam fi sigur de asta. Fără discuţie, mesajul avea un caracter imperios. Tonul era evident…

Dar nu mai aveam posibilitatea, nici dispoziţia de a mai petrece o săptămână în Las Vegas. Nu acum. Îmi forţasem norocul la maximum ca să

vin în oraşul ăsta… şi ajunsesem pe muchie. Iar canaliile se adunau ameninţător; puteam să simt mirosul bestiilor.

Da, în mod categoric era vremea să plec. Capacitatea mea de a îndura se redusese la zero.

Acum, în timp ce mă plimbam pe Las Vegas Boulevard cu şaizeci la oră, voiam să găsesc un loc unde să-mi adun gândurile şi să iau hotărârea cea mare. Era luată, bineînţeles, dar aveam nevoie de o bere sau… de trei

ca să consfinţesc târgul şi să amorţesc acea terminaţie nervoasă rebelă care continua să vibreze negativ…

Avea să fie destul de greu. Pentru că exista un aşa-zis argument pentru a rămâne. Era perfid, stupid şi dement oricum ai fi luat-o – dar nu puteam să evit miasma comicului absurd care plutea în jurul ideii ca un jurnalist Gonzo rătăcit într-o aventură cu droguri aproape fatală să fie invitat să scrie despre Conferinţa Naţională a Procurorilor Districtuali privind Narcoticele şi Drogurile Periculoase.

Exista, de asemenea, o atracţie perversă în ideea de o face lată într-un hotel din Las Vegas şi apoi – în loc să devii un fugar osândit pe autostrada spre L.A. – să te plimbi pur şi simplu prin oraş, să dai Chevy-ul roşu decapotabil pe un Cadillac alb şi să te cazezi la alt hotel din Vegas. Apoi, cu acreditarea de presă, să te amesteci printre o mie de poliţişti cu grade superioare din toată America, în timp ce ei ţin discursuri privind Problema Drogurilor.

Era o nebunie periculoasă, dar genul de lucru pe care un adevărat expert în afacerile riscante nu ar putea sălscape. Unde, de exemplu, era ultimul loc în care poliţia din Las Vegas ar fi căutat un drogat fugar şi impostor care tocmai tâlhărise un hotel din centru?

Corect. În mijlocul Conferinţei Naţionale a Procurorilor Districtuali, la un hotel elegant de pe bulevard… Sosind la Caesar’s Palace pentru spectacolul de dineu al lui Tom Jones într-un Coupé de Ville alb-strălucitor… La un cocktail-party la Dunes pentru agenţii de la Narcotice şi soţiile lor?

Într-adevăr, ce loc mai bun să te ascunzi? Pentru unii oameni. Dar nu pentru mine. Şi în mod cert nu pentru avocatul meu – o persoană care iese foarte bine în evidenţă. Separat, poate că am scoate-o la capăt. Dar împreună, nu – am da-o în bară. Prea multă agresivitate chimică în combinaţia asta; tentaţia de a împinge deliberat lucrurile până în pragul unui delir halucinogen ar fi prea mare.

Şi asta, bineînţeles, ne-ar termina. Băieţii ar
? >
fi nemiloşi. Ca să te infiltrezi printre cei care se infiltrează ar însemna să acceptăm soarta tuturor spionilor: „Ca întotdeauna, dacă tu sau orice membru al organizaţiei tale este reţinut de inamici, Secretarul va nega orice Legătură etc…”

Nu, era prea mult. Linia dintre nebunie şi masochism era deja estompată; venise vremea să ne dăm la o parte… să ne apucăm de ceva serios, s-o lăsăm moale şi să ne „facem că plouă”, cum s-ar zice. De ce nu? în orice treabă ca asta, vine o vreme în care ori îţi reduci pierderile ori îţi consolidezi câştigurile – din două una.

Am condus încet, căutând un loc potrivit unde să savurez o bere matinală şi să-mi adun gândurile… să pun la cale această retragere neobişnuită.

Aa www.Mama, Can This Really Be the end?… în ultimul hal în Vegas, cuprins iar de psihoza provocata de amfetamina?

Marţi, 9.00 dimineaţa… Acum, stând în Wild Bill’s Cafe la periferia Las Vegasului, am văzut totul foarte limpede. Nu e decât un drum spre L.A. – US Interstate 15, o şosea dreaptă fără drumuri secundare sau rute alternative, doar o goană plictisitoare prin Baker, Barstow şi Berdoo, şi apoi pe autostrada Hollywood, direct în deplina uitare: siguranţă, obscuritate, doar un alt ciudat în Regatul ciudaţilor.

9

Dar, între timp, pentru următoarele cinci sau şase ore, aş fi fost cel mai strident obiect pe şoseaua

1. Versuri din piesa lui Bob Dylan Stuck inside of Mobile with the Memphis Blues Again.

aia diabolică – singurul rechin decapotabil roşu ca para focului între Butte şi Tijuana… ţâşnind pe autostrada pustie cu un ţărănoi smintit, pe jumătate dezbrăcat la volan. E mai bine să port cămaşa mea Acapulco purpuriu cu verde sau să nu port nimic?

N-am nicio şansă să mă ascund în monstrul ăsta.

Nu va fi o călătorie veselă. Nici măcar Zeul Soare nu vrea să privească. A dispărut după un nor pentru prima dată în trei zile. Nu e niciun pic de soare. Cerul e cenuşiu şi urât.

Exact când trăgeam în parcarea dosnică, pe jumătate ascunsă, de la Wild Bill's, am auzit un muget deasupra capului şi m-am uitat în sus ca să văd un DC-8 mare şi argintiu lăsând o dâră de fum la decolare – cam la şase sute de metri deasupra autostrăzii. Era Lacerda la bord? Tipul de la Life? Aveau toate fotografiile necesare? Toate faptele? îşi îndepliniseră responsabilităţile?

Nici măcar nu ştiam cine câştigase cursa. Poate nimeni. Pare-se că întregul spectacol fusese anulat din cauza unei răzmeriţe teribile – o orgie de o violenţă inexplicabilă, declanşată de nişte huligani beţi care refuzaseră să se supună regulilor.

Voiam să umplu golul ăsta din mintea mea cu prima ocazie: să iau Times şi să verific secţiunea de sport, căutând povestea despre Mint 400. Să aflu detaliile. Să mă ascund. Chiar să fug, cuprins de o Frică teribilă…

Ştiam că Lacerda era în avionul ăla, îndreptându-se spre New York. Îmi spusese cu o noapte înainte că vrea să prindă primul zbor.

A plecat… şi iată-mă singur, fără avocat, prăbuşit într-un scaun roşu de plastic în Wild Bill's Tavern, bând nervos dintr-un Budweiser în barul care se trezeşte la viaţă într-o foială matinală de f codoşi şi târfe… cu un imens Rechin Roşu chiar în faţa uşii, împovărat de atâtea delicte capitale că mi-e şi frică să mă uit la el.

Dar nul pot abandona pe nenorocit. Singura speranţă e să străbat cu el cei patru mii de kilometri de drum deschis, câţi sunt de aici şi până la Sanctuary. Dar, Doamne-Dumnezeule, sunt obosit! Sunt speriat. Sunt dement. Cultura asta m-a sleit de puteri. Ce naiba caut aici? Asta nici măcar nu e povestea la care ar trebui să lucrez. Agentul meu m-a prevenit. Toate semnele au fost negative, mai ales Piticul ăla diabolic cu telefonul roz în

Polo Lounge. Ar fi trebuit să rămân acolo… orice, dar nu asta. Aa www… Mama can this really be the end? Nu!

Cine cânta cântecul ăsta? Am auzit aievea porcăria asta la un tonomat chiar acum? La 9.19, în dimineaţa asta cenuşie şi murdară, în Wild Bill’s

?? 5 7

Tavern?

Nu. A fost doar în creierul meu, ecoul de mult pierdut al unui răsărit trist în Toronto… demult, pe jumătate dement, în altă lume… dar nu diferită. AJUTOR!

Câte nopţi şi dimineţi ciudate mai ţine rahatul ăsta? Cât de mult pot trupul şi creierul să mai tolereze nebunia asta blestemată? Acest scrâşnet de dinţi, aceste valuri de transpiraţie, vuietul sângelui în tâmple… peste tot vene mici albastre cuprinse de nebunie, şaizeci – şaptezeci de ore fără somn…

Acum trebuie să fie tonomatul! Fără îndoială… Şi de ce nu? Un cântec foarte popular: Like a bridge over troubled water… I will lay me down…

BUUM. Străfulgerare de paranoia. Ce fel de paranoic împuţit ar cânta un astfel de cântec – chiar acum, în clipa asta? M-a urmărit cineva? Ştie barmaniţa cine sunt? Mă poate vedea în spatele oglinzilor ăstora ale ochelarilor de soare?

Toţi barmanii sunt perfizi, dar asta e o grăsană ursuză între două vârste, purtând o bluză largă Iron Boy… probabil femeia lui Wild Bill.

Dumnezeule, valuri nasoale de paranoia, nebunie, frică şi scârbă – vibraţii insuportabile în locul ăsta. Ieşi. Fugi… şi deodată îmi trece prin minte, o străfulgerare de perspicacitate lunatică înainte să se lase întunericul, că rezervarea mea legală la hotel e până laprânz… ceea ce îmi dă cel puţin două ore de condus la viteză maximă înainte să devin un fugar în ochii legii.

Ce noroc imens! Când se va da alarma, s-ar putea să gonesc undeva între Needles şi Death Valley, apăsând acceleraţia până trece prin podea şi fluturându-mi pumnul la Efrem Zimbalist Jr., care se năpusteşte asupra mea în

elicopterul lui FBI/Screaming Eagle.

POŢI SĂ FUGI, DAR NU POŢI SĂ TE ASCUNZI1

Du-te-n mă-ta, Efrem, maxima asta e o sabie cu două tăişuri.

Din câte ştii tu şi oamenii de la Hotel Mint, eu sunt încă acolo sus, la camera 1850 – legal şi spiritual, dacă nu cumva chiar în carne şi oase – cu o plăcuţă „Nu deranjaţi” atârnată afară, pentru a nu fi tulburat. Menajerele nu se vor apropia de camera aia, atâta vreme cât semnul e pe clanţă.

1… avertisment pentru dealerii de heroină văzut pe un panou de informare în Boulder, Colo J. (n.a.).

Avocatul meu a avut grijă de asta – împreună cu 600 de bucăţi de săpun Neutrogena, pe care încă trebuie să le livrez în Malibu. Şi ce-ar înţelege FBI-ul din asta? Un Rechin Mare Roşu plin cu săpun Neutrogena? Complet legal. Menajerele ne-au dat săpunul ăla. Vor jura… sau nu?

Bineînţeles că nu. Menajerele alea perfide vor jura că au fost ameninţate cu un Vincent

Black Shadow de către doi demenţi înarmaţi, cerându-le să le dea săpunul.

Iisuse Cristoase! E vreun preot în taverna asta? Vreau să mă spovedesc! Sunt un păcătos nenorocit! Venal, mortal, carnal, major, minor – oricum ai vrea sălnumeşti, Doamne… Sunt vinovat.

Dar fă-mi un ultim serviciu: dă-mi cinci ore la mare viteză înainte să cobori ghilotina; lasă-mă să scap de maşina asta nenorocită şi să ies din deşertul ăsta groaznic.

Ceea ce nu e chiar atât de mult, Doamne, pentru că adevărul final şi de necrezut e că nu sunt vinovat. Tot ce am făcut a fost să-ţi iau aiurelile în serios… şi vezi unde m-au dus? Instinctele mele creştine primitive m-au transformat într-un infractor.

Târându-mă prin cazinou la şase dimineaţa cu o valiză plină de grepfrut-uri şi de tricouri cu „Mint 400”, îmi

amintesc că-mi spuneam întruna „Nu eşti vinovat”. E doar un tertip necesar ca să evit o scenă naşpa. La urma urmei, nu am făcut nicio înţelegere cu caracter de obligativitate; e o datorie instituţională – nimic personal. Întregul coşmar nenorocit e din vina revistei ălei a împuţite şi iresponsabile. Un nebun din New York mi-a făcut asta. A fost ideea lui, Doamne, nu a mea.

Şi acum uită-te la mine: pe jumătate nebun de frică, mergând prin Death Valley cu 200 de kilometri la oră într-o maşină pe care nu am vrut-o niciodată. Ticălos ce eşti! E lucrarea ta! Ai face bine să ai grijă de mine, Doamne… pentru că dacă nu, mă vei avea în mâinile tale.

Viteza infernala… Lupta corp la corp cu patrula rutiera californiană… Mano Mano pe Autostrada 61

Marţi, 12.30 p. m… Baker, California… Pe Ballantine Ale acum, beat mort şi nervos. Recunosc sentimentul: trei sau patru zile de macheală, droguri, soare, nesomn şi rezervele de adrenalină duse – 9

un fel de euforie aiuritoare, care te face să tremuri, ceea ce înseamnă că prăbuşirea e aproape. Dar când? Cât mai e? Tensiunea asta face parte din starea de euforie. Posibilitatea colapsului fizic şi mental e acum foarte reală…

9

…Dar colapsul iese din discuţie; ca o soluţie sau chiar ca o alternativă ieftină, e inacceptabil. Serios. Asta e momentul adevărului, acea linie subţire şi fatală dintre control şi dezastru – care

9 9 9

reprezintă, de asemenea, şi diferenţa dintre a te plimba de-a-n pururea pe străzi şi a-ţi petrece următorii cinci ani de dimineţi de vară jucând baschet în curtea închisorii Carson City.

Să nu-ţi fie milă de diavol1; ţine minte. Cumpără biletul, porneşte în călătorie… şi dacă din când în când e mai greu decât credeai tu, ei bine… unge-o, ca să forţezi expansiunea conştiinţei: simte ritmul, lasă-te purtat de val, distruge-te. Sunt toate în biblia lui Kesey… Partea

îndepărtată a Realităţii.

Gata cu bolboroseala; nici măcar Kesey nu mă poate ajuta acum. Tocmai am avut două experienţe emoţionale foarte nasoale – una cu patrula rutieră californiană şi una cu un autostopist fantomatic care a fost sau n-a fost cine credeam eu că e – iar acum, simţindu-mă în pragul unui episod paranoic, stau făcut ghem lângă magnetofonul meu într-un „barr de bere", care e de fapt camera din spate a unui enorm Hambar de Scule – tot felul de pluguri şi harnaşamente şi grămezi de saci cu îngrăşăminte, întrebându-mă cum s-a întâmplat totul.

Cam cu opt kilometri mai înainte, am avut o altercaţie cu CLIP2. N-am fost oprit sau obligat să trag pe dreapta: n-a fost ceva de rutină. Întotdeauna conduc cum trebuie. Un pic prea repede, probabil, dar întotdeauna cu o îndemânare desăvârşită şi

1. În orig., No sympathy for the devil, efect stilistic obţinut prin aluzia la piesa formaţiei Rolling Stones.

2. California Highway Patrol.

cu un simţ natural al şoselei pe care chiar şi curcanii îl recunosc. Nu e curcan în lumea asta care să nu fie un fraier absolut în ceea ce priveşte Manevrele Controlate la mare viteză prin una din acele intersecţii trifurcate de pe autostradă.

Puţini oameni înţeleg psihologia negocierii cu un curcan din patrula de autostradă. Un vitezoman obişnuit intră în panică şi trage imediat pe dreapta când vede lumina mare şi roşie în spatele lui… şi apoi începe să se scuze, să cerşească milă.

E greşit. Stârneşte dispreţul în inima curcanului. Tot ce trebuie să faci – când mergi cu circa

170 la oră şi te trezeşti cu lumina roşie intermi

>

tentă a unui CLIP după tine – e să accelerezi. Niciodată nu trage pe dreapta la primul sunet al sirenei. Cale-o şi falpe nemernic să te urmărească cu 200 la oră până la următoarea ieşire de pe autostradă. Te va urma. Dar nu va şti cum să inter

preteze faptul că semnalizezi că faci la dreapta.

Asta e ca sălfaci să creadă că te uiţi după un loc potrivit unde să opreşti pe margine şi să stai de vorbă… semnalizează în continuare şi speră că vei găsi o intersecţie denivelată, una din acele bucle laterale situate la înălţime, cu un semn pe care scrie „Viteză maximă 40”… şi şmecheria, în acest moment, e să ieşi brusc de pe autostradă şi sălfaci să treacă precum o ghiulea cu nu mai puţin de 170 la oră.

Va călca frâna cam în acelaşi timp cu tine, dar îi va lua o clipă să-şi dea seama că e pe cale să facă o întoarcere de 180 de grade la viteza asta… dar tu vei fi gata să o faci, prins în centură pentru forţa G şi pentru mişcarea rapidă călcâi-vârf. N-ai nevoie de noroc ca să te opreşti afară de pe şosea, după ce iei virajul şi stai lângă maşina ta în momentul în care el te ajunge din urmă.

La început nu va fi înţelegător… dar nu contează. Lasălsă se liniştească. Va vrea să aibă primul cuvânt. Lasălsălaibă. Creierul lui va fi varză: s-ar putea să înceapă să vorbească precipitat, ba chiar s-ar putea să-şi scoată pistolul.

Lasălsă se desfăşoare; zâmbeşte în continuare.

7?

Ideea e să-i arăţi că ai avut tot timpul controlul asupra ta şi asupra automobilului tău – în timp ce el şi l-a pierdut de tot.

Ajută dacă ai în portofel o legitimaţie de poliţie/presă când se linişteşte suficient cât să-ţi ceară permisul de şofer. Aveam aşa ceva – dar în acelaşi timp aveam şi o cutie de Budweiser în mână. Până în acel moment, nu mi-am dat seama. Mă simţisem complet călare pe situaţie… dar când m-am uitat în jos şi am văzut acea dovadă crucială, roşie/argintie în mâna mea, am ştiut că am pus-o…

Să mergi cu viteză e o chestie, dar să bei La Volan e alta. Curcanul păru să se prindă – că îmi stricasem tot numărul, fiindcă uitasem de cutia de bere. Faţa i se relaxă, zâmbi chiar. Şi aşa am făcut şi eu. Pentru că amândoi am

înţeles, în acel moment, că numărul meu Tunetul Şoselei, Bombardierul Sclipitor fusese complet stricat: ne pişaserăm pe noi de frică pentru nimic – fiindcă prezenţa acestei cutii de bere în mâna mea făcea ca orice argument despre „viteză" să fie irelevant.

Mi-a acceptat portofelul deschis cu mâna stângă, apoi şi-a întins-o pe dreapta spre cutia de bere.

— Pot să iau asta? mă întrebă.

— De ce nu? am zis.

O luă, o ţinu între noi şi o goli pe şosea.

Am zâmbit, fără să-mi mai pese.

— Oricum, se încălzise, am spus.

Chiar în spatele meu, pe bancheta Rechinului, eram vreo zece cutii de Budweiser fierbinte şi vreo duzină de grepfrut-uri. Uitasem complet de ele, dar acum erau prea evidente pentru ca vreunul din noi să le ignore. Vinovăţia mea era atât de clară şi de copleşitoare, încât explicaţiile erau inutile.

Curcanul pricepu asta.

— Îţi dai seama, zise, că e o infracţiune să…

— Îhî, am spus. Ştiu. Sunt vinovat. Înţeleg. Ştiam că e o infracţiune, dar am făcut-o oricum.

Am ridicat din umeri.

— La dracu'. De ce să mă cert? Sunt un infractor nenorocit.

— Asta e o atitudine ciudată, zise.

L-am privit fix, observând pentru prima dată că aveam de a face cu un gagiu cu ochi luminoşi, în jur de vreo treizeci de ani, care aparent îşi îndrăgea slujba.

— Ştii, îmi zise el, am senzaţia că ţi-ar prinde bine un pui de somn.

Dădu din cap.

— E un motel mai încolo. De ce nu te opreşti să dormi câteva ore?

Am înţeles imediat ce îmi propunea, dar dintr-un motiv nebunesc am scuturat din cap.

— Un pui de somn nu mă ajută, am zis. Sunt treaz de prea multă vreme – de trei sau patru nopţi; nici măcar nu-

mi mai amintesc de câte. Dacă mă culc acum, pentru următoarele douăzeci de ore sunt mort.

Dumnezeule mare, mi-am zis. Ce-am spus? Nenorocitul ăsta încearcă să se poarte omeneşte; m-ar putea băga direct la puşcărie, dar îmi spune să trag naibii un pui de somn. Pentru numele lui Dumnezeu, fii de acord cu el: Da, domnule ofiţer, bineînţeles că voi profita de acel motel. Nu vă pot spune cât vă sunt de recunoscător pentru momentul de tihnă pe care miloferiţi…

Dar nu… iată-mă aici insistând, pentru că dacă mi-ar da drumul, mi-aş încăleca bomba direct spre L.A., ceea ce era adevărat, dar de ce să o spun? De ce sălforţezi Nu e momentul pentru un spectacol. E Death Valley… adună-te.

Bineînţeles. Adună-te.

j

— Uitaţi ce e, am zis. Am fost în Las Vegas ca să urmăresc cursa Mint 400.

I-am arătat ecusonul VIP de pe parbriz.

— Incredibil, am spus. Toate motocicletele alea şi buggy-urile de plajă năpustindu-se prin deşert timp de două zile. Le-aţi văzut?

Zâmbi, clătinând din cap cu un fel de melancolie înţelegătoare. Îl puteam vedea cum se gândeşte. Eram periculos? Era pregătit pentru o scenă sălbatică şi care i-ar fi irosit timpul – scenă care s-ar fi produs dacă mă aresta? Câte ore în afara programului ar fi trebuit să petreacă frecând-o prin tribunale, aşteptând să depună mărturie împotriva mea? Ce fel de avocat monstru voi aduce sălaranjeze?

Eu ştiam, dar el?

7

— OK, zise. Uite cum facem. Ce ajunge în registrul meu, adică pe la prânz, e că te-am oprit… pentru viteză neadaptată condiţiilor de drum şi că te-am sfătuit… cu acest avertisment scris – milânmână să nu mergi mai departe de următorul motel… destinaţia ta stabilită, nu? Unde plănuieşti să tragi un pui zdravăn de somn…

Îşi vârî carnetul de amenzi la centură.

— E clar? întrebă şi se întoarse să plece.

Am ridicat din umeri.

— Cât de departe e Baker? Speram să mă opresc acolo să iau prânzul.

— Nu e în jurisdicţia mea, îmi zise. Marginile oraşului sunt la trei-virgulă-cinci mile dincolo de motel. Poţi să ajungi până acolo?

Rânji cu toată gura.

— O să încerc, am spus. Aştept de mult să ajung în Baker. Am auzit multe despre el.

— Fructe de mare excelente, zise. Cu o minte ca a ta, o să-ţi iei probabil crabi. Încearcă la Majestic Diner.

Am clătinat din cap şi m-am întors la maşină, simţindu-mă violat. Porcul mă făcuse şi se ducea să râdă pe înfundate de toată chestia – la marginea dinspre vest a oraşului, aşteptându-mă să evadez spre L.A.

M-am întors pe autostradă şi am trecut pe lângă motel spre intersecţia unde trebuia s-o iau spre Baker. Când m-am apropiat de răscruce am văzut… Doamne Sfinte, e el, autostopistul, acelaşi puşti pe care l-am luat şi l-am băgat în sperieţi în drum spre Vegas. Privirile ni s-au întâlnit când am încetinit ca să fac virajul. Am fost tentat să-i fac cu mâna, dar când am văzut că îşi coboară degetul mare în jos am zis, nu, nu e momentul… Numai Dumnezeu ştie ce-a zis puştiul ăsta despre noi când a ajuns în sfârşit în oraş.

Acceleraţie. Ieşi odată din peisaj. Cum puteam fi sigur că mă recunoscuse? Dar maşina era greu să treacă neobservată. Şi de ce altceva s-ar fi tras în spate de pe şosea?

Brusc, aveam doi duşmani personali în oraşul ăla uitat de Dumnezeu. Curcanul din patrulă m-ar umfla dacă aş încerca să trec prin oraş şi nenorocitul ăsta de puşti autostopist i-ar pune să mă vâneze ca pe un animal dacă aş rămâne. (Sfinte Sisoe, Sam! Uitel – Tipul ăla despre care ne-a povestit puştiul! S-a întors!).

Oricum ar fi fost, era de fapt groaznic – şi dacă îngâmfaţii ăia de răpitori provinciali şi-ar pune versiunile

cap la cap… asta se va întâmpla; era inevitabil într-un oraş atât de mic… nu mai aveam mult şi dădeam ortu' popii. Aş fi norocos să ies viu din oraş. Uns cu smoală şi tăvălit în pene, târât în autobuzul puşcăriei de băştinaşi supăraţi…

Nu mai aveam scăpare: sosise momentul de criză. Am alegat prin oraş şi am găsit o cabină telefonică la marginea nordică, între staţia Sinclair şi… da… Majestic Diner. I-am dat un telefon urgent cu taxă inversă avocatului meu în Malibu. Răspunse imediat.

— M-au dibuit! am strigat. Sunt prins într-o împuţită de intersecţie pustie numită Baker. Nu mai am prea mult timp. Nemernicii sunt pe mine.

— Cine? întrebă el. Sună cam paranoic ce spui.

— Dobitocule! am ţipat. Mai întâi sunt oprit de patrulă, pe urmă puştiul ăla m-a recunoscut! Am nevoie de un avocat imediat!

— Ce cauţi în Baker? spuse el. N-ai primit telegrama mea?

— Ce? Dă-o-n mă-sa de telegramă! Sunt în belea.

— Ar trebui să fii în Vegas, îmi zise. Avem un apartament la Flamingo. Tocmai ieşeam pe uşă spre aeroport…

M-am prăbuşit în cabină. Era mult prea groaznic. Îl sunam pe avocatul meu într-un moment de criză maximă, şi tâmpitul era deranjat la cap din cauza drogurilor – handicapat nenorocit!

— Ticălos împuţit, am mârâit. O să-ţi rup picioarele! Tot rahatul ăla din maşină e al tău! Pricepi? După ce-mi depun mărturia aici, o să fii exclus din barou!

— Javră fără minte ce eşti! strigă el. Ţi-am trimis o telegramă! Trebuia să fii la Conferinţa

Naţională a Procurorilor Districtuali! Am făcut f toate rezervările… am închiriat un Cadillac alb decapotabil… toată chestia e aranjată! Ce dracu' faci acolo în mijlocul deşertului ăluia împuţit?

Brusc mi-am amintit. Da. Telegrama. Totul era foarte clar. Mintea mi se linişti. Am văzut toată chestia într-o clipită.

— Nu contează, am zis. E o glumă. De fapt, stau pe marginea piscinei la Flamingo. Vorbesc de la un telefon mobil. Un pitic mi l-a adus din cazinou. Am credit nelimitat! îţi vine să crezi?

Respiram precipitat, simţind că înnebunesc, transpirând în telefon.

— Să nu te apropii de locul ăsta! am ţipat. Străinii nu sunt bine primiţi aici.

Am închis şi am pornit tacticos spre maşină. Ei bine, mi-am zis. Aşa merge lumea. Toată energia curge în funcţie de capriciile Marelui Magnet. Ce nebun am fost că l-am sfidat. Ştia. A ştiut tot timpul. El a fost cel care m-a adus în Baker. Reuşisem să fug destul de departe, aşa că El m-a încolţit... închizându-mi toate căile de retragere, hărţuindu-mă mai întâi cu patrula şi apoi cu acest autostopist fantomatic împuţit... aruncându-mă în ghearele fricii şi ale confuziei.

Să nulpăcăleşti niciodată pe Marele Magnet. Acum înţelegeam asta... şi odată cu înţelegerea acestui lucru veni şi sentimentul unei uşurări aproape definitive. Da, mă voi întoarce în Vegas. îl fentez pe puşti şi zăpăcesc patrula mergând înapoi spre est, în loc să merg spre vest. Asta va fi cea mai vicleană manevră din viaţa mea. Înapoi în Vegas şi mă înscriu la Conferinţa despre Droguri şi Narcotice; eu şi o mie de gabori. De ce nu? Mişcă-te încrezător printre ei. Înregistrează-te la Flamingo şi cere să ţi se trimită imediat Caddy-ul Alb. Fă-o cum trebuie; aminteşte-ţi de Horatio Alger...

Peste drum am văzut un semn roşu uriaş pe care scria BERE. Minunat. Am lăsat Rechinul lângă cabina telefonică şi am traversat strada în viteză spre Hambarul de Scule. Un evreu se ivi de după o grămadă de pinioane şi mă întrebă ce vreau.

— Bere Ballantine, am zis...

O noţiune plină de mister, necunoscută între Newark şi San Francisco.

Mi-o aduse de la gheaţă.

M-am relaxat. Deodată, toate mergeau cum trebuie;

în sfârşit, răsărea soarele şi pe strada mea.

Barmanul se apropie de mine cu un zâmbet.

— Un te duci, tinere?

— Las Vegas, am răspuns.

Zâmbi.

— Un oraş pe cinste Vegasul ăsta. O să ai noroc acolo; eşti genul.

— Ştiu, am zis. Sunt de trei ori scorpion.

Păru mulţumit.

— O combinaţie bună, zise. N-ai cum să pierzi.

Am râs.

— Nu te teme, am spus. De fapt sunt procurorul districtual din Ignoro. Un alt american de nădejde, ca tine.

Îi dispăru zâmbetul. Înţelesese? Nu puteam fi sigur. Dar acum abia dacă mai conta. Mă întorceam în Vegas. Nu aveam de ales.

Partea, a I ba

M-am oprit la vreo 30 de kilometri est de Baker ca să verific geanta cu droguri. Soarele era fierbinte şi aveam chef să ucid ceva. Orice. Chiar şi o şopârlă mare. S-o găuresc pe nenorocită. Am scos pistolul Magnum de 9, 525 mm al avocatului meu din cufăr şi am învârtit butoiaşul. Era plin ochi: gloanţe urâte şi alungite – 30 de grame, cu o traiectorie fină şi netedă şi pictate la capete cu aur aztec. Am claxonat de câteva ori, sperând să fac să apară o iguană. Să le fac pe putori să se mişte. Erau acolo, ştiam, în marea aia de cactuşi – pitite, abia respirând şi fiecare din bestiile alea mici era plină de otravă mortală.

Trei explozii rapide m-au dezechilibrat. Trei detunături asurzitoare, cu dublă acţiune din pistolul de 9, 525 din mâna mea dreaptă. Dumnezeule! Trăgând în nimic, fără niciun motiv. Ce minte bolnavă. Am aruncat

pistolul pe scaunul din faţă al Rechinului şi am privit neliniştit şoseaua. Nicio maşină în nicio direcţie; şoseaua era pustie pe o distanţă de trei sau patru kilometri în ambele direcţii.

Ăsta da noroc. Nu s-ar cădea să fiu găsit în deşert în circumstanţele astea: trăgând ca un apucat într-un cactus, dintr-o maşină burduşită cu droguri. Şi mai ales nu acum, cu patrula după mine.

Mi s-ar pune întrebări stânjenitoare:

— Vedeţi, domnule… Duke; înţelegeţi, desigur, că e ilegal să descărcaţi o armă de foc de orice fel în timp ce vă aflaţi pe o autostradă federală?

— Poftim? Chiar şi în autoapărare? Nenorocitul ăsta de pistol are un trăgaci sensibil, domnu' ofiţer. Adevărul e că am vrut să trag doar o dată – să le sperii pe scârbele ăstea mici.

O căutătură apăsată, după care vorbeşte foarte încet:

— Vreţi să spuneţi, domnule Duke… că aţi fost atacat?

— Păi… nu… nu chiar atacat, domnule ofiţer, dar serios ameninţat. M-am oprit să mă piş şi, în momentul în care am păşit afară din maşină, săculeţii ăia cu otravă erau pe mine. Se mişcau iute ca fulgerul!

Ar ţine povestea asta?

Nu. M-ar aresta, apoi ar face o verificare de rutină a maşinii – şi, când ar face asta, toate orof 7 * 7

rile pământului s-ar revărsa de-acolo. N-ar crede niciodată că toate drogurile alea îmi sunt necesare în munca mea; că de fapt sunt un jurnalist profesionist în drum spre Las Vegas, ca să scriu despre Conferinţa Naţională a Procurorilor Districtuali privind Narcoticele şi Drogurile Periculoase.

— Doar mostre, domnule ofiţer. Am luat marfa asta din Barstow, de la un vagabond, pentru biserica neo-americană. A început să se poarte ciudat, aşa că m-am dat la el.

Ar lua-o ei de bună?

Nu. M-ar încuia într-o pârnaie ca o gaură de iad şi m-ar lovi peste rinichi cu nişte crengi mari – ceea ce m-ar face să mă piş cu sânge mulţi ani de-acu' înainte…

Din fericire, nimeni nu mă deranjă câtă vreme am făcut un inventar rapid al genţii cu droguri. Depozitul nostru secret era un dezastru cumplit, toată marfa amestecată şi pe jumătate strivită. Unele din tabletele cu mescalină se transformaseră într-o pudră roşiatică, dar am numărat vreo treizeci şi cinci sau patruzeci care erau încă intacte. Avocatul meu halise toate roşiile, dar mai rămăsese un pic de amfetamină… nu mai era iarbă, flaconul cu cocaină era gol, o sugativă de LSD, un bulgăre maroniu mişto de opiu şi şase fiole de amil rătăcite… Nu suficient pentru o treabă serioasă, dar o raţionalizare atentă a mescalinei ne-ar ajuta să trecem cu bine prin cele patru zile ale Conferinţei.

La periferia Las Vegasului, am oprit la o drogherie de cartier şi am cumpărat două sferturi de tequila Gold, două de Chivas Regal şi o juma de eter. Am fost tentat să cer şi nişte fiole de amil. Angina mea pectorală începuse să-şi facă numărul. Dar vânzătorul avea o privire de baptist ticălos şi isteric. I-am zis că-mi trebuie eterul ca să-mi dau jos leucoplastul de pe picioare, dar la momentul cu pricina aveam deja chestiile împachetate. Îl durea în cur de eter.

M-am întrebat ce-ar fi spus dacă i-aş fi cerut Romilar de 22 de dolari şi un rezervor de gaz ilariant. Probabil că mi l-ar fi vândut. De ce nu? O afacere liberă… Dă-i omului ce are nevoie – mai ales acestui tip năduşit, care vorbeşte precipitat, cu picioarele înfăşurate în leucoplast şi o tuse teribilă, împreună cu o angină pectorală şi nişte nenorocite de accese anevristice de fiecare

dată când se expune la soare. Adică flăcăul ăla era într-o stare nasoală, domnule ofiţer. De unde dracu' să ştiu eu că o să se ducă glonţ în maşină şi o să înceapă să abuzeze de drogurile alea?

De unde, într-adevăr? M-am oprit o clipă la raftul cu reviste, apoi m-am adunat şi m-am grăbit spre maşină.

Ideea de a mă face varză cu gaz ilariant în mijlocul Conferinţei despre Droguri avea în mod cert o atracţie perversă. Dar nu din prima zi, mi-am zis. Las-o pentru mai târziu.

N-avea rost să fiu umflat şi acuzat înainte ca măcar să înceapă conferinţa.

Am furat un Review-Journal din rastelul din parcare, dar l-am aruncat după ce am citit o poveste pe pagina întâi:

Chirurgii sunt Sceptici După ce şi-a Scos ochii

Baltimore (UPI) – Vineri, doctorii au afirmat că nu se pot pronunţa în privinţa recăpătării vederii de către tânărul care şi-a scos ochii sub influenţa unei supradoze de droguri într-o celulă a închisorii. Charles Innes, Jr., 25 de ani, a suferit o intervenţie chirurgicală marţea trecută la Maryland General Hospital, dar doctorii spun că s-ar putea ca rezultatul operaţiei să se vadă abia peste câteva săptămâni. O declaraţie venind din partea oficialilor spitalului afirmă că Innes „nu percepea lumina cu niciunul din ochi înainte de operaţie şi că posibilitatea ca acest lucru să se întâmple este extrem de scăzută”. Innes, fiul unui membru proeminent al Partidului Republican, a fost găsit marţi în celula închisorii de către un gardian care a declarat că acesta îşi scosese ambii ochi.

Prizonierul a fost arestat miercuri noaptea în timp ce umbla gol prin cartierul în care locuieşte. A fost examinat la Mercy Hospital şi apoi închis. Poliţia şi unul din prietenii săi spun că a luat o supradoză de tranchilizant animal.

Poliţia a raportat că drogul era un PCP, un produs Parke-Davis care, din 1963, nu se mai foloseşte decât în medicina veterinară. Totuşi, un purtător de cuvânt al firmei Parke-Davis spune că drogul ar putea fi disponibil pe piaţa neagră. Conform purtătorului de cuvânt, efectele PCP-ului luat singur nu durează mai mult de 121-4 ore. Totuşi, efectele sale atunci când este combinat cu halocinogene cum ar fi LSD-ul nu sunt cunoscute. Innes i-a zis unui vecin sâmbăta trecută, după ce a luat drogul, că îl deranjau ochii şi că nu putea să citească.

Miercuri noaptea poliţia a declarat că Innes părea să se găsească într-o dispoziţie depresivă accentuată şi a fost atât de insensibil la durere că nici măcar nu a ţipat atunci când şi-a scos ochii.

2.

Alta zi, alta decapotabila… & alt hotel plin de caralii

Prioritatea numărul unu în afacerea asta era să scap de Rechinul Roşu. Era prea bătător la ochi. Prea mulţi oameni îl puteau recunoaşte, în special poliţia din Vegas; deşi, după câte ştiau ei, maşina era deja înapoi în L.A. Ultima dată a fost văzută traversând la viteză maximă Death Valley pe Interstate 15. Şoferul oprit şi avertizat în Baker de patrula de autostradă… a dispărut apoi brusc…

Ultimul loc în care l-ar căuta pe Rechin, simţeam eu, era în parcarea de maşini de închiriat din aeroport. Oricum trebuia să merg acolo, să-mi aştept avocatul. Trebuia să sosească din L.A. după-amiază.

Am condus foarte încet pe autostradă, ţinându-mi în frâu pasiunea mea obişnuită pentru accese de viteză şi schimbări de bandă bruşte – încercând să nu mă fac remarcat – şi când am ajuns acolo am parcat Rechinul între două autobuze vechi Air Force într-un „lot final”, cam la un kilometru de terminal. Autobuze foarte înalte. Fă treaba cât mai grea pentru nemernici. O plimbărică pe jos nu strică nimănui.

În momentul în care am ajuns la terminal, eram lac de apă. Dar nimic anormal. Am tendinţa să transpir abundent în climate calde. Hainele mele sunt fleaşcă din zori şi până la apus. La început, chestia asta mă îngrijora, dar când am fost la un doctor şi i-am descris zilnica mea raţie normală de macheală, droguri şi otravă mi-a zis să mă întorc când transpiraţia o să se oprească. Ala ar fi punctul periculos, a zis el – un semn că mecanismul suprasolicitat de regenerare al organismului meu s-a stricat de tot.

— Am o mare încredere în procesele naturale, a zis el. Dar, în cazul tău… ei bine… nu găsesc niciun precedent. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, apoi

să ne descurcăm cu ce-a rămas.

Am petrecut vreo două ore în barr, bând Bloody Mary-uri pentru conţinutul nutriţional V-8 şi urmărind zborurile dinspre L.A. în ultimele douăzeci de ore nu mâncasem decât grepfruturi, şi mintea îmi era în derivă.

Mai bine ţi-ai lua seama, mi-am zis. Corpul uman are limite. Sper că nu vrei să te prăbuşeşti la pământ şi să înceapă să-ţi curgă sânge din urechi chiar aici în terminal. Nu în oraşul ăsta.

9

În Las Vegas îi ucid pe cei slabi şi nebuni.

Mi-am dat seama de asta şi am rămas tăcut chiar şi când am simţit simptomele unei sângerări prin transpiraţie apropiindu-se. Dar a trecut. Am văzut-o pe ospătăriţă devenind agitată, aşa că m-am forţat să mă ridic şi să ies fără să mă clatin din barr. Nici urmă de avocatul meu.

Jos, în biroul de închirieri de maşini pentru VIP-uri, am schimbat Marele Rechin Roşu pe un Cadillac Decapotabil Alb.

— Nenorocirea asta de Chevy mi-a adus o grămadă de belele, le-am zis. Am senzaţia că oamenii

7 >

se uită de sus la mine – mai ales în benzinării, când trebuie să mă dau jos şi trag capota manual.

— Păi… bineînţeles, zise omul din spatele biroului. Cred că ceea ce vă trebuie e un Mercedes 600 Town-Cruiser Special, cu aer condiţionat. Puteţi să vă luaţi cu dumneavoastră chiar şi propriul combustibil, dacă doriţi; putem face asta…

— Arăt eu ca un nenorocit de nazi? am zis. Iau o maşină americană sau nu mai iau niciuna!

Imediat au cerut un Coupé de Ville alb. Totul era automat. Puteam să stau în scaunul de piele roşie al şoferului şi să fac fiecare centimetru de maşină să ţopăie, atingând butoanele potrivite. Era o maşină minunată: Efecte Speciale scumpe şi şmecherii în valoare de zece miare. Geamurile

9 9

din spate ţâşnesc cu o atingere, ca broaştele într-un iaz dinamitat. BîeeraâtT9 l-Sea5 dpl-ridica şi se „lăs-Ca-n-carjyp-Tafe-ul de bord-era plin de lumini ezotgj-iCC & butoane & aparate de măsurat pe care nu le voi înţelege niciodată, dar în mintea mea eram convins că mă găseam într-o maşină superioară.

Caddy-ul nu sărea calul la fel de repede ca Rechinul Roşu, dar de îndată ce am început să rulez – pe la vreo optzeci – era a dracului de lină… toată acea masă solidă elegantă, tapiţată, şfichiuindu-şi coada prin deşert, te făcea să te simţi ca şi cum l-ai fi călărit în miez de noapte pe bătrânul zefir californian.

Am aranjat toată tranzacţia cu o carte de credit despre care am aflat mai târziu că era „anulată” – o gogomănie absolută. Dar Marele Computer nu mă procesase încă, aşa că încă eram un client gras.

Mai târziu, privind în urmă la tranzacţia asta, am ştiut care a fost conversaţia care aproape sigur i-a urmat:

— Alo. Aici e biroul VIP de închirieri de maşini

din Las Vegas. Am sunat să verificăm numărul 875 – 045 – 616-B. Doar o verificare de credit de rutină, nu e ceva urgent…

(O pauză lungă la celălalt capăt al telefonului. Apoi:)

— Căcat!

— Poftim?

— Mă scuzaţi… Da, avem acest număr. A fost pus pe lista roşie de urgenţe. Sună imediat la poliţie şi nulpierde din ochi!

(O altă pauză lungă)

— Păi… ăă… vedeţi, numărul ăsta nu e pe lista noastră roşie şi… ăă… numărul 875 – 045 – 616-B tocmai a ieşit din parcare cu un Cadillac alb decapotabil.

— Nu se poate!

— Ba da. S-a dus de mult; complet asigurat.

— Unde?

— Cred că a zis St. Louis. Da, cartea de credit asta spune. Raoul Duke, extremă stingă şi campion cu St. Louis

Browns. Cinci zile cu 25 de dolari pe zi, plus douăzeci şi cinci de cenţi la kilometru. Cartea lui de credit era validă, aşa că, bineînţeles, n-am avut de ales...

Asta e adevărat. Agenţia de închirieri nu avea motiv să se certe cu mine, de vreme ce cârdul meu era practic valid. În următoarele patru zile am condus maşina aia peste tot prin Las Vegas – ba chiar am trecut de câteva ori pe lângă biroul principal al agenţiei de pe Paradise Boulevard – şi nimeni n-a fost nepoliticos cu mine.

Asta e una din mărcile ospitalităţii din Vegas. Singura regulă de bază locală e Nu-i Trage pe Sfoară pe Băştinaşi. Altfel, nimănui nu-i pasă.

Mai degrabă nu vor să ştie. Dacă Charlie Manson s-ar caza mâine dimineaţă la Sahara, nimeni nu i-ar cere socoteală atâta vreme cât lasă bacşişuri grase.

M-am dus direct la hotel după ce am închiriat maşina. Avocatul meu tot nu dădea niciun semn

9

de viaţă, aşa că am decis să mă cazez pe numele meu – dacă nu pentru alt motiv, măcar să scap de străzi şi să evit o scenă în public. Am lăsat Balena într-o parcare VIP şi m-am târât pe deplin conştient de-a lungul foaierului cu o geantă mică de piele – un ghiozdan manufacturat la comandă care tocmai îmi fusese făcut de un prieten pielar din Boulder.

Camera noastră era la Flamingo, în centrul nervos al Strip-ului: chiar peste drum de Caesar's Palace şi Dunes – locul unde se ţinea Conferinţa

9 9 9

despre Droguri. Cei mai mulţi dintre participanţi stăteau la Dunes, dar aceia dintre noi care se cazaseră mai târziu au fost îndrumaţi spre Flamingo.

Locul era plin de caralii. Am văzut asta dintr-o privire. Cei mai mulţi dintre ei frecau menta pe-acolo, încercând să pară degajaţi, toţi purtând aceleaşi ţinute sport, luate de la reduceri din Vegas: bermude ecosez, tricouri de golf Arnie Palmer şi picioare albe fără păr în „sandale de plajă" cauciucate. Era o scenă groaznică – într-

un fel, toată lumea era cu ochii pe toată lumea. Dacă nu aş fi ştiut de conferinţă, cred că mintea mea ar fi început s-o ia razna. Aveai impresia că cineva urmează să fie împuşcat într-o încrucişare de focuri în orice moment – poate întreaga familie Manson.

Sosirea mea a fost prost programată. Cei mai mulţi dintre procurorii naţionali şi alte persoane din poliţie se cazaseră deja. Ăştia erau oamenii care se învârteau acum prin foaierul hotelului şi le aruncau priviri sumbre nouveniţilor. Ceea ce părea a fi Supravegherea Supremă era doar o adunătură de vreo două sute de caralii în permisie care nu aveau nimic de făcut. Nici măcar nu se vedeau unii pe alţii.

Mi-am croit drum spre recepţie şi m-am aşezat la coadă. Tipul din faţa mea era un şef de poliţie dintr-un orăşel din Michigan. Nevasta lui, genul Agnew, stătea la vreo trei paşi în dreapta lui în timp ce el se certa cu recepţionerul:

— Ascultă, amice – ţi-am spus că am acilea o carte poştală pe care scrie că am rezervare în hotelul ăsta. Drace, sunt la Conferinţa Procuro

7 5

rilor Districtuali! Mi-am plătit deja camera.

— Îmi pare rău, domnule. Sunteţi pe lista de întârziaţi. Rezervarea dumneavoastră a fost transferată la… ăă… Moonlight Motel, care e pe Paradise Boulevard şi care e de fapt un loc foarte bun de cazare, la doar şaisprezece străzi de aici, cu piscină şi…

5

— Băi, poponar jegos! Cheamălpe director! M-am săturat să ascult porcăria asta!

Veni directorul şi se oferi să-i cheme un taxi. Evident, era actul al doilea sau poate al treilea într-o dramă sângeroasă care începuse cu mult înainte ca eu să apar. Nevasta şefului de poliţie plângea; cârdul de prieteni pe care îl adunase ca sălsuşţină era prea jenat ca sălmai sprijine – chiar şi acum, în altercaţia de la recepţie, cu acest caraliu mărunţel încercându-şi ultima şi cea mai

bună lovitură. Ştiau că e înfrânt; mergea împotriva REGULILOR şi oamenii angajaţi să aplice acele reguli spuneau „nu sunt locuri”.

După zece minute de stat la coadă în spatele acestui cârnat mic şi gălăgios şi al prietenilor lui, am simţit cum mi se varsă fierea. De unde are

caraliul ăsta – dintre toţi oamenii – tupeul să se certe cu oricine, în termeni de Dreptate & Adevăr? Mai întâlnisem eu poliţişti prostovani d-ăştia – şi aveam impresia că şi recepţionerul. Avea aerul unui om care fusese futut la cap, la viaţa lui, de o întreagă divizie de caralii răi din fire şi nebuni după lege…

Aşa că acum le întorcea argumentele: Omule, nu contează cine are dreptate sau nu… sau cine a plătit şi cine nu… ce contează acum e că pentru prima dată în viaţa mea pot să toc mărunt un porc: „Du-te dracului, domnule ofiţer, eu decid aici şi îţi spun că nu mai avem camere pentru tine”.

Mă distra ciorovăiala lor, dar după o vreme am început să mă simt ameţit, teribil de agitat, iar amuzamentul meu se transformă în nerăbdare. Aşa că l-am ocolit pe Porcul ăla şi i-am vorbit direct recepţionerului:

— Ia ascultă, am zis, îmi pare rău să te întrerup, dar am o rezervare şi mă întrebam dacă nu se poate să mă strecor pe aici şi să te las cu treaba ta.

Am zâmbit, dându-i de înţeles că pricepeam ce manevre complicate trebuia să facă în faţa găştii poliţaiului, dezechilibrată psihic şi privindu-mă de parcă eram un borfaş nebun care se căţăra pe ghişeu.

Arătam destul de nasol: purtam nişte Levis vechi şi bascheţi albi Chuck Taylor All-Star… şi cămaşa mea Acapulco de zece pesos plesnise de mult pe la încheieturi de la toată umblătura asta pe şosele. Barba mea avea vreo trei zile, asortându-se cu ţinuta standard de beţivan, iar ochii

Îmi erau complet ascunşi în spatele unei perechi de

ochelari de soare opaci Sandy Bull's Saigon.

Dar vocea mea avea tonalitatea unui om care ştie că are rezervare. Îmi jucam sorţii în baza previziunii avocatului meu… dar nu puteam să scap şansa de a-i râde în nas unui poliţai:

…şi am avut dreptate. Rezervarea era pe numele avocatului meu. Recepţionerul sună din clopoţel sălcheme pe băiatul de la bagaje.

— Asta e tot ce am la mine acum, am zis. Restul e acolo, afară, în Cadillac-ul ăla decapotabil alb.

Am arătat spre maşina pe care o puteam vedea cu toţii parcată în faţa uşii principale.

— Puteţi ruga pe cineva să mi le aducă în cameră?

Recepţionerul era prietenos.

— Nu vă faceţi griji pentru nimic, domnule. Bucuraţi-vă de şederea dumneavoastră aici – şi dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi la recepţie.

Am dat din cap şi am zâmbit, urmărind cu coada ochiului reacţia găştii poliţaiului, care rămăsese împietrită. Erau stupefiaţi. Făcând uz de toată puterea pe care o aveau, se ciorovăiau pentru o cameră pentru care plătiseră deja – şi deodată întregul lor demers e măturat la o parte de un coate-goale arţăgos care pare coborât dintr-un cartier sordid din jungla Michiganului. Şi se cazează cu un pumn de cărţi de credit! Dumnezeule! Lumea asta a luat-o razna.

Sălbatica Lucy… „Dinţii ca lopeţile, ochii ca nişte văpăi".

I-am dat geanta băiatului, care ţâşni ca din puşcă cu ea şi i-am zis să-mi aducă un sfert de Wild Turkey şi două de Bacardi Anejo cu gheaţă să-mi ajungă pentru o noapte.

Camera noastră se afla într-una dintre aripile cele mai îndepărtate ale hotelului Flamingo. Locul e mult mai mult decât un hotel: e un fel de Playboy Club uriaş subfinanţat din mijlocul deşertului. Vreo nouă aripi separate, cu căi de acces interconectate şi piscine – un complex vast, străbătut de un hăţiş de rampe.de maşini şi drumuri de acces private. Îmi luă vreo douăzeci de minute

să ajung de la recepţie la aripa îndepărtată unde fuseserăm cazaţi.

Planul meu era să intru în cameră, să primesc macheala şi bagajele, apoi să fumez ultima bucată de Singapore Grey în timp ce mă uit la Walter

Cronkite1 şi îmi aştept avocatul să sosească. Aveam nevoie de pauza asta, de momentul ăsta de pace şi de refugiu, înainte de Conferinţa despre Droguri. Urma să fie o chestie complet diferită de Mint 400. Aceea fusese o treabă care presupusese observare, dar aici era nevoie de participare – şi de o atitudine foarte specială: la Mint 400 avusesem de a face cu o mulţime eminamente simpatică şi dacă purtarea noastră a fost vulgară şi revoltătoare… ei bine, a fost doar o chestiune de nuanţă.

Dar, de data asta, însăşi prezenţa noastră avea să fie revoltătoare. Urma să luăm parte la conferinţă sub pretexte şi aranjamente false, de la început, împreună cu o mulţime care fusese convocată cu scopul declarat de a-i băga în puşcărie pe oamenii ca noi. Noi eram Ameninţarea – nu deghizată, ci limpede ca lumina zilei – consumatori inveteraţi de droguri, cu un comportament alunecos pe care intenţionam sălâmpingem până la capăt… nu ca să dovedim vreun argument sociologic suprem şi nici măcar voind înadins să ne batem joc: în linii mari era vorba despre un mod de viaţă, un simţ al obligaţiei, ba chiar al datoriei. Dacă Porcii se adunau în Vegas pentru

1. Una dintre cele mai respectabile voci ale jurnalismului american. Din 1962, a lucrat pentru CBS News timp de aproape 20 de ani.

O Conferinţă despre Droguri la nivel înalt, simţeam că subcultura drogurilor trebuie să fie reprezentată.

În plus, îmi ieşisem deja din minţi de atât de multă vreme, încât un astfel de demers mi se părea perfect logic. Având în vedere circumstanţele, mă simţeam complet în armonie cu karma mea.

Cel puţin, aşa m-am simţit până am ajuns la uşa mare şi gri a miniapartamentului 1150 din Aripa îndepărtată. Am împins cheia în broască şi am deschis, gândindu-mă

„Ah, în sfârşit acasă!”… dar uşa se lovi de ceva, de ceea ce am recunoscut

9 7

Imediat ca fiind o formă umană: o fată de vârstă neprecizată, cu o figură de pit bull. Purta un combinezon albastru fără nicio formă şi avea o privire furioasă…

Cumva am ştiut că nimerisem bine camera. Voiam să cred altceva, dar simţurile nu mă înşelau, din nefericire… de asemenea, şi fata părea să ştie pentru că nu făcu nicio încercare să mă oprească atunci când am trecut pe lângă ea şi am intrat în apartament. Mi-am aruncat sacul de piele pe unul din paturi şi m-am uitat în jur după ceea ce ştiam că o să văd… pe avocatul meu… gol-puşcă, stând în uşa băii cu un rânjet năuc de drogat pe faţă.

— Porc degenerat ce eşti, am mormăit.

— Nu se putea altfel, zise el, dând din cap spre fata pit bull. Ea e Lucy.

Râse ca un nebun.

— Ştii tu – ca în Lucy in the sky with diamonds1…

Am dat din cap spre Lucy, care mă cerceta cu o privire rea. Eram, în mod cert, un fel de duşman, un intrus periculos în spaţiul ei intim… şi era limpede din felul cum se mişca prin cameră, foarte repede şi încordată, că mă cântărea. Cu siguranţă, era gata de un atac. Chiar şi avocatul meu îşi dădu seama.

— Lucy! izbucni el. Lucy! Stai cuminte, drăcia dracului! îţi aminteşti ce-am păţit la aeroport… să nu se repete, OK?

Îi zâmbi neliniştit. Fata avea aerul unui animal care fusese azvârlit în groapa cu rumeguş să se bată pentru viaţa lui…

— Lucy… el e clientul meu; e domnul Duke, faimosul jurnalist. El plăteşte apartamentul ăsta, Lucy. E de partea noastră.

Ea nu zise nimic. Îmi dădeam seama că nu era stăpână pe sine. Nişte umeri uriaşi şi o bărbie ca a lui Oscar Bonavena2. M-am aşezat pe pat şi am căutat ca din întâmplare în sac după spray-ul paralizant… şi, când am

simţit degetul pe butonul

1. Melodie a formaţiei Beatles al cărei acronim formează numele drogului LSD.

2. Boxer profesionist de origine argentiniană.

de declanşare, am fost tentat să scot chestia afară şi să o fac fleaşcă în baza unui principiu general. Aveam o nevoie disperată de pace, de odihnă şi de refugiu. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o bătaie pe viaţă şi pe moarte, în propria mea cameră de hotel, cu un fel de monstru hormonal înnebunit de droguri.

Avocatul meu păru să înţeleagă; ştia ce caută mâna mea în sac.

— Nu! ţipă el. Nu aici! Va trebui să ne mutăm!

Am ridicat din umeri. Era luat. Puteam să-mi dau seama de asta. Şi la fel era şi Lucy. Ochii ei erau febrili şi dementi. Se uita la mine de parcă eram ceva ce trebuia nimicit, înainte ca viaţa să

se poată întoarce la ceea ce considera ea că era normal.

Avocatul meu se întinse leneş şi o cuprinse cu mâna după umeri.

— Domnul Duke e prietenul meu, zise el blând. Îi plac artiştii. Hai să-i arătăm picturile tale.

Pentru prima dată, am observat că încăperea era plină de picturi – poate patruzeci sau cincizeci de portrete, unele în ulei, unele în cărbune, toate mai mult sau mai puţin de aceeaşi mărime şi toate cu acelaşi chip. Erau sprijinite de orice suprafaţă plană posibilă. Faţa era vag familiară, dar nu mă puteam decide cui îi aparţinea. Era o fată cu o gură largă, nas mare şi ochi extrem de strălucitori – o faţă demonic-senzuală; genul de lucrări exagerate, jenant de dramatice pe care le găseşti în dormitoarele studentelor de la arte îndrăgostite de cai.

— Lucy pictează portrete ale Barbrei Streisand, îmi explică avocatul meu. E o artistă din Montana…

Se întoarse către fată.

— Cum se cheamă oraşul ăla în care locuieşti?

Fata se uită la el, apoi la mine, apoi din nou la avocatul meu. În cele din urmă, zise:

— Kalispel. În nord. Pe astea le-am făcut după televizor.

Avocatul meu dădu din cap încântat.

— Fantastic, spuse. A venit până aici ca să-i dea portretele astea Barbrei. Diseară mergem la Hotel Americană şi-o s-o întâlnim în culise.

9

Lucy zâmbi ruşinată. Nu mai manifesta niciun pic de ostilitate. Am lăsat spray-ul paralizant şi m-am ridicat. Evident, pusesem mâna pe un caz serios. Nu mizasem pe asta: sălgăsesc pe avocatul meu făcut varză cu LSD şi plin de curtoazie.

— Păi, am zis, bănuiesc că au adus maşina până acum. Hai să luăm bagajele din portbagaj.

Aprobă din cap nerăbdător.

— Sigur, să aducem lucrurile.

Îi zâmbi lui Lucy.

— Ne întoarcem imediat. Să nu răspunzi la telefon dacă sună.

Ea rânji şi îi arătă semnul ăla evlavios cu degetul.

— Doamne-ajută, zise ea.

Avocatul meu îşi trase pe el o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă lucioasă neagră şi am ieşit în grabă din cameră. Îmi dădeam seama că are probleme cu orientarea, dar n-am vrut să fac mişto de el.

j

— Deci… am zis. Ce planuri ai?

— Planuri?

Aşteptam liftul.

— Lucy, am completat.

Clătină din cap, încercând să se concentreze asupra întrebării.

— La dracu', zise în cele din urmă. Am întâlnit-o în avion şi aveam tot LSD-ul ăla.

Ridică din umeri.

— Ştii tu, butoiaşele alea albastre. Iisuse, e nebună

cu religia. A fugit de-acasă de cinci ori în ultimele şase luni sau ceva de genul. E groaznic. I-am dat fiola înainte să-mi dau seama că… rahat, ea nici măcar nu s-a îmbătat vreodată!

— Păi, am zis, probabil că va avea efect. Putem să o ţinem dopată şi să-i plimbăm curu' pe la conferinţa despre droguri.

Făcu ochii mari.

— E perfectă pentru şmecheria asta, am zis. Caralii ăştia ar da cincizeci de dolari de căciulă să o mardească să stea cuminte şi după aia i-ar

trage-o toţi în grup. O putem instala într-unul din motelurile alea dosnice, umplem camera cu tablouri cu Iisus, apoi îi mânăm pe porcii ăştia la ea... Drace, e puternică; face faţă.

Faţa i se schimonosi nasol. Acum eram în lift, coborând în hol.

— Iisuse Cristoase, mormăi el. Ştiam că eşti bolnav, dar nu m-am aşteptat niciodată să spui chestii din astea.

Părea stupefiat.

Am râs.

— E doar o afacere. Fata asta e mană cerească!

L-am fixat cu o privire de Humphrey Bogart originală, sticlindu-mi dinţii…

— Rahat, suntem aproape faliţi! Şi deodată o agăţi pe ţăcănita asta musculoasă care poate face o mie pe zi.

— Nu! ţipă el. Nu mai vorbi aşa!

Uşa liftului se deschise şi ne-am îndreptat spre parcare.

— Cred că se descurcă cu patru odată, am zis. Cristoase, dacă o ţinem drogată face vreo două mii pe zi; poate trei.

— Javră împuţită! scuipă el. Ar trebui să-ţi bag capul ăla undeva!

Mă privea cu ochii mijiţi, ţinându-şi umbră cu mâna. Am zărit Balena la vreo douăzeci de metri de intrare.

— Uite-o, am zis. Nu e o maşină nasoală pentru un peşte…

Scoase un geamăt. Vedeam, după expresia feţei, că în mintea lui se dădea o luptă cumplită laolaltă cu izbucniri sporadice de extaz: valuri nasoale de o intensitate dureroasă, urmate de confuzie totală. Când am deschis portbagajul Balenei să iau gentile, se înfurie.

— Ce dracu’ faci? izbucni. Asta nu e maşina lui Lucy.

— Ştiu, am zis. E a mea. Astea sunt bagajele mele.

— Sunt pe dracu’! ţipă el. Doar pentru că sunt un nenorocit de avocat nu înseamnă că poţi să umbli pe-aici furând chestii chiar în faţa mea!

Se trase înapoi.

— Ce dracu’ nu e-n regulă e cu tine? în stilul ăsta, sigur o să ne prindă.

Cu chiu, cu vai, ne-am întors în cameră şi am încercat să avem o discuţie serioasă cu Lucy. Mă simţeam ca un nazist, dar trebuia să o facem.

7

Prezenţa ei ne va încurca în situaţia asta delicată. Era destul de rău şi aşa, fiind o fată ciudată în chinurile unui teribil episod paranoic, dar ceea ce mă îngrijora cel

mai mult era probabilitatea ca, în câteva ore, să se trezească şi să facă o criză mistică violentă, lovită fiind de amintirea ceţoasă a faptului că fusese agăţată şi sedusă în aeroportul internaţional din Los Angeles de către un samoan sălbatic care a dopat-o cu băutură şi LSD, apoi a târât-o într-o cameră de hotel din Vegas şi i-a penetrat fiecare orificiu al trupului cu membrul lui necircumcis, zvâcnind.

Am avut o viziune teribilă cu Lucy prăbuşindu-se în cabina Barbrei Streisand din Americană şi turnându-i toată această poveste oribilă. Asta ne-ar termina. Vom fi prinşi şi castraţi amândoi, înainte de a ajunge la poliţie…

I-am explicat toate astea avocatului meu, care acum plângea în hohote la gândul că o s-o alungăm pe Lucy. Fata era încă varză şi simţeam că singura soluţie era să o duc cât mai departe posibil de Hotelul Flamingo înainte să se trezească şi să-şi amintească unde a fost şi ce i s-a

9 9 9

Întâmplat.

În timp ce ne certam, Lucy stătea pe jos şi făcea o schiţă în cărbune a Barbrei Streisand.

9

Din memorie, de data asta. Era o redare frontală, cu dinţii ca lopeţile şi ochii ca nişte văpăi.

Tensiunea aia puternică mă făcea să fiu agitat. Fata asta era o bombă ambulantă. Numai Dumnezeu ştie ce-ar fi putut face cu toată energia aia prost direcţionată, dacă nu ar fi avut blocul de desen. Şi de ce ar fi în stare atunci când va deveni destul de conştientă ca să citească The Vegas Visitor, aşa cum eu tocmai făcusem, şi ar afla că Streisand nu e aşteptată la Americană pentru următoarele trei săptămâni?

Avocatul meu a fost de acord în cele din urmă că Lucy trebuie să plece. Posibilitatea condamnării în baza actului Mann, rezultând în scoaterea lui din barou şi pierderea tuturor drepturilor civile, a fost un factor cheie în decizia lui. O condamnare federală nasoală. În special pentru un monstru samoan înfruntând un juriu tipic format

din membrii din clasa de mijloc din California de Sud.

— S-ar putea să-i spună chiar răpire, am zis. Direct la camera de gazare, precum Chessman1. Şi chiar dacă ai reuşi să scapi de asta, te-ar trimite înapoi în Nevada pentru viol şi sodomie consensuală.

— Nu! ţipă el. Mi-a părut rău pentru fată, am vrut să o ajut!

Am zâmbit.

— Aşa a zis şi Fatty Arbuckle2 şi ştii ce i-au făcut.

— Cine?

— Nu contează, am zis. Imaginează-te spunând unui juriu că ai încercat să o ajuţi pe această

1. Criminal american.

2. Actor şi regizor american, implicat într-un scandal marca Hollywood.

sărmană fată dându-i LSD şi apoi ducând-o la Vegas pentru un masaj de-al tău la şale în pielea goală.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ai dreptate. Probabil m-ar prăji pe grătar… ni-ar da foc chiar acolo în boxă. Rahat, în ziua de azi nu merită să încerci să ajuţi pe cineva…

Am momit-o pe Lucy să vină jos la maşină, spunându-i că ne-am gândit că e timpul „să o întâlnească pe Barbra”. N-a fost greu să o convingem să-şi ia toată opera cu ea, dar nu putea înţelege de ce avocatul meu voia să-i ia şi valiza.

— Nu vreau să o fac să se simtă prost, protestă ea. O să creadă că vreau să mă mut cu ea sau ceva de genul ăsta.

— Nu, n-o să creadă, am zis eu precipitat…

Dar asta a fost cam tot ce mi-a venit în minte să spun. Mă simţeam ca Martin Bormann1. Ce se va întâmpla cu nenorocita asta dacă îi dăm drumul? Puşcărie? Sclavie albă? Ce ar face doctorul Darwin în asemenea circumstanţe? (Supravieţuieşte cel mai… adaptat? Să fie acesta cuvântul? Luase doctorul Darwin vreodată în considerare ideea neadaptării temporare? La fel ca „nebunia temporară”. Ar fi putut doctorul să facă loc în teoria lui unei chestii cum ar fi LSD-ul?).

1. Secretarul personal al lui Hitler.

Toate astea erau chestiuni academice, bineînţeles. Lucy era o potenţială piatră de moară fatală atârnată de gâturile noastre. Nu exista altă soluţie decât să o lăsăm să plutească în voie şi să sperăm că memoria ei era varză. Dar unele victime ale LSD-ului – în special mongoloizii fricoşi – au o capacitate stranie de idiot-savant de a-şi aminti detaliile ciudate şi nimic altceva. Era posibil ca Lucy să petreacă încă două zile cuprinsă de o amnezie totală, apoi să iasă brusc din ea cu nimic altceva în minte decât numărul camerei noastre de la Flamingo…

M-am gândit la asta… dar singura soluţie era să o ducem în deşert şi să hrănim şopârlele cu rămăşiţele ei. Nu eram pregătit pentru aşa ceva; părea cam complicat pentru cel pe care voiam sălprotejăm: avocatul meu. Toate se rezumau la asta. Aşa că problema era să menţinem echilibrul, să o îndreptăm pe Lucy într-o direcţie care să nu-i forţeze mintea şi să-i provoace o reacţie negativă dezastruoasă.

Avea bani. Avocatul meu se convinsese de lucrul ăsta.

— Cel puţin 200 de dolari, zisese el. Şi putem oricând să chemăm poliţia din Montana, unde trăieşte, şi să o predăm.

Nu mă trăgea inima să facem aşa ceva. Simţeam că singurul lucru mai rău decât să-i dăm drumul prin Vegas era să o predăm „autorităţilor”… şi, oricum asta ieşea din discuţie în mod clar. Nu acum.

— Ce fel de monstru groaznic eşti? am zis. Mai întâi o răpeşti, apoi o violezi şi acum vrei să o vezi închisă!

Ridică din umeri.

— Mi-a trecut pur şi simplu prin minte, zise, că nu are martori. Tot ce spune despre noi e lipsit de valoare.

— Noi? am zis.

Mă privi fix. Mi-am dat seama că i se limpezea mintea. Efectul drogului aproape trecuse. Ceea ce însemna probabil că Lucy îşi revenea şi ea. Era vremea să tăiem cordonul.

Lucy ne aştepta în maşină, ascultând radioul cu un

zâmbet chinuit pe faţă. Stăteam la vreo zece metri distanţă. Oricine ne-ar fi privit ar fi putut crede că între noi se iscase vreo ceartă aprinsă, competitivă, despre cine are „drepturi asupra tipei”. Era o scenă standard într-o parcare din Vegas.

În cele din urmă, ne-am hotărât să-i facem o rezervare la Americană. Avocatul meu se duse cu paşi mărunţi spre maşină şi o făcu să-i spună numele de familie invocând un anume pretext, apoi eu am intrat în grabă înăuntru şi am sunat la hotel – spunând că sunt unchiul ei şi că vreau să fie „tratată cu multă blândeţe”, pentru că e artistă şi poate să pară un pic cam tulburată. Recepţionerul mă asigură că o vor trata cu tot respectul.

Apoi am dus-o la aeroport, spunând că mergem să schimbăm Balena Albă pe un Mercedes 600, şi avocatul meu o conduse înăuntru cu tot calabalâcul. Fata mai era încă vraişte şi bălmăjea ceva în timp ce el îi îndruga verzi şi uscate. Am tras după un colţ şi l-am aşteptat.

Zece minute mai târziu apăru târşâindu-şi picioarele şi urcă.

— Porneşte încet, îmi zise. Nu atrage atenţia.

Când am ieşit pe Vegas Boulevard, mă lămuri că i-a dat unuia dintre arţăgoşii ăia care caută clienţi pentru taximetriştii din aeroport o bancnotă de zece dolari să o ducă pe „prietena lui beată” la Americană, unde are o rezervare.

— I-am spus să se asigure că ajunge cu ea acolo, îmi spuse.

— Crezi că va ajunge?

Încuviinţă din cap.

— Tipul a zis că dă bacşiş cinci din cei zece dolari pe care i-am dat şi îi spune taximetristului să o întreţină cu bancuri. I-am spus că am nişte afaceri de care trebuie să mă ocup, dar că voi ajunge şi eu acolo într-o oră – şi, dacă fata nu e deja cazată, mă întorc şi îi scot limba prin cur.

— Asta e bine, am zis. Nu poţi să fii subtil în oraşul ăsta.

Rânji.

— Ca avocat al tău, te sfătuiesc să-mi spui unde ai pus nenorocita aia de mescalină.

Am tras pe dreapta. Geanta era în portbagaj. Scoase două tablete şi am halit fiecare câte una. Soarele cobora în spatele colinelor acoperite de tufişuri de la nord-vest de oraş. O melodie mişto de Kristofferson cârâi la radio. Ne-am întors în oraş prin asfinţitul călduţ, relaxaţi pe banchetele de piele roşie ale Coupé de Ville-ului nostru electric.

— Poate că în noaptea asta ar trebui să o lăsăm moale, am zis în timp ce treceam pe lângă Tropicana.

— Corect, zise el. Hai să găsim un restaurant ca lumea cu fructe de mare şi să mâncăm nişte somon roşu. Am o poftă nebună de somon roşu.

Am fost de acord.

— Dar mai întâi ar trebui să mergem înapoi la hotel şi să ne instalăm. Poate facem un bazin scurt şi bem nişte rom.

Aprobă din cap, lăsându-se pe spate în scaun şi privind cerul. Noaptea cobora încet.

4.

Nicio scăpare pentru degeneraţi… Reflecţii asupra unui junkie ucigaş

Am condus prin parcarea de la Flamingo şi apoi prin spate, străbătând labirintul, spre aripa noastră. Nicio problemă cu parcarea, nicio problemă cu liftul şi în apartament era o linişte de mormânt când am intrat: pe jumătate scufundat în întuneric, tăcut şi elegant, cu pereţi glisanţi de sticlă spre gazon şi piscină.

Singurul lucru care se mişca în cameră era lumina roşie a mesageriei telefonului care clipea.

— Probabil room-service-ul, am zis. Am comandat nişte gheaţă şi macheală. Bănuiesc că a venit cât am fost plecaţi.

Avocatul meu ridică din umeri.

— Avem destule, zise el. Dar la fel de bine am putea avea mai multe. Drace, da, spune-le să le trimită sus.

Am ridicat receptorul şi am sunat la recepţie.

— Care e mesajul? am întrebat. Clipeşte beculetul.

Recepţionerul părea să ezite. Îl auzeam cum răsfoieşte nişte hârtii.

— O, da, zise în cele din urmă. Domnul Duke? Da, aveţi două mesaje. Unul zice: „Bine aţi venit în Las Vegas, de la Asociaţia Naţională a Procurorilor Districtuali”.

— Minunat, am zis.

— …şi celălalt, continuă el, spune: „Sun-o pe Lucy la Americană, camera 1600”.

— Cum?

Repetă mesajul. Nu era nicio greşeală.

— La dracu’! am mormăit.

— Poftiţi? zise recepţionerul.

Am închis.

Avocatul meu voma iar în baie. Am ieşit în balcon şi m-am uitat la piscină, găleata aia de apă strălucitoare, în formă de rinichi, care tremura în faţa apartamentului nostru. Mă simţeam ca Othello. Iată-mă în oraş de câteva ore şi deja aranjaserăm terenul pentru o tragedie clasică. Eroul era damnat; i se arătau deja germenii propriei decăderi…

Dar cine era Eroul acestei drame odioase? M-am întors şi mi-am privit în faţă avocatul, care acum ieşea din baie şi se ştergea la gură cu un prosop. Ochii îi erau strălucitori şi limpezi.

— Mescalina asta de rahat, mormăi el. De ce dracu’ nu pot să o facă ceva mai impură? Poate să o amestece cu Rollaid sau ceva de genul ăsta?

— Othello folosea Dramamine, am zis.

Aprobă din cap, atârnându-şi prospul de gât în timp ce se întinse să deschidă televizorul.

— Da, am auzit despre remediile astea. Tipul tău, Fatty Arbuckle, folosea ulei de măsline.

— A sunat Lucy, am zis.

— Ce?

Se încovoie vizibil – ca un animal care încasează un glonţ.

— Tocmai am primit mesajul de la recepţie. E la Americană, camera 1600… şi vrea să o sunăm.

Se uită lung la mine… dar tocmai atunci sună telefonul.

Am ridicat din umeri şi am răspuns. N-avea rost să încercăm să ne ascundem. Ne găsise şi asta era de ajuns.

— Alo, am zis.

Era tot recepţionerul.

— Domnul Duke?

— Da.

— Bună ziua, domnule Duke. Îmi pare rău că s-a întrerupt ceva mai devreme… dar m-am gândit că ar trebui să vă sun din nou, pentru că mă întrebam…

— Poftim?

Simţeam că se strânge laţul în jurul nostru. Cârnatul ăsta voia să ne anunţe ceva. Ce îi zisese căţeaua aia nebună? Am încercat să rămân calm.

— Ne uităm la ştirile astea nenorocite! am

9

ţipat. De ce dracu’ mă întrerupi? Linişte.

9

— Ce vrei? Unde e gheaţa aia pe care am comandat-o? Unde e macheala? Băiete, acolo se duce un război! Sunt ucişi oameni!

— Ucişi!

9

Aproape că şopti cuvântul.

— În Vietnam! am răcnit. Arată la televizor!

— O… da… da, zise el. Războiul ăsta cumplit. Când se va sfârşi?

9

— Spune-mi, am zis încercând să mă calmez. Ce vrei?

— Bineînţeles, zise el, revenind la tonul de recepţioner, am crezut că ar trebui să vă spun… deoarece ştiu că aţi venit la Conferinţa Poliţiei…

9 9 9 9

că femeia care a lăsat mesajul pentru dumneavoastră

părea foarte tulburată. Ezită, dar nu am spus nimic.

— Am crezut că ar trebui să ştiţi, zise în cele

9 9 7

din urmă.

— Tu ce i-ai spus? am întrebat.

— Nimic. Chiar nimic, domnule Duke. Am recepţionat doar mesajul.

Făcu o pauză.

— Însă n-a fost uşor să vorbesc cu femeia aia. Era… ăă… foarte nervoasă. Cred că plângea.

— Plângea?

Creierul mi se blocă. Nu puteam gândi. Drogul preluă controlul.

— De ce plângea?

— Păi… ăă… n-a spus, domnule Duke. Dar, de vreme ce ştiam natura muncii dumneavoastră, am crezut…

— Ştiu, am zis repede. Ascultă, să fii blând cu ea dacă mai sună. E studiul nostru de caz. O ţinem sub observaţie.

Simţeam cum mintea mea îşi dădea drumul;

9 9”.

cuvintele îmi veneau uşor:

9

— E complet inofensivă, bineînţeles… Nu vor fi probleme… Femeia asta e pe laudanum, e un experiment controlat, dar cred că vom avea nevoie de cooperarea ta înainte ca povestea asta să se termine.

— Ei… bineînţeles, zise el. Suntem întotdeauna bucuroşi să putem coopera cu poliţia… atâta vreme cât nu vor fi probleme… pentru noi, adică.

— Nu-ţi face griji, am zis. Eşti protejat. Poartă-te cu sărmana asta aşa cum te-ai purta cu orice altă fiinţă aflată în necaz.

— Poftim?

Părea să bâiguie ceva.

— A., da, da, înţeleg ce vreţi să spuneţi… da… deci dumneavoastră veţi răspunde?

— Bineînţeles, am zis. Iar acum trebuie să mă întorc

la ştiri.

— Mulţumesc, murmură el.

— Trimite gheaţa, am zis şi am închis.

Avocatul meu zâmbea împăcat la ecranul televizorului.

— Bună treabă, zise el. După povestea asta ne vor trata ca pe nişte afurisiţi de leproşi.

Am încuviinţat din cap, umplându-mi paharul cu Chivas Regal.

— N-au fost ştiri la televizor de vreo trei ore, zise el absent. Neghiobul ăla probabil crede că suntem cuplaţi la vreun canal special pentru caralii. Ar trebui sălsuni înapoi şi să-i zici să ne aducă un capacitor de 3.000 de waţi împreună cu gheaţa. Spune-i că al nostru tocmai s-a ars…

— Ai uitat de Lucy, am zis. Te caută.

Râse.

— Nu, te caută pe tine.

— Pe mine?

— Da. I s-a pus pata pe tine. Singurul mod de a scăpa de ea, acolo în aeroport, a fost să-i spun că mă duci în deşert pentru o răfuială – că vrei să mă dai la o parte ca să o poţi avea doar pentru tine.

Ridică din umeri.

— Rahat, trebuia să-i spun ceva. I-am zis că trebuie să meargă la Americană şi să aştepte să vadă care dintre noi se întoarce.

Râse iar.

— Bănuiesc că îşi imaginează că tu ai câştigat. Mesajul ăla telefonic nu era pentru mine, nu?

Am dat din cap. N-avea niciun sens, dar ştiam că e adevărat. Logica drogurilor. Ritmurile erau teribil de clare – şi, pentru el, erau perfect logice.

Se ghemuise în fotoliu, concentrându-se pe Misiune imposibilă.

M-am gândit o vreme, apoi m-am ridicat şi am început să îndes chestii în valiză.

— Ce faci? mă întrebă.

— Nu contează, am zis.

Fermoarul se blocă pentru o clipă, dar l-am forţat să se închidă. Apoi mi-am pus pantofii.

— Stai o clipă, zise el. Iisuse, doar nu pleci?

Am dat din cap.

— Ai al dracului de multă dreptate, plec. Dar nu-ţi face griji. Mă voi opri pe la recepţie în drum spre ieşire. Vei fi tratat bine.

Se ridică repede, răsturnându-şi paharul.

— OK, băga-mi-aş e serios! Unde e pistolul meu de 9, 525?

Am ridicat din umeri, fără să mă uit la el, în timp ce îndesam sticlele de Chivas Regal în sac.

— L-am vândut în Baker, am zis. Îţi datorez 35 de dolari.

— Iisuse Cristoase! strigă el. Chestia aia m-a costat o sută nouăzeci de dolari nenorociţi!

Am zâmbit.

— Mi-ai zis de unde ai luat pistolul ăla, am spus. Îţi aminteşti?

Ezită, prefăcându-se că se gândeşte.

— O, da, zise el în cele din urmă. Mda… golanul ăla din Pasadena…

Apoi izbucni iar.

— Aşa că m-a costat un miar nenorocit. Nemernicul ăla a împuşcat un caraliu de la Narcotice. Se aştepta să ia pârnaie pe viaţă l… Rahat, trei săptămâni în tribunal şi tot ce primeşti e un nenorocit de pistol cu şase cartuşe.

— Eşti prost, am zis. Te-am avertizat să nu te încurci pe credit cu drogaţii – mai ales când sunt vinovaţi. Eşti norocos că nenorocitul nu te-a plătit cu un glonţ în stomac.

Avocatul meu se încovoie.

— Era vărul meu. Juriul l-a găsit nevinovat.

— Rahat! am izbucnit. Câţi oameni a împuşcat nemernicul ăla până când l-am cunoscut noi? Şase? Opt? Ticălosul ăla diabolic e atât de vinovat că probabil ar trebui să mă duc sălomor chiar eu, din principiu. L-a împuşcat pe caraliul ăla la fel de bine cum a ucis-o pe fata aia la Holiday Inn… şi pe tipul ăla în Ventura!

Mă fixă cu o privire de gheaţă.

— Mai bine ai grijă, omule. Poţi fi acuzat de calomnie.

Am râs, aruncându-mi bagajele grămadă la picioarele patului, în timp ce m-am aşezat să-mi termin băutura. De fapt, chiar intenţionam să plec. Nu voiam cu adevărat, dar mi-am imaginat că nimic din ce aş fi putut face în povestea asta nu merita să mă îmbârlig cu Lucy… Fără îndoială că era o persoană minunată, dacă se mai trezea vreodată… Foarte sensibilă, cu o rezervă secretă de karma mişto sub faţada aia de pit bull; un mare talent, cu instincte pure… Doar o fetişcană masivă, care din nefericire s-a făcut varză undeva înainte să împlinească optsprezece ani.

Nu aveam nimic personal cu ea. Dar ştiam că e foarte capabilă – având în vedere circumstanţele – să ne trimită pe amândoi la pârnaie pentru cel puţin douăzeci de ani, în baza unei poveşti odioase, pe care noi nici măcar n-o vom auzi până când nu vine la bară:

— Da, domnule, cei doi bărbaţi din boxă sunt cei care mi-au dat LSD şi m-au dus la hotel…

— Şi apoi ce au făcut, Lucy?

— Păi, domnule, nu-mi amintesc prea bine…

— Într-adevăr? Ei bine, poate că acest document de la Biroul Procurorului Districtual îţi va împrospăta memoria, Lucy… Acesta e declaraţia pe care i-ai dat-o ofiţerului Squane, la scurtă vreme după ce ai fost găsită rătăcind goală în deşert, lângă lacul Mead.

— Nu-mi amintesc exact ce mi-au făcut, dar ştiu că a fost oribil. Unul m-a agăţat în aeroportul din Los Angeles; el e cel care mi-a dat pastila… iar cu celălalt ne-am întâlnit la hotel; transpira foarte tare şi vorbea atât de repede, încât nu puteam înţelege ce voia… Nu, domnule, nu-mi amintesc exact ce mi-au făcut în acel moment, pentru că încă mai eram sub influenţa drogului ăluia… Da, domnule, mi-au dat LSD… şi cred că am fost goală pentru multă vreme, poate tot timpul cât m-au ţinut acolo. Cred că era seară, pentru că îmi amintesc că se uitau la ştiri. Da, domnule, la Walter Cronkite, îmi amintesc chipul lui în toată chestia asta…

Nu, nu eram pregătit pentru aşa ceva. Niciun juriu nu s-ar fi îndoit de mărturia ei, mai ales rostită printre lacrimi şi cu secvenţe retrospective obscene provocate de droguri. Iar faptul că nu îşi va putea aminti cu precizie prin ce a trecut face imposibilă orice negare. Juriul va şti. Vor fi citit despre oameni ca noi în romane de duzină de

2, 95 dolari: Up to the Hilt şi Only Skin Deep… şi ne vor fi văzut în pornoşaguri de 5 dolari bucata…

Şi bineînţeles că nu am putea risca să ne ridicăm în apărarea noastră – nu după ce vor fi curăţat portbagajul Balenei:

— Şi aş dori să subliniez, Onorată Instanţă, că

9 9 9 7

probele acuzării de la A la Y sunt disponibile juriului – da, această colecţie incredibilă de droguri ilegale şi de narcotice pe care acuzaţii le aveau în posesie la momentul arestării şi confiscării cu forţa de către un mai puţin de nouă ofiţeri, dintre care şase sunt încă spitalizaţi… şi, de asemenea, proba Z, mărturia sub jurământ a trei experţi profesionişti de la Narcotice selectaţi de către preşedintele Conferinţei Naţionale a Procurorilor Districtuali – care s-a simţit stânjenit de încercarea acuzaţilor de a se infiltra, de a dezbina şi de

9 7 9

a perverti întrunirea lor anuală… Aceşti experţi au depus mărturie că rezerva secretă de droguri pe care o aveau acuzaţii în posesie la momentul arestării era suficientă pentru a ucide un întreg pluton de soldaţi ai marinei Statelor Unite… Şi, domnilor, folosesc cuvântul „ucide” cu tot respectul cuvenit pentru spaima şi scârba pe care sunt sigur că o provoacă în fiecare dintre voi când vă gândiţi că aceşti violatori degeneraţi folosesc o galaxie de narcotice ca să distrugă complet mintea şi moralul acestei adolescente inocente, acestei tinere distruse şi umilite care acum stă, cuprinsă de ruşine, în faţa dumneavoastră… Da, i-au servit fetei suficient de multe droguri cât să-i distrugă creierul atât de cumplit, încât să nu-şi poată aminti detaliile mârşave ale orgiei pe care a fost nevoită să

o îndure… Şi apoi au folosit-o, doamnelor şi domnilor juraţi, în scopurile lor inimaginabile!

O experienţă teribilă cu droguri foarte periculoase

N-aveam nicio şansă să facem faţă. M-am ridicat şi mi-am adunat bagajul. Simţeam că era important să ies din oraş imediat.

În cele din urmă, avocatul meu păru să priceapă asta.

— Aşteaptă! strigă el. Nu poţi să mă laşi singur în gaura asta de năpârcă! Camera asta e pe numele meu.

Am ridicat din umeri.

— OK, lua-o-ar dracu', spuse, îndreptându-se spre telefon. Uite, o sun. Ne scăpăm de-o grijă.

Încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. E problema mea.

Am clătinat din cap.

— Nu, a mers prea departe.

— Ai fi un avocat sărman lipit, replică el. Relaxează-te. Mă voi ocupa de asta.

Sună la Americană şi ceru la camera 1600.

— Bună, Lucy, zise. Da, sunt eu. Am primit mesajul tău… Cum? Drace, nu, i-am dat nenorocitului o lecţie de n-o s-o uite… Ce? Nu, n-a murit, dar o vreme n-o să mai deranjeze pe nimeni… Da, l-am lăsat acolo; l-am călcat în picioare, apoi i-am scos toţi dinţii…

Doamne, mă gândeam. Ce lucru teribil pe care să ilspui cuiva cu capul plin de droguri.

— Dar uite care e problema, zise el. Trebuie să plec de aici imediat. Nemernicul a încasat un cec fără acoperire şi te-a menţionat pe tine, aşa că vă caută pe amândoi… Îhî, ştiu, dar nu te poţi lua după aparenţe, Lucy; unii oameni sunt pur şi simplu nişte nemernici… în orice caz, ultimul lucru din lume pe care vrei sălfaci e să suni iar la hotelul ăsta; te vor localiza şi te vor băga direct la închisoare… Nu, mă mut chiar acum la Tropicana; te sun de acolo când o să ştiu numărul camerei… Îhî, probabil în vreo două ore; trebuie să mă port normal sau mă vor prinde şi pe mine… Probabil voi folosi un alt nume, dar îţi voi spune care e…

Desigur, de îndată ce mă cazez… Cum?… Bineînţeles; vom merge la Circus-Circus să vedem numărul cu ursul polar; o să-ţi facă părul măciucă…

Îşi muta nervos telefonul de la o ureche la alta în timp ce vorbea:

— Nu… ascultă, trebuie să închid; probabil că telefonul e ascultat… Îhî, ştiu, a fost oribil, dar acum s-a terminat… O, DUMNEZEULE! DĂRÂMĂ

USA!

Azvârli receptorul şi începu să răcnească:

— Nu! Plecaţi de lângă mine! Sunt nevinovat! Duke a fost! Jur pe Dumnezeu!

Dădu cu receptorul de perete, apoi se aplecă spre el şi începu iar să răcnească:

— Nu, nu ştiu unde e ea! Cred că s-a dus înapoi în Montana. N-o s-o prindeţi niciodată pe Lucy! A plecat!

Izbi iar cu receptorul, apoi îl ridică şi, ţinându-lla o jumătate de metru de gură, începu să geamă sfâşietor:

— Nu! Nu! Nu-mi puneţi chestiile alea! ţipă.

Apoi trânti telefonul.

— Ei bine, zise el liniştit. Asta a fost. Probabil că tocmai în momentul ăsta îşi leagă singură ştreangul de gât.

Zâmbi.

— Da, cred că e ultima dată când am auzit de Lucy.

M-am trântit pe pat. Numărul lui mă zgâlţâise bine. Pentru o clipă, am crezut că a luat-o razna – că, de fapt, chiar credea că e atacat de inamici invizibili.

Dar camera era din nou tăcută. Se aşezase la loc pe scaun, uitându-se le Misiune imposibilă şi jucându-se absent cu pipa de haşiş. Era goală.

— Unde e opiul ăla? întrebă.

I-am aruncat geanta.

— Ai grijă, am mormăit. N-a mai rămas prea mult.

Chicoti.

— În calitate de avocat al tău, zise, te sfătuiesc să nu-ţi faci griji.

Dădu din cap spre baie.

— Ia un gât din sticluţa aia maro din trusa mea de bărbierit.

— Ce-i în ea?

— Adrenocrom, zise. Nu-ţi trebuie mult. Doar cât să pui pe limbă.

Am luat sticluta şi am înmuiat în ea colţul

9 9 9

unui ziar.

— Cam atât e bine, spuse. Chestia asta face ca mescalina pură să pară bere de copii. Dacă iei prea multă, te-a lovit damblaua.

Am lins capătul fitilului.

— De unde ai chestia asta? am întrebat. N-o găseşti de vânzare.

— Nu contează, zise el. E pură.

Am clătinat din cap cu tristeţe.

— Doamne-Dumnezeule! Ce monstru de client ai mai agăţat de data asta? Nu există decât o singură sursă pentru spurcăciunea asta…

Încuviinţă dând din cap.

— Glanda adrenalinei din trupul omenesc viu, am zis. Nu mai e bună de nimic dacă o iei dintr-un cadavru.

— Ştiu, replică el. Dar tipul nu avea deloc bani gheaţă. E un ameţit dintr-ăla satanist. Mi-a oferit sânge omenesc – mi-a zis că mă duce mai sus decât am fost vreodată în viaţa mea, râse el. Am crezut că glumeşte, aşa că i-am zis că aş vrea să am cât mai repede puţin adrenocrom pur – sau poate doar o glandă de adrenalină să o mestec.

Simţeam deja cum chestia începea să-şi facă efectul. Primul val părea o combinaţie între mescalină şi methedrină. Poate că ar trebui să merg să înot, mi-am zis.

— Mda, spunea avocatul meu. L-au înhăţat pe gagiul ăsta pentru molestare de copii, dar el se jură că nu a făcut-o. „De ce să mi-o trag cu copii?” zice el. „Sunt prea mici!”

Ridică din umeri.

— Cristoase, ce aş fi putut să spun? Chiar şi un nenorocit de vârcolac are dreptul la consiliere juridică… n-

am îndrăznit săllas baltă pe animal. Ar fi putut să pună mâna pe un cuţit de tăiat hârtie şi ar fi venit după mine să-mi ia glanda pineală.

— De ce nu? am zis. Probabil ar fi ajuns la Melvin Belii1.

Am aprobat din cap, abia fiind în stare să vorbesc. Îmi simţeam trupul de parcă aş fi fost vârât într-o priză de 220 de volţi.

— La dracu', ar trebui să tragem şi noi nişte chestie din aia, am reuşit să mormăi. Să înfu

lecăm un pumn şi să vedem ce se întâmplă.

— Nişte ce?

— Extract de pineală. Mă privi fix.

— Desigur, zise. E o idee bună. Adulmeci o dată din rahatul ăla şi te transformi în ceva ieşit

??

1. Celebru avocat american.

dintr-o enciclopedie medicală! Omule, ţi s-ar umfla capul ca un pepene, probabil că ai lua vreo patruj'cinci de kile în două ore… Gheare, negi sângerând, apoi ai observa şase ţâţe uriaşe şi păroase crescute pe spinare…

Clătină energic din cap.

— Omule, am încercat aproape totul; dar nu m-aş atinge de o glandă pineală nici dacă m-ar lua dracu'. Crăciunul trecut mi-a dat cineva o buruiană Jimson întreagă – rădăcina trebuie să fi cântărit un kil; destul pentru un an – dar am halit toată chestia aia în douăzeci de minute!

Mă aplecam spre el, urmărindu-i încordat cuvintele. Cea mai mică ezitare mă făcea să-mi vină săliau de gât şi sălforţez să vorbească mai repede.

— Aşa! am zis nerăbdător. Buruiană Jimson!

Şi ce s-a întâmplat?

— Din fericire, am vomitat-o pe toată, zise el. Dar chiar şi aşa, am fost orb vreo trei zile. Cristoase.

?? 7 7

nici măcar nu puteam să merg pe picioare! Tot corpul mi s-a făcut ca de ceară. Am fost atât de varză, încât a trebuit să mă târască înapoi la fermă, într-o roabă… Au zis că încercam să vorbesc, dar făceam ca un raton.

— Fantastic, am zis.

Dar abia dacă îl auzeam. Mă simţeam atât de ciudat, iar mâinile mele înşfăcau necontrolat lenjeria de pat, trăgând-o de sub mine în timp ce el vorbea. Îmi îngropam călcâiele în saltea, cu genunchii strânşi… Simţeam cum mi se umflă globii oculari, gata să-mi sară din cap.

— Termină-n pula mea povestea! am mârâit. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu glandele?

Se trase înapoi, neluându-şi ochii de la mine în timp ce traversa camera.

— Poate că trebuie să mai bei ceva, zise el agitat. Iisuse, chestia aia ţi s-a urcat direct la cap, nu?

Am încercat să zâmbesc.

— Păi… se poate mai rău… Nu, asta e mai rău…

Îmi era greu să-mi mişc fălcile; parcă aveam limba din magneziu incandescent.

— Nu… Nimic de care să-ţi faci griji, am şuierat. Poate dacă ai putea doar… să mă arunci în piscină sau ceva de genul ăsta…

— Drăcie, zise el. Ai luat prea multă. O să explodezi. Doamne, uită-te ce faţă ai!

Nu mă puteam mişca. Paralizie totală. Fiecare muşchi din trup îmi era încordat. Nu puteam nici măcar să-mi mişc ochii, cu atât mai puţin să-mi întorc capul sau să merg.

— Nu durează mult, zise el. Primul val e cel mai nasol. Scoate chestia aia nenorocită afară. Dacă te-aş pune în piscină acum, te-ai duce la fund ca un pietroi.

Moarte. Eram sigur. Nici măcar plămânii nu păreau să-mi mai funcţioneze. Aveam nevoie de respiraţie artificială, dar nu puteam nici să deschid gura să spun. Muream. Stând acolo în pat, incapabil să mă mişc… Măcar nu mă durea. Probabil voi leşina în câteva secunde şi după asta nu va mai conta.

Avocatul meu începuse iar să se uite la televizor. Erau din nou ştiri. Faţa lui Nixon umplea ecranul, dar speech-ul lui era trunchiat iremediabil. Singurul cuvânt pe care îl puteam înţelege era „sacrificiu”. Iar şi iar: „Sacrificiu… sacrificiu… sacrificiu…”

Mă auzeam respirând greu. Avocatul meu păru să bage şi el de seamă.

— Relaxează-te, îmi zise el peste umăr, fără să se uite la mine. Nu încerca să i te împotriveşti că o să începi să faci clăbuci la creier… Atacuri, anevrisme… pur şi simplu te ofileşti şi mori.

Mâna i se strecură afară ca să schimbe canalele.

Abia după miezul nopţii am fost în stare să vorbesc şi să mă mişc… dar încă nu mă eliberasem de

?»

efectul drogului; voltajul scăzuse de la 220 la 110. Eram o epavă, bombănind agitat, şi măsurând camera ca un animal sălbatic, transpirând din greu şi incapabil să mă concentrez pe vreun gând mai mult de două sau trei secunde.

Avocatul meu lăsă jos receptorul după ce dădu câteva telefoane.

— Există un singur loc unde putem mânca somon proaspăt, zise el, şi duminica e închis.

— Bineînţeles, am izbucnit. Nenorociţii ăştia de bigoţi! Se înmulţesc ca şobolanii!

Mă privi întrebător.

— Dar la Process? am zis. Nu există şi aici? Nu au vreun magazin? Cu câteva mese în spate? La Londra au un meniu fantastic. Am fost acolo odată; au o mâncare incredibilă…

— Adună-te, zise el. Nu cred că vrei să pomeneşti măcar de Process în oraşul ăsta.

— T

— Ai dreptate, am spus. Sunălpe inspectorul Bloor. El ştie care-i treaba cu mâncarea. Cred că are o listă.

— Mai bine sun la room-service, zise el. Putem să luăm nişte crab şi un sfert de muşcat Christian Brothers de

vreo douăzeci de dolari.

— Nu! am spus. Trebuie să ieşim de aici. Am nevoie de aer. Hai să mergem în Reno şi să luăm o salată de ton uriaşă… Drace, nu ne ia mult. Sunt doar vreo 600 de kilometri; nu e trafic în deşert…

— Las-o baltă, zise el. Ala e teritoriul armatei. Se testează bombe, gaze toxice – n-am reuşi niciodată.

Am ajuns la un loc numit The Big Flip, cam la jumătatea drumului spre centru. Am luat o

„Friptură New York" la 1, 88 dolari. Avocatul meu a comandat „Coyote Bush Baschet" la 2, 09 dolari… Şi, după, asta am băut câte o cană de cafea „Golden West" apoasă şi ne-am uitat cum patru cowboy machiţi au rupt în bătaie un poponar printre aparatele cu jocuri mecanice.

— Acţiunea nu se termină niciodată în oraşul ăsta, zise avocatul meu când ne-am târât afară la maşină. Un om cu relaţiile potrivite ar putea pune mâna pe tot adrenocromul proaspăt de care are nevoie, dacă o freacă pe aici o vreme.

Am fost de acord, dar nu cred că mai eram în stare de aşa ceva. Nu dormisem de vreo optzeci de ore şi chinurile prin care trecusem din cauza drogurilor mă epuizaseră complet… A doua zi urma să fim serioşi. Conferinţa despre droguri era programată să înceapă la prânz… Şi încă nu eram siguri cum ar trebui să facem faţă situaţiei. Aşa că ne-am întors la hotel şi ne-am uitat la un film britanic horror din programul de noapte.

Trecem la treaba… Ziua de deschidere a Conferinţei Naţionale

„În numele procurorilor acestui ţinut, vă urez bine aţi venit".

Stăteam în spatele unei mulţimi de aproape 1.500 de oameni în salonul principal din Hotel Dunes. În faţa tuturor, abia vizibil din locul unde ne aflam, directorul executiv al Asociaţiei Procurorilor Districtuali – Patrick Healy, genul de om de afaceri de succes, de vârstă mijlocie, fercheş – deschidea Cea de-a Treia Conferinţă Naţională privind Narcoticele şi Drogurile Periculoase.

Comentariile lui ajungeau la noi prin intermediul unui difuzor mare, de joasă fidelitate, montat pe un stâlp de oţel din colţul nostru. Probabil vreo duzină de alte difuzoare erau împrăştiate prin sală, toate îndreptate spre partea din spate, aplecate deasupra mulţimii... Astfel încât nu conta unde stăteai sau unde încercai să te ascunzi, întotdeauna aveai dinainte pâlnia unui difuzor uriaş.

9

Lucrul ăsta avea un efect straniu. Oamenii din fiecare secţiune a sălii aveau tendinţa să stea

5 J

cu ochii pe cea mai apropiată cutie vorbitoare în loc să se uite la silueta îndepărtată a celui care vorbea departe în faţă, pe podium. Acest stil din anii ’35 de plasare a boxelor depersonaliza complet încăperea. Avea un aer ameninţător şi autoritar. Cel care configurase astfel sistemul audio era probabil un fel de ajutor al şerifului, detaşat de la un cinematograf drive-in1 din Muskogee, Oklahoma, unde conducerea nu-şi putea permite difuzoare individuale pentru fiecare maşină şi se baza pe zece difuzoare uriaşe, plasate pe stâlpii de telefon din zona parcării.

Cu aproximativ un an în urmă, fusesem la festivalul rock Sky River, în zona rurală a Washingtonului, unde o duzină de ameţiţi faliţi din Frontul de Eliberare Seattle montaseră un sistem audio care purta fiecare notă minusculă a unei chitare acustice – chiar şi o tuse sau sunetul unei cizme păşind pe scenă – spre victimele LSD-ului pe jumătate surde, îngrămădite sub tufişuri la un kilometru distanţă.

1. Cinema în aer liber amenajat ca o parcare uriaşă, în care se poate intra cu maşina.

Dar se părea că cei mai buni tehnicieni disponibili pentru Conferinţa Naţională a Procurorilor Districtuali din Vegas nu reuşeau să se descurce. Sistemul lor de sonorizare arăta ca o chestie pe care Ulysses S. Grant1 ar fi putut să o pună în mişcare ca să-şi mobilizeze trupele în timpul asediului de la Vicksburg. Vocile, venind din faţă,

pârâiau cu o persistenţă difuză, distorsionată, şi întârzierea era suficient de lungă cât să ţină cuvintele într-un decalaj deranjant faţă de gesturile vorbitorului.

— Trebuie să punem sfârşit Culturii Drogurilor în această tară!... tară... tară...

Aceste ecouri pluteau către capătul sălii în valuri dezordonate.

— Unui chiştoc de marijuana i se spune gândac, pentru că seamănă cu un gândac de bucătărie... de bucătărie... de bucătărie...

— Despre ce dracu' vorbesc oamenii ăştia? îmi şopti avocatul meu. Trebuie să fii plin de acid ca să crezi că un joint seamănă cu un nenorocit de gândac de bucătărie!

Am ridicat din umeri. Era limpede că nimerisem la o adunare preistorică. Vocea unui „expert în droguri" pe nume Bloomquist ieşi păcănind din difuzoarele alăturate:

1. General american şi al optsprezecelea preşedinte al Statelor Unite.

— ...despre aceste secvenţe retrospective, pacientul nu ştie niciodată; crede că s-a terminat şi timp de şase luni stă cuminte... şi apoi, lua-o-ar naiba, toată starea aia pune iar stăpânire pe el.

Drăcia asta de LSD! Dr. E.R. Bloomquist, doctor în medicină, era vorbitorul cheie, unul dintre starurile conferinţei. E autorul unei fiţuici numite Marijuana, care – judecând după copertă – „o spune pe şleau". (El e, de asemenea, inventatorul teoriei joint/gândac de bucătărie...)

După cum spune supracoperta cărţii, este „Profesor Clinic Asociat de Chirurgie (Anesteziologie) la Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii California de Sud"... şi, de asemenea, „un bine-cunoscut expert în problema abuzului de droguri periculoase". Dr. Bloomquist „a apărut pe canalele de televiziune naţionale, a servit drept consultant pentru agenţiile guvernamentale, a fost membru al Comitetului privind Dependenţa de Narcotice şi Alcoolismul din Consiliul de Sănă

tate Mintală al Asociaţiei Medicale Americane”, înţelepciunea lui e masiv reeditată şi distribuită, spune editorul. În mod clar, e unul din cei mai importanţi papagali ai acestui circuit academic de mâna a doua şi care e plătit cu 5001-.000 de dolari ca să ţină discursuri unei adunături de caralii.

Cartea doctorului Bloomquist e un compendiu de rahaturi comune. La pagina 49, el explică

„Cele patru stări” din societatea canabisului: „Beton, Mişto, la lumea & Naşpa” – în această ordine descrescătoare. „Naşpa e o stare rară, cel mai adesea apare cea de beton”, spune Bloomquist. „Nu «e pe recepţie», ceea ce înseamnă că nu ştie «ce se întâmplă». Dar dacă reuşeşte să-şi dea seama, urcă un nivel, la starea «ca lumea». Şi dacă reuşeşte

„» >?

să fie de acord cu ce se întâmplă, devine «mişto». După care, cu mult noroc şi perseverenţă, se poate ridica la rangul de «beton»”.

Bloomquist scrie asemeni cuiva care odată l-a înfruntat pe Tim Leary cu o faţă serioasă, într-un campus studenţesc, şi a plătit toată băutura. Iar Leary i-a spus probabil, la un barr de hotel, că ochelarii de soare în cultura drogurilor sunt cunoscuţi ca „mască de ceai” 1.

Asta e genul de păsărească periculoasă care era afişată sub formă de comunicate şapirografiate în vestiarele secţiilor de poliţie.

Într-adevăr: RECUNOAŞTE DROGATUL ÎNRĂIT VIAŢA TA POATE DEPINDE DE ASTA! Nu vei putea să-i vezi ochii, din cauza ochelarilor

1. În orig. tea shade, o sintagmă imposibil de tradus, care denumeşte ochelarii de soare pe care îi poartă un fumător de „ceai” (marijuana, în argoul drogurilor) pentru a-şi ascunde pupilele dilatate.

„Mască de ceai”, dar încheieturile degetelor îi vor fi albe din pricina tensiunii interioare, şi pantalonii acoperiţi cu o crustă de spermă din cauza reprizelor regulate de

masturbare, atunci când nu poate găsi o victimă pe care s-o violeze. Se clatină pe picioare şi se bâlbâie când e întrebat ceva. Nu-ţi respectă insigna. Drogatul înrăit nu se teme de nimic. Atacă fără niciun motiv, cu orice armă are la îndemână – inclusiv cu a ta. ATENŢIE.

y

Orice ofiţer care arestează un suspect dependent de marijuana trebuie să se folosească de toate forţele necesare imediat. Un lucru mărunt făcut la timp (legat de el) te scuteşte (pe tine) de multă osteneală. Succes.

Şeful într-adevăr. Norocul e întotdeauna important, mai ales în Vegas... şi al nostru o lua la vale. Dintr-o privire, era clar că această Conferinţă despre Droguri nu era ceea ce plănuiserăm noi. Era mult prea deschisă, prea amestecată. Cam o treime din cei prezenţi păreau să se fi oprit în treacăt pentru reuniunea mondenă, în drum spre revanşa Frazier-Ali la Vegas Convention Center în partea cealaltă a oraşului. Sau poate spre vreo chermeză de binefacere, pentru Bătrânii Traficanţi de Heroină, între Liston şi Marshal Ky.

Sala gemea de bărbi, mustăţi şi rochii ultramoderne. Conferinţa procurorilor atrăsese în mod evident contingente de poliţişti de la Narcotice sub acoperire şi alte categorii crepusculare. Procurorul-adjunct din Chicago purta un costum de tricot deschis la culoare cu mâneci scurte: doamna lui era steaua cazinoului Dunes; strălucea în peisaj ca Grace Slick1 la o întâlnire a absolvenţilor de la Finch Collège. Erau un cuplu clasic; oameni de viaţă.

În ziua de astăzi, doar pentru că eşti un caraliu nu înseamnă că nu poţi să fii Pe Recepţie. Iar conferinţa asta atrăsese câţiva păuni adevăraţi. Dar propriul meu costum – de 40 de dolari, cu revere FBI şi un balonzaid Pat Boone – era perfect pentru un om din mass-media; pentru că, pentru fiecare emancipat de la oraş, erau acolo douăzeci de ţopârlani care ar fi putut trece drept antrenori secunzi de fotbal din statul Mississippi.

Aceştia erau oamenii care îl făceau pe avocatul meu să fie agitat. Asemenea celor mai mulţi californieni, era şocat să-i vadă cu adevărat pe oamenii din inima ţării. Aici era crema poliţiei din centrul Americii… şi, Doamne-Dumnezeule, arătau şi vorbeau ca o gaşcă de porcari beţi!

1. Solista vocală a unuia dintre cele mai importante grupuri de rock psihedelic ale epocii, Jefferson Airplane.

Am încercat sălconsolez.

— De fapt, sunt oameni drăguţi, am zis, dacă ajungi îi cunoşti.

Zâmbi:

— Să-i cunosc? Glumeşti? Omule, îi simt pe oamenii ăştia în sânge!

— Nu mai spune cuvântul ăsta pe aici, am zis. îi stârneşti.

Aprobă din cap.

— Ai dreptate. I-am văzut pe nemernicii ăştia în Easy Rider, dar n-am crezut că sunt adevăraţi. Nu aşa. Nu sute!

Avocatul meu purta un costum albastru la două rânduri, cu dunguliţe, un costum mult mai stilat decât al meu… dar îl făcea extrem de agitat. Pentru că să fii stilat într-o asemenea mulţime însemna probabil că eşti un poliţist sub acoperire, şi avocatul meu îşi câştigă traiul de pe urma unor oameni care sunt foarte sensibili la astfel de lucruri.

— E un coşmar cretin! mormăia el întruna. Iată-mă infiltrându-mă la o conferinţă de Porci, dar e al dracului de sigur că în oraşul ăsta se va găsi un traficant de droguri care mă va recunoaşte şi va răspândi vorba că am stat la chiolhanuri cu o mie de caralii!

Toţi purtam ecusoane cu numele. Le-am primit după o „taxă de înregistrare” de 100 de dolari. A mea zicea că sunt un „detectiv particular” din L.A. – ceea ce într-un fel era adevărat; şi cea a avocatului meu îl identifica drept expert în „Traficul de stupefiante”. Ceea ce era de asemenea adevărat, într-un fel.

Dar nu părea să-i pese cuiva cine ce era sau de ce. Măsurile de securitate erau prea puţine pentru o paranoia

în masă cum era asta. Dar şi noi eram un pic încordaţi pentru că îi dăduserăm recepţionerului un cec fals pentru taxa noastră dublă. Era un cec de la unul din clienţii avo

catului meu, peşte/traficant din lumea interlopă despre care el credea, din lunga lui experienţă, că e complet lipsit de valoare.

7.

Dacă nu? tii, vino să înveţi… Dacă? tii, vino să ne înveţi

— Motto de pe invitaţia la Conferinţa Naţională a Procurorilor Districtuali din Vegas, 25 – 29 aprilie 1971

Prima sesiune – cuvintele de deschidere – a ţinut cea mai mare parte a după-amiezii. Am stat răbdători primele două ore, deşi era limpede din start că nu o să învăţăm nimic şi era la fel

J 9

de clar că ar fi o nebunie şi să încercăm să-i învăţăm noi pe ei. Era destul de simplu să stăm acolo cu capul plin de mescalină şi să ascultăm preţ de ceasuri întregi bolboroseli irelevante… Fără discuţie, nu ne expuneam nici unui risc. Bieţii nenorociţi nu puteau să deosebească mescalina de macaroane.

Bănuiesc că am fi putut rezolva treaba cu nişte LSD… dacă n-ar fi fost unii dintre ei; erau feţe şi corpuri în acel grup la care nu ne-am fi putut uita sub efectul LSD-ului. Priveliştea unui şef de

poliţie de 150 de kile din Waco, Texas, luând-o de după umeri pe nevastă-sa de 130 de kile (sau ce femeie avea cu el) când luminile s-au stins pentru un film despre droguri, de-abia era suportabilă sub efectul mescalinei – care e în principal un drog senzual/superficial ce exagerează realitatea, în loc să o modifice –, dar cu capul plin de LSD, priveliştea a doua creaturi cumplit de grase mozolindu-se în public, în timp ce în jurul lor o mie de caralii se uită la un film despre „pericolele marijuanei” n-ar fi acceptabilă din punct de vedere emoţional. Creierul ar

respinge-o: măduva spinării ar încerca să blocheze semnalele pe care le-ar primi de la lobii frontali… iar, între timp, creierul mijlociu ar încerca din greu să interpreteze diferit scena, înainte să le paseze înapoi la măduvă, cu riscul acţiunii fizice.

LSD-ul e un drog relativ complex, în ceea ce priveşte efectele pe care le are, în timp ce mescalina e destul de simplă şi cinstită – dar, într-o scenă ca asta, diferenţa era pur teoretică. La această conferinţă, pur şi simplu nu simţeai nevoia de nimic altceva decât de un consum masiv de Calmante: roşii, iarbă şi macheală, pentru că se pare că întregul program fusese întocmit de oameni care încă din 1964 se găseau într-o stare de letargie provocată de Seconal.

Aici erau mai mult de o mie de caralii cu grade superioare, spunându-şi unul altuia „trebuie să punem capăt culturii drogurilor”, dar nu aveau nicio idee de unde să înceapă. Nici măcar nu puteau să găsească chestia aia nenorocită. Pe holuri se zvonea că Mafia e în spatele afacerii. Sau poate Beatles. La un moment dat, cineva din public l-a întrebat pe Bloomquist dacă „purtarea bizară” a lui Margaret Mead1 din ultima vreme nu ar putea fi explicată printr-o dependenţă ascunsă de marijuana.

— Chiar nu ştiu, a replicat Bloomquist. Dar, la vârsta ei, dacă fumează marijuana, ar trebui să aibă nişte stări date dracului.

j

Audienţa a râs zgomotos la această remarcă.

Avocatul meu se aplecă spre mine să-mi spună că pleacă.

— Voi fi jos în cazinou, zise. Ştiu o grămadă de alte feluri în care să-mi pierd vremea decât să ascult rahaturile astea.

Se ridică, răsturnând scrumiera de pe braţul scaunului şi plonjă pe interval spre uşă.

1. Celebră antropologă culturală de origine americană.

Scaunele nu erau aranjate pentru mişcări aleatorii.

Oamenii încercau să-i facă loc, dar abia se puteau mişca.

— Ai grijă! ţipă cineva, în timp ce avocatul meu se năpusti asupra lor.

— Te-n pula mea, mârâi el.

— Lasă-te-n jos, strigă altcineva.

Acum era aproape la uşă.

— Trebuie să ies! ţipă el. Locul meu nu-i aici!

— Bine c-am scăpat de tine, zise o voce.

Avocatul meu se opri, privind în jur – apoi păru să se răzgândească şi se duse mai departe, în momentul în care ajunse la ieşire, întregul rând din spate era vraişte. Chiar şi Bloomquist, departe pe scenă, părea să-şi dea seama că undeva sunt probleme. Se opri din peroraţie şi îşi miji ochii nervos în direcţia zgomotului. Probabil crezu că izbucnise o ceartă – poate un conflict rasial, ceva ce nu putea fi evitat.

M-am ridicat şi am plonjat spre uşă. Părea un moment la fel de bun ca oricare altul să o întind.

— Mă scuzaţi, mi-e rău, i-am zis primului picior pe care am călcat.

Se trase în spate şi am zis iar:

— Scuze, mi-e rău… scuze, rău… îmi cer iertare, da, mi-e rău…

De data asta, calea mi se deschise foarte lin. Nicio vorbă de protest. Chiar au fost mâini care mă ajutară să trec. Le era teamă că o să vomit şi nimeni nu voia – sau măcar nu pe ei. Am ajuns la uşă în vreo patruzeci şi cinci de secunde.

Avocatul meu era jos la barr, vorbind cu un poliţist cu o alură sportivă, la vreo patruzeci de ani, pe a cărui etichetă de plastic scria că e procuror districtual într-un oraş din Georgia.

— Eu mi-s omul whisky-ului, spunea. Nu prea avem probleme cu drogurile de unde vin eu.

— O să aveţi, zise avocatul meu. Într-una din

nopţile astea o să te trezeşti că un drogat îţi face ţăndări dormitorul.

9

— Nţ! făcu georgianul. Nu la mine.

M-am alăturat lor şi am comandat un pahar mare de rom cu gheaţă.

— Tu eşti vreun alt flăcău din California.

9”.

zise el. Amicul tău îmi povestea despre drogaţii înrăiţi.

9

— Sunt peste tot, am spus. Nimeni nu e în siguranţă. Şi mai ales în sud. Le place vremea caldă.

— Lucrează în perechi, spuse avocatul meu. Uneori în gaşcă. Ajung direct în dormitorul tău şi ţi se aşază pe piept, cu cuţite Bowie mari.

Dădu din cap solemn.

— S-ar putea chiar să se aşeze pe pieptul soţiei tale – să-i pună lama la gât.

— Dumnezeule Atotputernic, făcu sudistul. Ce mama dracului se întâmplă în ţara asta?

— N-o să mă crezi, zise avocatul meu. În L.A. lucrurile au scăpat de sub control. La început au fost drogurile, acum e vrăjitoria.

— Vrăjitoria? Rahat, nu-i adevărat!

— Citeşte ziarele, am zis. Amice, nu ştii ce-i aia necaz până când nu te trezeşti în faţa ta cu o gaşcă de nebuni din ăştia, însetaţi de sacrificiu uman!

— Nuu! zise el. Astea sunt chestii SF!

— Nu unde operăm noi, spuse avocatul meu. Drace, doar în Malibu, satanişti nenorociţi ucid şase sau opt oameni în fiecare zi.

Se opri ca să soarbă din pahar.

— Şi tot ce vor e sânge, continuă. Iau oamenii direct de pe stradă, dacă e nevoie.

Încuviinţă din cap.

— La dracu’, chiar aşa e. Zilele trecute am avut un caz când au înhăţat o fată direct de la un stand McDonald’s de hamburgeri. Era chelneriţă. Avea vreo şaisprezece ani… cu o grămadă de oameni în jur care se

uitau!

— Ce s-a întâmplat? întrebă prietenul nostru. Ce i-au făcut?

Părea foarte tulburat de ceea ce auzea.

— Ce i-au făcut? spuse avocatul meu. Dumnezeule. I-au retezat capul chiar în parcare! După care au tăiat-o în bucăţi şi i-au băut tot sângele!

— Dumnezeule mare! exclamă georgianul... Şi nimeni n-a făcut nimic?

— Ce puteau face? am spus. Tipul care i-a luat capul măsura vreo doi metri şi cântărea 150 de

kile. Avea două Luger, şi ceilalţi Mi-6. Erau toţi veterani...

— Uriaşul a fost maior în marină, zise avo

catul meu. Ştim unde locuieşte, dar nu ne puteam apropia de casa lui.

— Nuu! ţipă prietenul nostru. Nu maior!

— Voia glanda pineală, am zis. Din cauza asta a ajuns aşa de mare. Când a ieşit din Marină, era un tip micuţ.

— Dumnezeule! făcu prietenul nostru. Oribil!

— Se întâmplă în fiecare zi, spuse avocatul meu. De obicei, familii întregi. În timpul nopţii. Mulţi dintre ei nici măcar nu se trezesc până nu-şi simt capul cum le pleacă – şi atunci, bineînţeles, e prea târziu.

Barmanul se oprise să asculte. îl urmărisem. Expresia lui nu era calmă.

— Încă trei romuri, am zis. Cu multă gheaţă şi felii de

lămâie.

j

Aprobă din cap, dar vedeam că se gândea la altceva. Se uita la ecusoanele noastre.

— Sunteţi la adunarea poliţiştilor de sus? întrebă el în cele din urmă.

— Sigur că suntem, amice, zise georgianul, zâmbind larg.

Barmanul clătină din cap cu tristeţe.

— Aşa am crezut şi eu, spuse. N-am mai auzit asemenea lucruri în barul ăsta până acum. Doamne! Cum suportaţi munca asta?

Avocatul meu îi zâmbi.

— Ne place, zise el. E mişto.

Barmanul se dădu un pas în spate; pe faţă i se citea repulsia.

— Ce naiba e cu tine? am zis. La dracu', cineva trebuie să o facă.

Se uită o clipă la mine, apoi se răsuci pe călcâie.

— Dă-i bătaie cu băuturile alea, spuse avocatul meu. Ne e sete.

Râse şi îşi dădu ochii peste cap când barmanul se uită spre el.

— Doar două romuri, zise el. Mie fă-mi un Bloody1 Mary.

Barmanul păru să înţepenească, dar prietenul nostru din Georgia nu băgă de seamă. Era cu gândul în altă parte.

— Drace, nu-mi place să aud aşa ceva, zise el liniştit. Pentru că tot ce se întâmplă în California vine şi peste noi, mai devreme sau mai târziu. Cel mai mult în Atlanta, dar cred că asta se întâmplă de ceva vreme, când nenorociţii erau paşnici. De obicei tot ce trebuia să facem era să-i supraveghem. Nu umblau aiurea…

Ridică din umeri.

— Iisuse, dar acum nimeni nu e în siguranţă. Pot să apară oriunde.

1. Bloody (engl.) – sângeros.

— Ai dreptate, spuse avocatul meu. Am învăţat asta

în California. Îţi aminteşti unde a apărut Mason, nu-i aşa? Chiar în Death Valley. Avea o armată întreagă de maniaci sexual acolo. Noi am pus mâna doar pe câţiva. Cei mai mulţi au scăpat; au fugit peste dunele de nisip, ca nişte şopârle… şi toţi în pielea goală, doar cu armele la ei.

— Vor apărea pe undeva, cât de curând, am zis. Şi să sperăm că o să fim pregătiţi să le facem fată.

9

Tipul din Georgia bătu cu pumnul în barr.

— Doar nu putem să ne închidem în casă şi să ne transformăm în prizonieri! exclamă el. Nici măcar nu ştim cine sunt oamenii ăştia! Cum îi recunoşti?

— Nu poţi, replică avocatul meu. Singura chestie pe care poţi să o faci e să iei taurul de coarne – să te lupţi cu animalul!

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Ştii ce vreau să spun, zise avocatul meu. Am mai făcut-o înainte şi putem al dracului de bine să o facem iar.

— Să le tăiem capetele, am spus. Fiecăruia. Asta facem noi în California.

— Ce?

— Desigur, zise avocatul meu. Totul se face în secret, dar cei care contează sunt cu noi până la capăt.

— Dumnezeule! Nu ştiam că e aşa de nasol la voi! spuse prietenul nostru.

— Nu dăm din gură, am zis. Nu e genul de lucruri pe care ai vrea sălspui sus, de exemplu. Nu cu presa prin preajmă.

Omul nostru a fost de acord.

— Bineînţeles că nu! zise el. N-am mai auzi sfârşitul niciodată.

— Dobermanii nu vorbesc, am spus.

— Poftim?

— Uneori e mai uşor să smuceşti lesa, zise

J 9 7

avocatul meu. Se luptă ca nebunii dacă încerci să le iei capul fără câini.

— Dumnezeule mare!

L-am lăsat la barr, jucându-se cu gheaţa din pahar fără să zâmbească. Se frământa dacă trebuie sau nu să-i spună nevesti-sii.

— N-ar înţelege niciodată, mormăia el. Ştii cum sunt femeile.

Am aprobat din cap. Avocatul meu plecase deja, strecurându-se prin labirintul de automate spre uşa din faţă. Mi-am luat rămas-bun de la amicul

9 9

nostru, avertizându-lsă nu spună nimic din ce i-am povestit.

8.

Back Door Beauty... & în cele din urmă o cursă serioasa pe Strip

La un moment dat, pe la miezul nopţii, avocatul meu a vrut să bea o cafea. Vomitase destul de mult cât timp ne-am învârtit pe Strip şi aripa dreaptă a Balenei era plină de vomă. Moţăiam la un semafor în faţă la Silver Slipper lângă un uriaş Ford albastru, cu numere de Oklahoma... Două cupluri scârboase se aflau în maşină, probabil poliţai din Muskogee, profitând de Conferinţă ca să le arate nevestelor Vegasul. Ziceai că tocmai umflaseră de la Caesar's Palace 33 de dolari la blackjack şi acum se îndreptau spre Circus-Circus să-i spargă...

...Dar, deodată, s-au trezit alături de un Cadillac alb decapotabil, plin cu vomă, şi cu un samoan de 150 de kile, într-un tricou galben de plasă, răcnind la ei:

— Alo! Gagiilor, nu vreţi să cumpăraţi nişte heroină?

Niciun răspuns. Niciun semn de recunoaştere. Fuseseră avertizaţi despre genul ăsta de rahaturi: ignoraţi-le pur şi simplu...

— Hei, gălbejiţilor! strigă avocatul meu. Ce dracu', vorbesc serios! Vreau să vă vând nişte

7 >

marfă pură!

Se aplecase afară din maşină, foarte aproape de ei. Dar tot nu răspundea nimeni. Am tras cu ochiul şi am văzut patru feţe comune de americani înmărmurite,

privind fix înainte.

Eram pe banda din mijloc. O întoarcere scurtă la stânga ar fi fost ilegală. Ar fi trebuit să mergem drept înainte, când s-ar fi schimbat lumina semaforului şi să scăpăm de ei la primul colţ. Am aşteptat, ciupind acceleraţia nervos… Avocatul meu îşi pierdea controlul:

— Heroină ieftină! ţipa el. Marfă adevărată! Nu vă trag în piept! La dracu', ştiu ce am aici!

Bătea cu palma în tabla maşinii, de parcă ar fi vrut să le atragă atenţia… dar ei erau complet dezinteresaţi de noi.

j

— Oameni buni, n-aţi mai vorbit cu un veteran până acum? zise avocatul meu. Abia m-am întors din Vietnam. E pudră, băieţi! Pudră curată!

Lumina semaforului se schimbă brusc, şi Fordul ţâşni ca o rachetă. Am călcat pe acceleraţie şi am mers alături de ei vreo două sute de metri, uitându-mă după poliţie în oglindă, în timp ce avocatul meu ţipa la ei:

— Trage-o! Bag-o! Sânge! Heroină! Viol! Ieftin! Comunist! Vârâ-ţi-o direct în ochi!

Ne apropiam de Circus-Circus cu viteză mare, şi maşina de Oklahoma viră la stânga, încercând să se strecoare pe banda de întoarcere. Am băgat Balena într-o viteză superioară şi, pentru o clipă, am mers aripă la aripă. Nu avea de gând să mă lovească; groaza i se citea în privire…

Bărbatul de pe bancheta din spate se pierdu cu firea… întinzându-se peste nevastă-sa şi mârâind ca un apucat:

— Jegoşilor! Trageţi pe dreapta şi vă omor!

Dracu' să vă ia! Nenorociţilor!

Părea gata să sară pe geam în maşina noastră, înnebunit de furie. Noroc că Fordul era un model cu două uşi. Nu putea să iasă.

Ne îndreptam spre următorul stop şi ei încă mai încercau să facă la stânga. Ambalaserăm amândoi la

maximum. M-am uitat peste umăr şi am văzut că îi lăsasem pe ceilalţi din trafic mult în spate; era o intrare mare la dreapta. Aşa că am călcat frâna, aruncându-lpe avocatul meu în bord şi, în clipa când Fordul ţâşni înainte, i-am tăiat coada şi am intrat în trombă pe o stradă laterală. O curbă bruscă la dreapta, peste trei benzi de trafic.

Dar a mers. Am lăsat Fordul blocat în mijlocul intersecţiei, prins în mijlocul unui viraj la stânga. Cu puţin noroc, aveau să fie arestaţi pentru conducere imprudentă.

Avocatul meu râdea, în timp ce am băgat maşina într-o viteză mai mică, cu luminile stinse, printr-un hăţiş prăfuit de străduţe dosnice, în spate la Desert Inn.

— Iisuse, zise el. Agricultorii ăia se încălziseră. Tipul din spate încerca să mă muşte! La dracu', făcea spume la gură.

Aprobă din cap solemn.

— Trebuia să-i trag câte va bâte bulangiului… un criminal paranoic, făcut varză… niciodată nu ştii când explodează.

Am băgat Balena într-o curbă ce părea să ducă afară din labirint – dar, în loc să derapeze, nenorocita aproape că se răsturnă.

— La dracu'! strigă avocatul meu. Aprinde nenorocitele alea de faruri.

Se apucase de capătul de sus al parbrizului… şi deodată vomă iar din greu, aplecat într-o parte. Am refuzat să opresc până când nu am fost sigur că nu ne urmăreşte nimeni – mai ales Fordul din

Oklahoma: oamenii ăia erau periculoşi, fără discuţie, cel puţin până se calmau. Vor raporta teribila întâlnire la poliţie? Probabil că nu. Nu se întâmplase prea repede, fără martori şi şansele să nu-i creadă nimeni erau destul de mari, în orice caz. Ideea că nişte plasatori de heroină într-un Cadillac alb decapotabil s-ar fi plimbat în sus şi-n jos pe Strip, agresând lumea la semafor, era la prima vedere absurdă. Nici măcar Sonny Liston1 nu ar fi mers atât de departe.

Am luat o altă curbă şi aproape că ne-am răsturnat din nou. Coupé de Ville nu e maşina ideală să iei curbe în viteză în zone rezidenţiale. Râs

9

punde greu la comenzi… spre deosebire de Rechinul Roşu, care răspundea foarte frumos la situaţii care cereau viteză: pluteai pe patru roţi. Dar Balena – în loc să o lase moale în momentele critice – avea tendinţa să se îngroape, ceea ce explica senzaţia aia de greaţă, „gata, ne-am dus”.

La început am crezut că era din cauza cauciucurilor moi, aşa că am dus-o la benzinăria Texaco de lângă Flamingo şi i-am umflat fiecare cauciuc la trei bari – ceea ce l-a neliniştit pe mecanic, până când i-am explicat că sunt cauciucuri „experimentale”.

Dar trei bari nu ajutau la curbe, aşa că m-am dus înapoi câteva ore mai târziu şi i-am spus că vreau să încerc trei virgulă patru. Scutură din cap agitat.

1. Fost campion de box la categoria grea.

— Eu nu, zise, dţdu-m ferfţumil compresorului. Sunt cauciucurile tale. Fă-o tu.

«— Cac-i problema? am întrebat. Crezi că nu j-ezisia Hffei «jrgulă patru?

Dădu. din cap, îndepărtându-se, în timp ce eu jjr-în-a plecat să rezolv cauciucul din faţă-stânga. J – Normal că nu rezistă, spuse el. Cauciucurile astea merg la unu virgulă patru în faţă şi la unu virgulă opt în spate. La dracu’, trei e periculos, dar trei virgulă patru e curată nebunie. O să explodeze!

Am clătinat din cap, continuând să umflu cauciucul din faţă.

— Ţi-am explicat, i-am spus. Laboratoarele Sandoz au conceput cauciucurile astea. Sunt speciale. Le pot umfla până la patru.

— Doamne-Dumnezeule! gemu el. Nu face asta aici.

— Nu azi, i-am răspuns. Vreau să văd cum iau curba cu trei virgulă patru.

Chicoti.

— Domnule, nici măcar n-o să ajungi la curbă.

— Vedem noi, am spus, îndreptându-mă spre spatele maşinii, cu furtunul în mână. Dar sincer, eram agitat. Cele două cauciucuri din faţă erau mai tari ca nişte tobe; se simţeau ca lemnul de tec când le-am ciocănit cu băţul. Dar ce mama dracului? mi-am zis. Şi ce dacă explodează? Nu se întâmplă prea des să ai şansa să faci experimente terminale pe un Cadillac virgin cu patru cauciucuri nounouţe de 80 de dolari. Din câte ştiam, chestia ar fi putut începe să ia curbele ca un Lotus Elan1. Dacă nu, tot ce trebuia să fac era să sun la agenţia de închirieri VIP şi să cer altă maşină… Poate chiar să-i ameninţ cu un proces, pentru că toate cele patru cauciucuri au explodat sub mine, în timp ce conduceam prin traficul intens. Data viitoare cere un Eldorado cu patru Michelin X. Şi trece-le pe toate pe card… în contul celor de la St. Louis Browns.

După cum s-a dovedit, Balena s-a comportat binişor cu presiunea alterată din cauciucuri. Drumul era cam accidentat; simţeam fiecare pietricică, de parcă aş fi fost pe patine cu rotile într-o groapă cu pietriş… dar chestia a început să ia curbele într-o manieră foarte stilată, aşa cum ai conduce o motocicletă la mare viteză pe o ploaie torenţială: aluneci şi ZBANG, peste marginea de sus, rostogolindu-te în peisaj cu capul în mâini.

La vreo treizeci de minute după întâlnirea cu tipii din Oklahoma, am tras la un mic restaurant deschis toată noaptea de pe şoseaua Tonopah, la marginea unui ghetou de drogaţi, numit „North

1. Maşină sport populară în anii ’60.

Las Vegas”. Care, de fapt, e dincolo de limita oficială a oraşului. North Vegas e locul în care te duci când ai făcut-o de oaie de prea multe ori pe Strip şi când nu eşti bine-venit nici măcar în speluncile din centru de pe lângă Casino Center.

Aceasta e versiunea din Nevada a East St. Louisului – o mahala şi un mormânt, ultima oprire înaintea exilului în Ely sau Winnemuca. North Vegas e locul în care te duci dacă eşti o prostituată care face patruj’ de ani şi oamenii din sindicatul de pe Strip decid că nu mai eşti bună pentru

afaceri acolo, cu marii jucători… sau dacă eşti un peşte cu reputaţie proastă la Sands… sau ceea ce în Vegas încă se mai numeşte „un decăzut”. Asta poate să însemne orice, de la un beţiv prăpădit la un junkie, dar în termenii acceptării comerciale înseamnă că eşti exclus din toate locu

*

rile importante.

Marile hoteluri şi cazinouri plătesc o armată de gorile ca să se asigure că marii jucători nu sunt hărţuiţi nici măcar o clipă de „indezirabili”. Securitatea într-un loc precum Caesar’s Palace e foarte strictă la orice oră, probabil că o treime din oamenii de la orice etaj sunt fie sub acoperire, fie câini de pază. Scandalagiii publici sau hoţii de buzunare cunoscuţi sunt rezolvaţi instantaneu – aruncaţi în parcare de nişte vlăjgani de genul celor de la Serviciile Secrete şi li se dă o lecţie rapidă şi la obiect despre costul lucrărilor dentare şi despre dificultăţile de a-ţi câştiga traiul cu două braţe rupte.

„Partea superioară” a Vegasului e probabil cea mai închisă societate la vest de Sicilia – nu există diferenţe în termenii stilului de viaţă de zi cu zi, fie că Omul de la Vârf e Lucky Luciano sau Howard Hughes. Într-o economie în care Tom Jones poate face 750.000 de dolari pe săptămână pentru două spectacole pe seară la Caesar’s, securitatea locului e indispensabilă, şi pentru ei nu contează cine le semnează statul de plată. O mină de aur cum e Las Vegasul îşi puieşte propria armată, ca orice altă mină de aur. Muşchii de închiriat au tendinţa să se acumuleze în straturi rapide în jurul polilor bani/putere… iar banii adevăraţi, în Vegas, sunt sinonimi cu Puterea care îi protejează.

Aşa că, de îndată ce eşti trecut pe lista neagră pe Strip, indiferent din ce motiv, fie pleci din oraş, fie te retragi să-ţi îngrijeşti năravul de azi pe mâine, în iadul jalnic al North Vegasului… cu escrocii, pungaşii, epavele şi cu toţi ceilalţi rataţi. De exemplu, North Vegas e locul în care te duci să o pui de-o doză înainte de miezul nopţii, doar aşa, aiurea.

Dar, în cazul în care cauţi cocaină şi ai pe ţeavă câteva foi şi cuvintele de cod potrivite, stai mai bine pe Strip şi fă-te aproape de o prostituată cu relaţii, care pentru început o să-şi tragă măcar o foaie.

Şi cam atât cu asta. Nu ne potriveam tiparului. Nu există nicio formulă care să descrie cum să apari în Vegas cu un Cadillac alb plin de droguri şi să nu ştii unde să te duci. Stilul Fillmore1 nu a prins niciodată aici. Oameni ca Sinatra sau Dean Martin sunt consideraţi încă „de milioane" în Vegas. Presa „subterană" de aici – Las Vegas Free Press – e un ecou precaut al The People's World sau poate al lui National Guardian.

O săptămână în Vegas e ca şi cum te-ai poticni într-o Buclă Temporală, o regresie spre anii '50. Ceea ce e pe de-a-ntregul de înţeles, dacă vezi oamenii care vin aici, Marii Cheltuitori din Dallas sau Denver. Dar şi întrunirile National Elks Club j

(interzis negrilor) şi All-West Volunteer Shepherders Rally. Aceştia sunt oamenii care înnebunesc la vederea unei prostituate bătrâne dezbrăcându-şi şunculiţele şi fudulindu-se pe pasarelă, în fundal cu sunetul răpăit al unei duzini de drogaţi de cincizeci de ani scoţând untul din September Song.

Era în jur de ora trei când am tras în parcarea restaurantului non-stop din North Vegas. Căutam un număr din Times, ediţia de Los Angeles, după ştiri din lumea de afară, dar o privire scurtă spre

1. Fillmore Auditorium, sală de concerte din San Francisco, un fel de centru nervos al contraculturii hippy.

despre costul lucrărilor dentare şi despre dificultăţile de a-ţi câştiga traiul cu două braţe rupte.

„Partea superioară" a Vegasului e probabil cea mai închisă societate la vest de Sicilia – nu există diferenţe în termenii stilului de viaţă de zi cu zi, fie că Omul de la Vârf e Lucky Luciano sau Howard Hughes. Într-o economie în care Tom Jones poate face 750.000 de dolari pe săptămână pentru două spectacole pe seară la Caesar's, securitatea locului e indispensabilă, şi pentru ei nu contează cine le

semnează statul de plată. O mină de aur cum e Las Vegasul îşi puieşte propria armată, ca orice altă mină de aur. Muşchii de închiriat au tendinţa să se acumuleze în straturi rapide în jurul polilor bani/putere… iar banii adevăraţi, în Vegas, sunt sinonimi cu Puterea care îi protejează.

Aşa că, de îndată ce eşti trecut pe lista neagră pe Strip, indiferent din ce motiv, fie pleci din oraş, fie te retragi să-ţi îngrijeşti năravul de azi pe mâine, în iadul jalnic al North Vegasului… cu escrocii, pungaşii, epavele şi cu toţi ceilalţi rataţi. De exemplu, North Vegas e locul în care te duci să o pui de-o doză înainte de miezul nopţii, doar aşa, aiurea.

Dar, în cazul în care cauţi cocaină şi ai pe ţeavă câteva foi şi cuvintele de cod potrivite, stai mai bine pe Strip şi fă-te aproape de o prostituată cu relaţii, care pentru început o să-şi tragă măcar o foaie.

Şi cam atât cu asta. Nu ne potriveam tiparului. Nu există nicio formulă care să descrie cum să apari în Vegas cu un Cadillac alb plin de droguri şi să nu ştii unde să te duci. Stilul Fillmore1 nu a prins niciodată aici. Oameni ca Sinatra sau Dean Martin sunt consideraţi încă „de milioane” în Vegas. Presa „subterană” de aici – Las Vegas Free Press – e un ecou precaut al The People’s World sau poate al lui National Guardian.

O săptămână în Vegas e ca şi cum te-ai poticni într-o Buclă Temporală, o regresie spre anii ’50. Ceea ce e pe de-a-ntregul de înţeles, dacă vezi oamenii care vin aici, Marii Cheltuitori din Dallas sau Denver. Dar şi întrunirile National Elks Club (interzis negrilor) şi All-West Volunteer Shepherders Rally. Aceştia sunt oamenii care înnebunesc la vederea unei prostituate bătrâne dezbrăcându-şi şunculiţele şi fudulindu-se pe pasarelă, în fundal cu sunetul răpăit al unei duzini de drogaţi de cincizeci de ani scoţând untul din September Song.

Era în jur de ora trei când am tras în parcarea restaurantului non-stop din North Vegas. Căutam un număr din Times, ediţia de Los Angeles, după ştiri din

lumea de afară, dar o privire scurtă spre

1. Fillmore Auditorium, sală de concerte din San Francisco, un fel de centru nervos al contraculturii hippy.

raftul de ziare a făcut ca o astfel de idee să pară o glumă proastă. N-au nevoie de Times în North Vegas. Lipsa de veşti e semn bun.

— Dă-le-n dracului de ziare, zise avocatul meu. Acum avem nevoie doar de cafea.

Am fost de acord, dar tot am şterpelit un număr din Sun. Era ediţia din ziua precedentă, dar nu-mi păsa. Ideea de a intra într-o cafenea fără un ziar în mână mă făcea nervos. Întotdeauna exista secţiunea sportivă; conectează-te la scorurile la baseball şi la bârfele din fotbalul profesionist: „Bart Starr învinsă de Thugs în Chicago Tavern; Paker caută schimb”… „Namath părăseşte Jets pentru postul de guvernator al statului Alabama”… şi un articol speculativ la pagina 46 despre un debutant de senzaţie pe nume Harrison Fire, din Grambling: la 150 de kile aleargă suta în 9 secunde, şi încă mai creşte.

„Tipul ăsta, Fire, are în mod cert potenţial”, spune antrenorul. „Ieri, înainte de antrenament, a distrus un autobuz Greyhound cu mâinile goale, şi noaptea trecută o garnitură de metrou. Dă bine pe televizoarele color. Nu sunt genul care să mizeze pe jucători favoriţi, dar se pare că trebuie să-i facem loc”.

Într-adevăr. Întotdeauna e loc la televizor pentru un tip care îi poate face terci pe oameni în 9 secunde… Dar nu mulţi dintre aceştia erau adunaţi

9 9 9

În noaptea asta la North Star Coffee Lounge. Tot localul era al nostru – ceea ce s-a dovedit de bun augur, pentru că în drum spre el halisem deja încă două capsule de mescalină şi efectul începuse să se simtă.

Avocatul meu nu mai vomita, nici nu se mai simţea rău. A comandat cafea, cu autoritatea omului obişnuit cu servicii rapide. Chelneriţa avea aerul unei prostituate bătrâne care în sfârşit şi-a găsit locul în viaţă. Categoric, era şefa acolo şi ne-a privit dezaprobator când ne-am

aşezat pe scaune.

Nu i-am dat multă atenţie. North Star Coffee Lounge părea o gură mică de rai, destul de sigură faţă de locurile pe unde bântuisem. Sunt unele – de felul ăsta – în care intri şi ştii că va fi greu. Detaliile nu contează. Simţi că mintea începe să-ţi vibreze din pricina senzaţiilor violente pe care le ai în timp ce te apropii de uşa din faţă. Ceva sălbatic şi diabolic e pe cale să se întâmple şi tu vei fi implicat.

Însă nu era nimic în atmosfera din North Star care să mă pună în gardă. Ospătăriţa era ostilă, dar tolerantă – eram obişnuit şi cu asta. Era o femeie mare. Nu grasă, dar lată în toate privinţele, cu braţe vânjoase şi fălci de bătăuş. O caricatură consumată a lui Jane Russell: o căpăţână acoperită cu o claie de păr negru, gura dată cu ruj şi piept 48 dublu E, care acum douăzeci de ani ar fi făcut furori, când putea să fie Mama din povestea cu Hell’s Angels1 în Berdoo… dar acum era încorsetată într-o gigantică bustieră roz, care părea un bandaj prin uniforma albă, sintetică.

Probabil era măritată cu cineva, dar nu mă simţeam în stare să fac speculaţii. Tot ce-mi doream de la ea în seara asta era o ceaşcă de cafea neagră şi un hamburger de 29 de cenţi cu murături şi ceapă. Fără scandal, fără pălăvrăgeală – doar un loc unde să mă odihnesc şi să mă adun. Nici măcar nu-mi era foame.

Avocatul meu nu avea la el un ziar sau ceva care sălţină ocupat. Aşa că s-a concentrat, din plictiseală, asupra chelneriţei. Ne lua comenzile ca un robot, când el a încercat să o scoată din amorţeală cerându-i „două pahare de apă rece – cu gheaţă”.

El şi l-a băut cu înghiţituri mari, apoi a mai cerut unul. Am observat că ospătăriţa era încordată.

Să-i ia dracu’, mi-a zis. Mă uitam la pagina de caricaturi.

Zece minute mai târziu, când a adus hamburgerul, l-am văzut pe avocatul meu că-i dă un şerveţel pe care scrisese ceva. A făcut-o ca din întâmplare.

1. Celebru club de motociclişti.

fără nicio expresie pe chip. Dar am presimţit că liniştea noastră era pe cale să se risipească.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat.

Ridică din umeri, zâmbind spre chelneriţa care stătea la zece paşi distanţă, la capătul tejghelei, cu spatele spre noi cercetând şerveţelul. În cele din urmă se întoarse şi ne privi fix… apoi veni hotărâtă spre noi şi aruncă şerveţelul spre avocatul meu.

— Ce-l asta? pufni ea.

— Un şerveţel, răspunse avocatul meu.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi femeia începu să ţipe:

— Nu-mi servi mie căcaturile astea! Ştiu ce înseamnă! Eşti un peşte nenorocit şi umflat!

Avocatul meu ridică şerveţelul, se uită la ce scrisese, apoi îl lăsă la loc pe tejghea.

— Asta e numele unui cal pe care l-am avut odată, zise el calm. Ce naiba e cu tine?

— Javră! ţipă ea. Înghit o grămadă de porcării în locul ăsta, dar n-am chef să le mai aud şi de la un peşte mexican!

Iisuse, mi-am zis. Ce se întâmplă? Mă uitam la mâinile femeii, sperând că nu va apuca nimic ascuţit sau greu. Am luat şerveţelul şi am citit ce scrisese nenorocitul pe el, cu litere îngrijite: „Back Door Beauty?” Semnul de întrebare era subliniat.

Femeia ţipă iar:

— Plătiţi-vă nota şi ieşiţi dracului de aici! Vreţi să chem poliţia?

Am dus mâna după portofel, dar avocatul meu era deja în picioare, fără să-şi fi luat vreo clipă ochii de la femeie… Apoi băgă mâna sub cămaşă, nu în buzunar, scoţând deodată cuţitul Gerber

7 9 9

Mini-Magnum, cu o lamă argintie înfricoşătoare, gest pe care chelneriţa păru sălânţeleagă imediat.

Îngheţă: ochii ţintă spre lamă. Avocatul meu, fără s-o

scape din priviri, merse vreo şase paşi pe culoar şi ridică receptorul din furca telefonului cu fise. Reteză firul, apoi puse receptorul pe scaun şi se aşeză.

Chelneriţa nu se mişcă. Eram înmărmurit, neştiind dacă să fug sau să râd.

— Cât face plăcinta cu bezea de lămâie? întrebă avocatul meu.

Vocea îi suna normal, de parcă tocmai ar fi intrat în local şi nu ştia ce să comande.

— Treizeci şi cinci de cenţi! scuipă femeia.

Avea ochii bulbucaţi de spaimă, dar se pare că mintea îi funcţiona în baza unui motor de supravieţuire elementar.

9

Avocatul meu râse.

— Adică toată plăcinta, zise el.

Femeia gemu.

Avocatul meu puse o bancnotă pe tejghea.

— Să zicem cinci dolari, OK?

Femeia dădu din cap, încă paralizată de spaimă, urmărindulpe avocatul meu cum ocoleşte tejgheaua şi ia plăcinta din vitrină. M-am pregătit să plec. Fără discuţie, chelneriţa era în stare de şoc.

9 7 9 9

Vederea lamei, scoasă în toiul disputei, îi trezise amintiri neplăcute. Privirea sticloasă din ochii ei spunea că grumazul îi fusese retezat. Când am plecat, stătea tot acolo, încremenită de frică.

Criza pe Paradise Blvd.

Nota editorului:

În acest moment al cronologiei, Dr. Duke pare să fi făcut o criză; manuscrisul original e atât de fragmentat, încât am fost forţaţi să căutăm înregistrările originale şi să le transcriem cuvânt cu cuvânt. N-am încercat să editäm acest pasaj şi Dr. Duke a refuzat chiar şi să-l citească. N-a fost chip să ajungem la el. Singura adresă Ilegătură pe care o aveam, în timpul acestei perioade, a fost un număr de telefon de pe undeva pe Highway 61 – şi toate

încercările de a vorbi cu Duke la acel număr s-au dovedit inutile.

În interesul purităţii jurnalistice, publicăm următorul paragraf aşa cum a reieşit de pe bandă – unul din multele pe care Dr. Duke le-a trimis cu scopul de a fi verificate – împreună cu manuscrisul său. După cum reiese de pe bandă, această secţiune urmează unui episod în care sunt implicaţi Duke, avocatul său şi o chelneriţă de la un mic restaurant non-stop din North Vegas. Expunerea pasajului următor pare să se bazeze pe sentimentul – împărtăşit atât de Duke, cât şi de avocatul său – că Visul American ar trebui căutat în altă parte, nu în lumea mică a Conferinţei Naţionale a Procurorilor Districtuali privind Narcoticele şi Drogurile Periculoase.

Transcrierea începe undeva în periferia nord-estică a Las Vegasului – mergând agale pe Paradise Road în Balena Albă…

Av: Boulder City e la dreapta. E un oraş?

Duke: Îhî.

Av: Să mergem în Boulder City.

Duke: Bine. Să bem o cafea undeva…

Av: Chiar aici, la Terry’s Taco Stand, SUA. Aş putea merge să iau un taco1. Cinci la un dolar.

Duke: Sună groaznic. Mai degrabă aş merge undeva unde unul e 50 de cenţi.

Av: Nu… Asta s-ar putea să fie ultima şansă să găsim un taco.

Duke: …Eu vreau o cafea.

Av: Eu vreau un taco…

1. Un fel de turtă mexicană.

Duke: Cinci la un dolar, asta e ca şi… cinci hamburgeri la un dolar.

Av. Nu… nu judeca un taco după cât costă. Duke: Crezi că ai putea face o afacere? Av: Aş putea. Au hamburgeri la 29 de cenţi. Taco e 29 de cenţi. E doar un loc ieftin, atâta tot. Duke: Du-te şi târguieşte-te cu ei… [Aici doar sunete distorsionate.

— Nota ed.] Av: …Bună.

Chelneriţa: Cu ce vă pot ajuta? Av: Aveţi taco? Sunt taco mexicani sau obişnuiţi? Adică, sunt cu chilii şi chestii din astea?

Chelneriţa: Sunt cu brânză şi salată şi punem sos peste.

Av: Adică îmi garantezi că sunt taco mexicani adevăraţi?

Chelneriţa: ...Nu ştiu. Hei, Lou, avem taco mexicani adevăraţi?

O voce de femeie din bucătărie: Poftim?

Chelneriţa: Taco mexicani adevăraţi.

Lou: Avem taco. Nu ştiu cât de mexicani sunt.

5

Av: Mda, păi, vreau să mă asigur că primesc ce plătesc. Sunt cinci la un dolar? Iau cinci. Duke: Taco burger, ce-i asta? [Sunetul unui motor diesel.

— Nota ed.] Av: Ăsta e un hamburger cu taco înăuntru. Chelneriţa: ...în locul unei lipii. Duke: Taco în chiflă.

Av: Fac pariu că taco-ul vostru e un hamburger în lipie în loc de chiflă.

Chelneriţa: Nu ştiu...

f >

Av: Eşti nouă aici? Chelneriţa: De azi.

Av: Mi-am imaginat, nu te-am mai văzut până acum. Mergi la vreo şcoală din zonă? Chelneriţa: Nu. Nu merg la şcoală. Av: Chiar? De ce? Eşti bolnavă?

9

Duke: Las-o baltă. Am venit pentru taco. [Pauză.]

Av: în calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să-ţi iei chilliburger. E un hamburger cu chilii. Duke: E prea greu pentru mine. Av: Atunci te sfătuiesc să-ţi iei taco burger, încercălpe ăsta.

Duke: ...Taco e cu carne. O săliau pe ăsta. Şi nişte cafea. Chiar acum. S-o beau cât aştept. Chelneriţa: Asta e tot ce doriţi, un taco burger? Duke: Păi, o sălgust, s-ar putea să vreau două.

Av: Ochii tăi sunt verzi sau albaştri?
Chelneriţa: Poftim?
Av: Verzi sau albaştri?
Chelneriţa: Se schimbă.
Av: Ca la şopârle?
Chelneriţa: Ca la pisici.
Av: A, şopârla îşi schimbă culoarea pielii.
Chelneriţa: Vreţi ceva de băut?
y 9
Av: Bere. Şi am bere şi în maşină. Tone. Toată
9 9 9
bancheta din spate e plină.
Duke: Nu-mi place să amestec cocos cu bere şi hamburgeri.
Av: Păi, să-i facem terci pe nenorociţi… chiar în mijlocul şoselei… Boulder City e pe-aici? Chelneriţa: Boulder City? Vreţi zahăr? Duke: Îhî.
Av: Suntem în Boulder City, nu? Sau pe aproape? Duke: Nu ştiu.
9
Chelneriţa: Poftim. Pe semnul ăla scrie Boulder City, OK. Nu sunteţi din Nevada?
Av: Nu. N-am mai fost pe aici. Suntem în trecere.
Chelneriţa: O luaţi înainte pe şoseaua asta.
Av: Ceva mişcare prin Boulder?
Chelneriţa: Nu mă întrebaţi pe mine. Nu ştiu…
Av. Ceva jocuri de noroc?
Chelneriţa: Nu ştiu. E doar un orăşel.
Duke: Unde e cazinoul?
Chelneriţa: Nu ştiu.
Av: Stai o clipă, de unde eşti?
Chelneriţa: Din New York.
Av: Şi eşti aici de o zi.
Chelneriţa: Nu, sunt aici de mai multă vreme. Av: Şi unde ieşi pe aici? Să zicem că vrei să te duci să înoţi sau ceva?
9
Chelneriţa: în curtea mea din spate.

Av: Care e adresa?

Chelneriţa: Ăăă, mergi la… a… piscina nu e deschisă încă.

Av: Lasă-mă să-ţi explic, o să fiu cât pot de scurt. Noi căutăm Visul American şi ni s-a spus că e undeva în zona asta… Ei bine, noi suntem aici sălcăutăm, pentru că ne-au trimis aici tocmai din San Francisco sălcăutăm. De-asta ne-au dat Cadillac-ul ăsta, şi-au imaginat că îl putem prinde cu el…

Chelneriţa: Hei, Lou, ştii unde e Visul American?

Av (către Duke): întreabă bucătăreasa dacă ştie unde e Visul American.

Chelneriţa: Cinci taco, un taco burger. Ştii unde e Visul American?

Lou: Ce-i aia? Ce e?

Av: Păi, nu ştiu, ne-a trimis aici o revistă din San Franciso să căutăm Visul American, să scriem despre el.

Lou: A, adică un loc.

Av: Un loc care se cheamă Visul American.

Lou: Să fie vechiul Club al Psihiatrilor?

Chelneriţa: Aşa cred.

y 9

Av: Vechiul Club al Psihiatrilor?

Lou: Vechiul Club al Psihiatrilor e pe Paradise…

voi vorbiţi serios?

Av: Pe cuvânt, uită-te la maşina aia, adică, arăt eu ca şi cum aş putea avea o asemenea maşină?

Lou: Ar putea fi vechiul Club al Psihiatrilor? Odată era discotecă…

Av: Poate că acolo e.

Chelneriţa: E pe Paradise şi mai cum?

Lou: Ross Allen avea vechiul Club al Psihiatrilor. El e proprietarul acum?

Duke: Nu ştiu.

Av: Tot ce ni s-a spus a fost mergeţi până daţi de Visul American. Luaţi Cadillac-ul ăsta alb şi găsiţil – E pe undeva pe lângă Las Vegas.

Lou: Trebuie să fie vechiul…

Av… Şi e o poveste tâmpită, dar înţelegi, pentru asta suntem plătiţi.

Lou: Faceţi şi poze sau…

Av: Nu, nu – fără poze.

Lou: …Sau v-a trimis cineva să căutaţi potcoave de cai morţi?

Av: Poate că, într-adevăr, căutăm potcoave de cai morţi, mai mult sau mai puţin, dar, personal, suntem extrem de serioşi.

Lou: Ar trebui să fie vechiul Club al Psihiatrilor, dar singurii oameni care se mai învârtesc pe-acolo sunt o gaşcă de plasatori, traficanţi, şmecheri, bandiţi şi alte creaturi de-astea.

Av: Poate că ăsta e. E un local de noapte sau e deschis toată ziua…

Lou: O, scumpule, e un du-te-vino. Dar nu e cazinou.

Duke: Ce fel de loc e?

Lou: E pe Paradise, ăă, vechiul Club al Psihiatrilor de pe Paradise.

Av: Aşa se cheamă – vechilii Club al Psihiatrilor?

Lou: Nu, asta era odată, dar l-a cumpărat cineva… N-am auzit să-i spună Visul American, era parcă asociat cu, ăă… E o crâşmă pentru bolnavi mintal, pe unde se învârtesc toţi drogaţii.

Av: O crâşmă pentru bolnavi mintal? Adică un fel de spital de boli nervoase?

Lou: Nu, scumpule, e un loc unde se învârtesc toţi plasatorii şi traficanţii, toată lumea. Unde toţi puştii primesc ceva de fumat când intră şi aşa mai departe… dar nu se numeşte cum spui tu, Visul American.

Av: Ai vreo idee cum se cheamă? Sau unde se află?

Lou: Chiar unde Paradise taie Eastern.

Chelneriţa: Dar Paradise şi Eastern sunt paralele.

Lou: Da, dar ştiu că ies de pe Eastern şi apoi o iau spre Paradise…

Chelneriţa: Mda, ştiu, dar asta înseamnă că ieşi de pe

Paradise spre Flamingo, direct acolo.

Cred că cineva ţi-a dat o…

Av: Noi stăm la Flamingo. Cred că ăsta e locul despre care vorbiţi şi, din felul în care îl descrieţi, sunt aproape sigur că e aşa.

Lou: Nu e un loc pentru turişti.

Av: Păi, de-asta m-au trimis pe mine. El e scriitorul, eu sunt body guardul. Pentru că îmi imaginez că va fi…

Lou: Tipii ăştia sunt demenţi… Puştii sunt demenţi.

Av: E-n regulă.

Chelneriţa: Mda, au legile lor.

Duke: Violenţă douăj'patru din douăj'patru? Asta vrei să spui?

Lou: Exact. Aici e Flamingo… Ah, nu pot să-ţi arăt; mai bine îţi zic cum pot io. Pe-aici direct înainte la prima benzinărie e Tropicana, faci la dreapta.

Av: Tropicana la dreapta.

Lou: La prima benzinărie, Tropicana. Fă la dreapta la Tropicana şi ia-o pe aici… pe lângă Tropicana, direct pe Paradise, o să vezi o clădire mare, e toată vopsită în negru, arată ciudat.

Av: Pe lângă Tropicana, direct pe Paradise, o clădire neagră…

Lou: Şi pe partea laterală a clădirii e o firmă pe care scrie Clubul Psihiatrilor, dar acum o reamenajează complet, în fine.

Av: E-n regulă, ajunge…

Lou: Dacă pot să te mai ajut cu ceva, dulceaţă… nu ştiu dacă asta e sau nu. Dar pare să fie. Băieţi, cred că aţi nimerit-o bine.

7

Av: Aşa. Asta e cea mai bună îndrumare care ni s-a dat în ultimele două zile, am tot întrebat lumea.

Lou: …Pot să dau câteva telefoane şi aflu sigur.

Av: Ai putea?

Lou: Sigur, îl sun pe Allen sălântreb.

Av: Uau, ţi-aş fi recunoscător dacă ai face asta.

Chelneriţa: Când mergeţi spre Tropicana, nu e prima benzinărie, e a doua.

Lou: E un semn mare chiar aici în stradă, pe care scrie Tropicana Avenue. Faceţi la dreapta şi pe Paradise mai faceţi o dată la dreapta.

Av: OK. Clădirea mare neagră, chiar pe Paradise: violenţă douăj'patru din douăj'patru, droguri…

Chelneriţa: Vezi, aici e Tropicana şi aici e autostrada spre Boulder care se duce aşa în jos.

Duke: Păi, atunci înseamnă că e aproape în centru.

Chelneriţa: Păi, Paradise se desparte undeva aici. Aici e Paradise. Da, şi noi suntem aici. Vezi, asta e autostrada spre Boulder… şi Tropicana.

Lou: Păi, nu-i acolo, barmanul de acolo fumează şi el…

Av: Mda, măcar e o pistă.

Lou: O să vă pară bine că v-aţi oprit aici, băieţi.

Duke: Doar dacă găsim locul.

Av: Doar dacă scriem articolul.

Chelneriţa: Păi, de ce nu veniţi să luaţi loc înăuntru?

Duke: încercăm să ne bronzăm cât putem de mult.

Av: O să dea un telefon să vadă unde e.

Duke: A. OK, păi, să mergem înăuntru.

Nota editorului (continuare)

Banda a fost imposibil de transcris mai departe din cauza unui lichid cleios întărit înăuntrul rolei. Totuşi, există o anumită consistenţă în sunetele distorsionate, care indică faptul că aproape două ore mai târziu, Dr. Duke şi avocatul său au găsit în cele din urmă ceea ce mai rămăsese din „vechiul Club al Psihiatrilor" – o placă uriaşă de beton crăpat, înnegrit, pe un loc viran plin de buruieni înalte. Proprietarul benzinăriei de peste drum a zis că locul „a ars complet în urmă cu trei ani".

Misiune grea la aeroport… Flashbackuri peruviene urâte… „Nu! E prea târziu! Renunţa!"

Avocatul meu a plecat dis-de-dimineaţă. Era să pierdem primul zbor spre LA. pentru că nu găseam

aeroportul. Era la mai puţin de treizeci de minute de hotel. Ştiam sigur. Aşa că am plecat de la Flamingo la fix şapte treizeci… dar din cine ştie ce motiv am ratat curba la semafor, în faţă la Tropicana. Am ţinut-o drept pe autostrada care merge paralel cu pista principală a aeroportului, dar în partea opusă a terminalului… şi traversarea pistei e interzisă.

— La dracu'! Ne-am rătăcit! striga avocatul meu. Ce naiba căutăm pe drumul ăsta uitat de Dumnezeu? Aeroportul e acolo!

Gesticulă isteric spre zona de dincolo de tundră.

— Nu-ţi face griji, am zis. Încă nu am pierdut niciun avion.

Am zâmbit, aducându-mi aminte de o întâmplare.

— Mai puţin unul în Perú, am adăugat. Făcusem deja îmbarcarea şi vama, dar m-am întors la barr să vorbesc cu un dealer bolivian de cocaină…

şi deodată am auzit motoarele uriaşe ale avio

nului 707 pornind, aşa că am ieşit pe pistă şi am încercat să urc la bord, dar uşa era chiar în spatele motoarelor şi deja ridicaseră scara. La dracu', jeturile alea fierbinţi mi-ar fi prăjit şunculiţa… dar eu îmi ieşisem de tot din minţi: eram disperat să urc la bord. Poliţia aeroportului mă văzuse venind şi făcuseră o baricadă la poartă. Alergam ca un smintit, direct în ei. Tipul care era cu mine striga: „Nu, e prea târziu! Renunţă!" Am văzut poliţaii aşteptându-mă, aşa că am lăsat-o mai moale de parcă mă răzgândisem… dar când i-am văzut relaxându-se, am făcut o schimbare de ritm şi m-am pregătit să trec peste nenorociţi. Am râs.

— Iisuse, era ca şi cum aş fi încercat să trec printr-o baricadă făcută dintr-un pachet de monştri gila1. Bulangiii aproape că m-au omorât. Tot ce îmi amintesc e că am văzut vreo cinci sau şase

bulane venind spre mine în acelaşi timp şi o

1. Specie de şopârle veninoase, de talie medie.

mulţime de voci strigând: „Nu! Nu! E sinucidere curată! Opriţilpe yankeul ăsta nebun!”. M-am trezit peste vreo două ore într-un barr din centrul Limei. Mă întinseseră într-unul din separeurile alea semicirculare de piele. Tot bagajul era adunat grămadă lângă mine. Nu umblase nimeni în el… aşa că m-am culcat mai departe şi am luat primul avion, a doua zi dimineaţa.

Avocatul meu nu era prea atent la mine.

— Uite ce e, îmi zise. Chiar mi-ar plăcea să aud mai multe despre aventurile tale în Perú, dar nu acum. Acum nu-mi pasă decât să trecem peste şoseaua asta nenorocită.

Mergeam cu o viteză bunicică. Mă uitam după vreo ieşire, vreun drum de acces, vreo alee care să dea în drumul spre terminal. Eram deja la opt kilometri de ultimul semafor şi nu mai era timp să întorc şi să mergem până la el.

Exista doar un singur mod în care puteam să ajung la timp. Am călcat frâna şi am intrat cu Balena în sântul ierbos dintre cele două benzi ale autostrăzii. Şanţul era prea adânc ca sălabordez frontal aşa că l-am luat în unghi. Balena aproape că se rostogoli, dar am lăsat roţile să ruleze şi ne-am înclinat pe celălalt parapet, ajungând pe contrasens. Din fericire nu venea nicio maşină. Am ieşit din şanţ cu botul maşinii în aer ca un hidroavion… apoi am ţopăit pe autostradă, mergând drept spre câmpul de cactuşi. Îmi amintesc că am trecut printr-un fel de gard pe care l-am târât după noi câteva sute de metri, dar în momentul în care am ajuns pe pistă totul era sub control… vâjâind cu 200 la oră în viteză mică, iar calea spre terminal părea larg deschisă.

Singura mea grijă era să nu ne strivească vreun DC-8, ca pe un gândac de bucătărie; probabil nu l-am fi văzut, până când n-ar fi ajuns deasupra noastră. Mă întrebam dacă ne puteau observa din turn. Pesemne că da, dar de ce să ne mai batem capul? Am călcat mai tare acceleraţia. Acum chiar nu mai avea rost să mă întorc.

Avocatul meu se ţinea cu ambele mâini de bord. L-am privit cu coada ochiului şi am văzut frica în ochii lui. Părea

cenuşiu la faţă şi am simţit că nu era fericit de această manevră, dar mergeam aşa de repede pe pistă – prin cactuşi şi apoi din nou pe pistă încât am ştiut că înţelesese care era poziţia noastră: trecuserăm de punctul în care să ne întrebăm dacă era înţelept sau nu ceea ce făceam; pocinogul fusese făcut şi singura noastră speranţă era să ajungem în partea cealaltă.

M-am uitat la ceasul meu banal, marca Acctron şi am văzut că nu mai aveam decât trei minute şi cinşpe secunde până la decolare.

— Suficient, am zis. Ia-ţi bagajul. Te las chiar lângă avion.

Vedeam deja avionul cu reacţie roşu-argintiu la vreo 800 de metri în faţa noastră… şi între

y timp aproape zburam peste asfaltul neted, pe lângă pistă.

— Nu! strigă el. Nu pot să ies! Mă vor crucifica. Va trebui să-mi asum vina!

— Ridicol, am zis. Spune-le că făceai autostopul spre aeroport şi că te-am luat eu. Nu m-ai mai văzut înainte. Ce dracu', oraşul ăsta e plin de Cadillac-uri albe decapotabile… şi plănuiesc să o şterg de aici atât de repede, că nimeni nici n-o să apuce să zărească numărul.

Ne apropiam de avion. Puteam să-i văd pe pasageri îmbarcându-se, dar până acum nimeni nu ne observase… apropiindu-ne din direcţia asta improbabilă.

— Eşti gata? l-am întrebat.

Scoase un geamăt.

— De ce nu? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, hai s-o facem repede!

Cercetă zona de îmbarcare, apoi îmi arătă cu mâna:

— Acolo! zise el. Lasă-mă după duba aia. Opreşte în spatele ei şi o să mă dau jos astfel încât să nu mă vadă, şi după aia poţi să o tai.

Am dat aprobator din cap. Până acum, ne desfăşuraserăm în voie. Nu părea să ne fi reclamat sau urmărit cineva. M-am întrebat dacă nu cumva genul ăsta de lucruri se întâmplă frecvent în Vegas – maşini pline de

întârziaţi scrâşnind din roţi pe piste, lăsând samoani cu priviri demente, care ţin strâns în mână genţi de pânză misterioase şi care urcă în ultima secundă în avion, apoi dispar în asfinţit.

Poate aşa e, mă gândeam. Poate că astfel de lucruri sunt procedura standard în oraşul ăsta…

Am ţâşnit în spatele dubei şi am călcat frâna cât să se dea jos avocatul meu.

— Să nu înghiţi niciun rahat de la porcii ăştia, am ţipat. Aminteşte-ţi, dacă vreodată ai probleme, poţi trimite o telegramă lui Trebuie.

Rânji.

— Îhî… în care să-mi explic situaţia, spuse. Un fraier a scris odată un poem despre asta. Probabil e un sfat bun, dacă ai rahat în loc de creier.

Îşi flutură mâna.

— Corect, am zis, îndepărtându-mă.

Văzusem deja o gaură în gardul de sârmă – şi acum, cu Balena în viteza a doua, m-am dus spre ea. Nu părea să mă urmărească nimeni. Nu înţelegeam. M-am uitat în oglindă şi l-am văzut pe avocatul meu urcând în avion, totul părea în regulă… apoi am ieşit pe poartă în traficul matinal de pe Paradise Road.

Am luat-o repede la dreapta pe Russell, apoi la stânga pe Maryland Parkway… şi brusc mă plimbam într-un anonimat plăcut pe lângă campusul Universităţii din Las Vegas… nicio tensiune pe acele feţe; m-am oprit la semafor şi m-am pierdut, pentru o clipă, în strălucirile cărnii fragede de pe trecerea de pietoni: coapse fine şi musculoase, fuste scurte roz, sfârcuri tinere şi coapte, bluze fără mâneci, lungi şuviţe de păr blond, buze roz şi ochi albaştri – toate semnele unei culturi periculos de inocente.

Eram tentat să trag pe dreapta şi să încep să murmur rugăminţi obscene:

— Hei, dulceaţă, nu vrei s-o dăm pe brazdă? Sari în Caddy-ul meu bestial şi-o să zburăm la apartamentul meu din Flamingo, o dăm pe eter şi ne purtăm ca nişte animale

sălbatice în piscina mea în formă de rinichi…

Aşa o să facem, mă gândeam. Dar între timp ajunsesem departe pe bulevard, cotind pe o stradă laterală ca s-o fac apoi la stânga pe Flamingo Road, înapoi la hotel, ca să-mi pun gândurile în ordine. Aveam toate motivele să cred că mă îndreptam spre vreun bucluc, că îmi forţasem norocul un pic cam mult. Abuzasem de fiecare lege după care trăia Vegasul – dând foc crâşmelor, înjurând turiştii, înspăimântând personalul.

Simţeam că singura speranţă era posibilitatea să fi exagerat atât de tare cu aranjamentele noastre, încât nimănui dintre cei care ar fi putut să pună biciul pe noi să nu-i fi venit să creadă. Mai ales de când ne confirmaserăm participarea la Conferinţa Poliţiei. Dacă vrei să aduci un număr nou în oraşul ăsta, măcar fă-o ca lumea. Nu-ţi pierde vremea cu trucuri ieftine şi pungăşii. Du-te direct la jugulară. Fă-o de pomină.

Mentalitatea Las Vegasului e atavică într-o asemenea măsură încât o infracţiune relativ ma

joră poate trece adesea neobservată. Unul dintre vecinii mei a petrecut recent o săptămână în puşcăria din Las Vegas pentru „vagabondaj”. Are vreo douăzeci de ani: păr lung, geacă Levi’s, rucsac – o haimana, un vagabond sadea. Complet inofensiv, rătăceşte prin ţară căutând chestia aia despre care noi toţi credem că am pus gheara în anii ’60 – un fel de călătorie de tinereţe a lui Bob Zimmerman1.

Mergând de la Chicago la L.A., Las Vegasul i-a trezit curiozitatea şi s-a decis să arunce o privire. Doar în trecere, hoinărind şi observând peisajul de pe Strip… fără zor, de ce să se grăbească? Stătea la un colţ de stradă lângă Circus-Circus, uitându-se la fântânile multicolore, când patrula a tras pe dreapta.

Bang. Direct la puşcărie. Fără telefon, fără avocat, fără capete de acuzare.

— M-au pus în maşină şi m-au dus la secţie, mi-a zis. M-au băgat într-o cameră plină cu oameni

1. Numele real al lui Bob Dylan.

şi mi-au spus să-mi scot toate hainele înainte să mă treacă în registru. Eram în faţa unui birou înalt, de aproape doi metri, şi un caraliu stătea în spatele lui şi se uita în jos la mine de parcă era un fel de judecător din Evul Mediu.

Camera era plină de oameni. Poate o duzină de arestaţi; de două ori mai mulţi poliţişti şi vreo zece poliţiste. Trebuia să vii în mijlocul camerei, apoi să-ţi scoţi tot din buzunare şi să pui pe birou, după care să te dezbraci la piele – şi toată lumea cu ochii pe tine.

Nu aveam decât douăzeci de dolari şi amenda pentru vagabondaj era de douăzeci şi cinci, aşa că m-au pus pe o bancă, lângă oamenii care mergeau la puşcărie. Nu m-a hărţuit nimeni. Eram ca pe bandă rulantă.

Cei doi tipi din spatele meu erau pletoşi. Drogaţi. Şi ei fuseseră ridicaţi tot pentru vagabondaj. Dar când au început să-şi golească buzunarele, toată lumea a rămas cu gura căscată. Pe birou se adunaseră vreo 130.000 de dolari, majoritatea în bancnote mari. Poliţailor nu le venea să creadă. Tipii ăştia scoteau bani fără să se oprească şi îi puneau chiar acolo pe birou – amândoi goi, un pic cocoşaţi, fără să spună nimic.

Poliţaii au înnebunit când au văzut toţi banii ăia.

7 9

Au început să şuşotească, rahat, nu aveau nicio şansă să-i reţină pe tipii ăştia pentru „vagabondaj”.

Tipul a râs şi a continuat: – Aşa că acuzaţia a fost: „suspecţi de evaziune fiscală”. Ne-au dus pe toţi la închisoare şi ăştia doi o luaseră razna. Erau dealeri, bineînţeles, şi aveau

T

tot mălaiul ascuns la hotel – aşa că trebuiau să iasă înainte ca poliţaii să afle unde stăteau. I-au oferit unuia dintre gardieni o sută de dolari să le aducă cel mai bun avocat din oraş…

şi peste două de minute, uitelcă vine, turuind despre

habeas corpus şi alte căcaturi din astea… drace, am încercat să-i vorbesc, dar tipul ăsta avea mintea pe-o singură şină. I-am zis că-mi pot plăti cauţiunea şi îl plătesc şi pe el, dacă mă ajută sălsun pe taică-meu în Chicago, dar era prea ocupat să se agite pentru tipii ăia doi.

Peste două ore a venit cu un gardian şi a zis: „Să mergem”. Şi au ieşit. Unul dintre tipi îmi spusese, în timp ce aşteptau, că o să-i coste 30.000 de dolari… şi bănuiesc că atât i-a costat, dar ce dracu’? Asta e ieftin, comparabil cu ce s-ar fi putut întâmplă dacă nu reuşeau să iasă.

În cele din urmă m-au lăsat să-i scriu o telegramă bătrânului meu şi el mi-a trimis 125 de dolari… dar a durat vreo şapte sau opt zile; nu sunt sigur cât timp am stat acolo, pentru că locul nu avea ferestre şi ne dădeau de mâncare la doişpe ore… pierzi noţiunea timpului când nu poţi vedea soarele.

Băgau câte şaptezeci şi cinci de tipi în fiecare celulă – camere mari, cu un closet în mijloc. Îţi dădeau o saltea când intrai şi puteai să dormi oriunde voiai. Tipul de lângă mine era acolo de treizeci de ani, pentru că jefuise o staţie de benzină.

Când am ieşit în sfârşit, tipul de la birou şi-a mai tras douăj’cinci de dolari din ce îmi trimisese taică-meu, peste amenda pe care o datoram pentru vagabondaj. Ce puteam să-i spun? Pur şi simplu i-a luat. Apoi mi-a dat restul de 75 şi mi-a zis că afară mă aşteaptă un taxi, să mă ducă la aeroport… şi, când m-am suit în taxi, şoferul mi-a spus: „Băiete, nu facem nicio oprire şi ar fi bine să nu te mişti până la terminal”.

Nu mi-am mişcat niciun nenorocit de muşchi. M-ar fi împuşcat. Sunt sigur. M-am urcat direct în avion şi n-am spus un cuvânt nimănui până când am ieşit din Nevada. Omule, în locul ăsta n-o să mai calc niciodată.

Escrocherie? Furt? Viol?… O conexiune brutala cu Alice de la spălătorie

Rumegam la povestea asta în timp ce intram cu Balena Albă în parcarea de la Flamingo. Cincizeci de dolari şi o săptămână de puşcărie doar pentru că stai într-un colţ

şi te prefaci curios… Iisuse, ce fel de pedepse incredibile mi-ar scuipa mie? Am verificat diferite acuzaţii – dar, în linii mari, în limbajul legal nu păreau aşa de rele:

Viol? Ăsteia sigur am putea să-i facem faţă. Nici măcar nu am râvnit la nenorocita aia, cu atât mai puţin să pun mâna pe ea. Escrocherie? Furt? întotdeauna m-aş putea oferi să „aranjăm" cumva. Să plătim. Să le spun că am fost trimis aici de Sports Illustrated şi apoi să-i bag pe avocaţii de la Time, Inc. Într-un proces de coşmar. Să-i supun ani de zile unei avalanşe de citaţii şi recursuri.

Trimite-le toate actele în locuri precum Juneau şi Houston, apoi trimite cereri de schimbare a locului de judecată în Quito, Nome sau Aruba… Ţine lucrurile în mişcare, fă-i să se învârtă în cerc, forţează-i să intre în conflict cu departamentul de contabilitate:

FIŞĂ DE PONTAJ

PENTRU ABNER H. HODGE, CONSILIER-ŞEF

Cont registru: 44.066, 12 dolari… Cheltuieli speciale: L-am urmărit pe pârâtul R. Duke prin toată emisfera vestică şi, în cele din urmă, l-am încolţit într-un sat de pe ţărmul nordic al unei insule cunoscute sub numele de Culebra, în Caraibe, unde avocatul lui a obţinut o ordonanţă prin care toate acţiunile ulterioare vor fi întreprinse în limba tribului Caribi. În acest scop am trimis trei oameni la Berlitz, dar cu nouăsprezece ore înainte de deschiderea programată a acţiunii, acuzatul a zburat în Columbia, unde şi-a stabilit reşedinţa într-un sat de pescari numit Guajira, lângă graniţa venezueleană, unde limba oficială a jurisprudenţei e un dialect obscur denumit „guejirez". După mai multe luni am reuşit să stabilim jurisdicţia acestui loc, dar între timp acuzatul şi-a mutat reşedinţa într-un port practic inaccesibil la izvoarele

Amazonului, unde şi-a cultivat relaţii solide cu un trib de vânători de capete numit „Jibaros". Omul nostru din Manaus a fost trimis pe râu în amonte, ca să găsească şi să angajeze un avocat nativ care să vorbească jibaro, dar căutarea a fost împiedicată de probleme serioase de comunicare. De fapt, la biroul nostru din Rio există

temerea că văduva sus-menţionatului al nostru om din Manaus ar putea obţine o hotărâre judecătorească ce ne-ar ruina – datorită implicării judecătorilor locali – mult mai mult decât un juriu din ţara noastră ar considera ca fiind rezonabil sau măcar de bun-simţ.

Într-adevăr. Dar ce este de bun-simţ? Mai ales aici, „în ţara noastră" – în această epocă năpăstuită a lui Nixon. Acum suntem toţi conectaţi la un experiment de supravieţuire. Nimic din viteza care a hrănit anii '60. Stimulentele nu mai sunt la modă. Asta a fost eroarea fatală din experimentul lui Tim Leary. S-a năpustit asupra Americii să-i vândă „extinderea conştiinţei" fără măcar să se gândească la realităţile sumbre şi ostile care îi aşteptau pe toţi cei care îl luau prea în serios. După West Point şi Priesthood, LSD-ul trebuie să i se fi părut perfect logic… dar nu există nicio satisfacţie să ştii că şi el a zbârcit-o nasol, pentru că a tras mult prea mulţi după el.

Nu că n-au meritat-o: fără îndoială, Au Primit cu toţii Ceea Ce Le Era Dat. Toţi drogaţii ăia jalnici care au crezut că pot să cumpere Pace şi înţelegere la trei dolari doza. Dar decăderea şi ratarea lor e şi a noastră. Ceea ce Leary a luat cu el a fost iluzia unui stil de viaţă la crearea căruia a contribuit… o generaţie de infirmi pe viaţă, căutători eşuaţi, care nu au înţeles eroarea mistică principală a Culturii Acidului: presupunerea disperată că cineva – sau măcar o forţă – însoţeşte acea Lumină de la capătul tunelului.

Sunt aceleaşi rahaturi groaznice şi, în mod paradoxal, pline de mărinimie, care au ţinut Biserica Catolică în picioare timp de atâtea secole. E de asemenea etica militară… credinţa oarbă într-o

„Autoritate" mai înaltă şi mai înţeleaptă. Papa, Generalul, Prim-ministrul, toată ierarhia până la „Dumnezeu".

Unul dintre momentele cruciale ale anilor '60 a fost ziua în care Beatles s-au înfrăţit cu Maharishi. Era ca şi cum Dylan s-ar fi dus la Vatican să-i sărute inelul papei.

Primii „guru”. Apoi, când asta nu a funcţionat, înapoi la Iisus. Şi acum, urmând instinctul primitiv, de leader al lui Manson, un întreg nou val de Dumnezei obşteşti, cu spirit de gaşcă cum ar fi Mel Lyman1, cârmuitorul Avatarului şi cum îl cheamă pe cel care conduce „Spirit şi carne”.

Sonny Barger2 n-a avut niciodată priceperea necesară, dar nu va şti cât de aproape a fost de o ridicare la rangul de rege al iadului. The Angels au zbârcit-o în 1965, la frontiera Oakland-Berkeley, când au mizat pe încăpăţânarea lui Barger, pe instinctele lui de şef de bandă şi au atacat rândurile din faţă ale unui marş antirăzboi. Asta s-a dovedit a fi o schismă istorică în ceea ce era pe atunci Mişcarea în Ascensiune a Tinerilor în anii ’60. A fost prima ruptură între Unsuroşi şi Pletoşi şi importanţa acestei rupturi poate fi citită în istoria SDS3, care în cele din urmă s-a dezmembrat în efortul blestemat de a reconcilia interesele categoriilor clasa de jos/clasa muncitoare şi clasa de sus/de mijloc, Berkeley/studenţi activişti.

La vremea aceea, nimeni dintre cei implicaţi n-ar fi putut să prevadă Efectele eşecului Ginsberg/ Kesey de a convinge Hells’s Angels să-şi unească forţele cu Stânga radicală de la Berkeley. Ruptura

1. Iniţial discipol al lui Tim Leary, ulterior şi-a alcătuit propria grupare intitulată Mel Lyman Family, dar etica lui deviază de la tot ce ţine de contracultura hippy spre o filosofie nihilistă şi violentă, profilul lui înrudindu-se întrucâtva cu cel al lui Charles Manson.

2. Membru fondator al Hells Angels.

3. Students for a Democratic Society, organizaţie politică radicală, activă în anii ’60.

finală s-a produs la Altamont, patru ani mai târziu, dar la vremea respectivă le era de mult limpede tuturor, mai puţin unei mâini de dopaţi din industria rockului şi presei naţionale. Orgia de violenţă de la Altamont doar a dramatizat problema. Realităţile erau deja stabilite; toată lumea a înţeles că boala e în fază terminală şi energiile

Mişcării au fost de atunci risipite cu agresivitate în graba de a ne autoconserva.

Ah; bolboroseala asta teribilă. Amintiri întunecate şi flashbackuri urâte, ivindu-se prin timp/

prin ceaţa de pe Stanyan Street... Nu există mângâiere pentru refugiaţi, nu are rost să priveşti în urmă. Întrebarea, ca întotdeauna, este: şi acum...?

Stăteam ghemuit în patul meu din Flamingo, simţindu-mă periculos de înstrăinat de tot ceea ce mă înconjura. Urma să se întâmple ceva urât. Eram sigur de asta. Camera părea locul unui experiment zoologic dezastruos, care implica whisky şi gorile. Oglinda de doi metri era spartă, dar bucăţile de sticlă încă stăteau la un loc – dovada urâtă a acelei după-amiezi în care avocatul meu a luat-o razna cu un ciocan de nuci de cocos, spărgând oglinda şi toate becurile.

Le-am înlocuit cu un set de becuri de Crăciun roşii şi albastre de la Safeway, dar nu aveam nicio şansă să

înlocuiesc şi oglinda. Patul avocatului meu arăta ca un cuib de şobolani incendiat. Focul distrusese partea de sus, iar restul era o masă de sârme şi chestii carbonizate. Din fericire, camerista nu se mai apropiase de uşa noastră de la acea nefericită confruntare de Marţi.

Adormisem când a venit camerista în dimineaţa

aia. Uitaserăm să atârnăm semnul „Nu deranjaţi”… aşa că a intrat în cameră şi l-a speriat pe avocatul meu, care stătea în genunchi, gol-puşcă, în dulap, şi voma în pantofi… crezând că se află în baie şi apoi brusc s-a uitat în sus ca să vadă o femeie cu o faţă de Mickey Rooney1 holbindu-se la el, incapabilă să vorbească, tremurând de frică şi confuzie.

— Ţinea mopul ăla ca pe o coadă de topor, a povestit el după aceea. Aşa că am ieşit din dulap mai mult de-a buşilea, încă vomând şi am lovit-o direct peste genunchi… A fost doar din instinct; am crezut că e gata să mă omoare… Dar numai când a răcnit i-am pus punga de gheaţă peste gură.

Da. Îmi amintesc ţipătul ăla… unul dintre cele mai înfricoşătoare sunete pe care le-am auzit vreodată. M-am trezit şi l-am văzut pe avocatul meu pe jos, luptându-se disperat corp la corp, chiar lângă patul meu, cu ceea ce părea să fie o femeie bătrână. Camera răsuna de un zgomot electric. Televizorul, bâzâind la volum maxim pe un canal inexistent. Abia dacă auzeam ţipetele înăbuşite ale femeii, în timp ce se lupta să-şi smulgă de pe faţă punga de gheaţă… dar nu se putea pune cu trupul greoi al avocatului meu, aşa că el a reuşit să o ţintuiască într-un colţ în spatele televizorului, prinzând-o cu mâinile de gât, în timp ce ea bolborosea:

— Te rog… te rog… sunt doar camerista, n-am vrut…

Am sărit din pat într-o fracţiune de secundă, înşfăcându-mi portofelul şi fluturându-i prin faţă

1. Actor şi muzician american.

Insigna aurie de presă Policemen’s Benevolent Assn.

— Eşti arestată! am strigat.

— Nu! gemu ea. Am vrut doar să fac curat!

Avocatul meu se ridică în picioare, gâfâind.

— Probabil a folosit o cheie de rezervă, spuse el. Îmi lustruiam pantofii în dulap când am simţit-o strecurându-se – aşa că am pus mâna pe ea.

Tremura, cu un fir de vomă atârnându-i pe bărbie şi m-am prins dintr-o privire că înţelegea gravitatea situaţiei. Comportamentul nostru, de data asta, depăşise cu mult graniţele unei orgii private. Iată-ne, amândoi goi, holbându-ne la o bătrână îngrozită – o angajată a hotelului – întinsă pe podeaua apartamentului nostru, într-o stare paroxistică de frică şi isterie. Trebuia să ne ocupăm de ea.

— Ce-ai făcut? am întrebat-o. Cine te-a plătit?

— Nimeni, se văicări ea. Sunt camerista!

— Minţi! ţipă avocatul meu. Umblai după probe! Cine te-a pus – directorul?

— Lucrez la hotel, zise ea. Fac curat în camere.

M-am întors spre avocatul meu.

— Asta înseamnă că ştiu ce avem, am zis. Şi au trimis-o pe bătrâna asta sărmană aici să ne fure.

— Nu! strigă ea. Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Căcat! zise avocatul meu. Eşti băgată în chestia asta la fel de mult ca şi ei.

5

— Băgată în ce?

— În circuitul drogurilor, am zis. Trebuie să ştii ce se întâmplă în hotelul ăsta. De ce crezi că suntem aici?

Se holbă la noi, încercând să vorbească, dar nu izbuti să scoată decât nişte bolboroseli.

— Ştiu că sunteţi poliţişti, zise ea în cele din urmă. Dar credeam că sunteţi aici doar pentru adunare. Jur\ Tot ce am vrut a fost să vă fac curat în cameră. Nu ştiu nimic despre droguri!

Avocatul meu râse.

— Zău aşa, păpuşă. Nu încerca să ne spui că nu ai auzit niciodată de Grange Gorman.

— Nu! ţipă ea. Jur pe Cristos că n-am auzit niciodată de asta!

Avocatul meu păru să se gândească o clipă, apoi se aplecă să o ajute pe bătrână să se ridice în picioare.

— Poate că spune adevărul, îmi zise. Poate că nu face parte din afacere.

— Nu! Jur că nu! urla ea.

— Păi… în cazul ăsta, poate că nu trebuie să o arestăm… Poate ne-ar putea ajuta, am zis.

— Da! zise ea înflăcărată. Vă ajut cu tot ce vreţi! Urăsc drogurile!

— Şi noi, cucoană, am spus.

— Cred că putem să o trecem pe statul de plată, zise avocatul meu. Verific-o şi pune-o pe listă pentru o barosană pe lună, depinde de prestaţia ei.

Expresia bătrânei se schimbă vizibil. Nu mai părea deranjată să stea de vorbă cu doi bărbaţi goi, dintre care unul tocmai încercase să o stranguleze.

— Crezi că te poţi descurca? am întrebat-o.

— Cu ce anume?

— Un telefon în fiecare zi, zise avocatul meu. Doar să ne spui ce ai văzut.

O bătu pe umăr.

— Nu-ţi face griji dacă nu se potriveşte. Asta e treaba noastră.

Femeia rânji.

— Mă plătiţi pentru asta?

— Normal, am zis. Dar în momentul în care sufli o vorbă, oricui – te duci direct la puşcărie pe viaţă.

Femeia dădu aprobator din cap.

— Vă ajut cu tot ce pot, zise. Dar pe cine ar trebui să sun?

— Nu-ţi face griji, spuse avocatul meu. Cum te numeşti?

9

— Alice, răspunse ea. Sunaţi la Spălătorie şi cereţi cu Alice.

— Vei fi contactată, am zis. Durează o săptămână. Dar între timp cască bine ochii şi încearcă să te porţi normal. Poţi să faci asta?

— O, da! zise ea. O să ne mai întâlnim, domnilor?

Rânjea prosteşte.

— După asta, adică…

— Nu, zise avocatul meu. Ne trimit în Carson City. Vei fi contactată de inspectorul Rock. Arthur Rock. O să se dea drept politician, dar nu vei avea probleme sălrecunoşti.

Părea să şovăie.

— Care-i problema? am zis. E ceva ce nu ne-ai spus?

— O, nu! spuse ea repede. Mă întrebam doar – cine o să mă plătească?

— Inspectorul Rock va avea grijă de asta, am zis. Vei primi bani gheaţă: o mie de dolari la fiecare nouă ale lunii.

— O, Dumnezeule! exclamă ea. Pentru asta fac orice!

— Tu şi o mulţime de alţi oameni, zise avocatul meu. Ai fi surprinsă să vezi pe cine avem pe statul de plată – chiar aici în hotelul ăsta.

Amuţi.

— Îi cunosc?

— Probabil, am zis. Dar sunt toţi sub acoperire. Singura cale prin care ai putea afla e în cazul în care se întâmplă ceva şi unul dintre ei trebuie să te contacteze în public, cu o parolă.

— Care e? întrebă ea.

— „O mână spală pe alta”, am zis. În clipa în care auzi asta, tu spui: „Nu mă tem de nimic”. În felul ăsta, ei te vor recunoaşte.

Dădu din cap, repetând codul de câteva ori, în timp ce noi ascultam să ne asigurăm că a înţeles bine.

— OK, zise avocatul meu. Cam atât pentru moment. Probabil că nu o să te mai vedem până când se limpezesc lucrurile. Mai bine ne ignori până plecăm. Nu te deranja să ne faci curat în cameră. Lasă un braţ de prosoape şi săpun în faţa uşii, la miezul nopţii fix.

Zâmbi.

— În felul ăsta nu mai riscăm un incident ca ăsta, nu?

Femeia se îndreptă spre uşă.

— Cum ziceţi dumneavoastră, domnilor. Nu

? 7

pot să vă spun ce rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat… Dar a fost doar pentru că nu mi-am dat seama.

Avocatul meu o conduse la uşă.

T

— Înţelegem, zise el blând. Acum s-a terminat. Slavă Domnului că există oameni decenţi.

Femeia zâmbi în timp ce închise uşa în urma ei.

Întoarcerea la Circus-Circus… Căutând maimuţa… La naiba cu Visul American

De la întâlnirea aia ciudată, trecuseră aproape şaptezeci şi două de ore şi nicio cameristă nu mai pusese piciorul în cameră. Mă întrebam ce le-o fi spus Alice. Am văzut-o o dată, împingând un cărucior cu rufe în zona parcării în timp ce treceam cu Balena, dar nu am dat niciun semn că o recunoaştem şi ea a părut să înţeleagă.

Dar nu mai putea să dureze mult. Camera era plină de prosoape folosite; atârnau peste tot. Podeaua băii era acoperită cu un strat de 10 centimetri de săpunuri, vomă şi coji de grepfrut, amestecate cu sticlă spartă. Trebuia să-mi pun cizmele de fiecare dată când mă duceam să mă piş. Pluşul pestriţ al covorului gri era atât de plin de seminţe de marijuana încât părea că o să crească iarba din el.

Aspectul de stradă dosnică al apartamentului era atât de scârbos, atât de incredibil de împuţit, că mi-am imaginat că aş putea scăpa pretinzând că e „o mostră de stil de viaţă” pe care am adus-o cu noi de pe Haight Street, ca să le arătăm poliţiştilor din alte părţi cât de adânc se scufundă drogaţii în mizerie şi în degradare, dacă sunt lăsaţi de capul lor.

Dar ce fel de drogat are nevoie de toate aceste coji de nuci de cocos şi pieliţe de nectarine? Ar justifica prezenţa unui drogat farfuriile cu cartofi franţuzeşti? Băltoacele lucioase de supă de pe birou?

Poate. Dar atunci de ce toată această macheală? Şi aceste fotografii pornografice, smulse din reviste ieftine cum ar fi Whores of Sweden şi Orgies in the Casbah, lipite pe oglinda spartă cu muştar care s-a uscat şi s-a

transformgi; într-o crustă galbenă şi tare… Semnele de violenţă, acest becuri stranii roşii şi albastrecujfc-i-tik! sticl-y-Stc în tencuiala pereţilor. „–, alea-uri erau urmele; (gjpâfelor unui drogat

— Obi-iuil, 4 ncă4 ui Dumnezeu» Părea mult prea sălbatio – mult prea-ag-esiv. S-au mărturii, în camera asta, de consum excesiv de droguri de aproape orice tip cunoscut de omul civilizat începând din 1544 d.Hr. Pot fi explicate doar ca un montaj, un fel de expoziţie medicală exagerată, adunată la un loc cu atenţie, ca să arate ce s-ar putea întâmpla dacă douăzeci şi doi de drogaţi înrăiţi – fiecare cu un tip diferit de dependenţă – ar fi încarceraţi împreună în aceeaşi cameră timp de cinci zile şi cinci nopţi, fără încetare.

Într-adevăr. Dar bineînţeles că asta nu s-ar întâmpla niciodată în Viaţa Reală, domnilor. Am pus toată chestia asta la un loc în scopuri demonstrative…

Deodată a început să sune telefonul, trezindu-mă din reverie. M-am uitat la el. Ţâââârrrr… Iisuse, ce mai urmează? Asta să fie? Aproape că auzeam vocea ascuţită a directorului, domnul Heem, spunând că poliţia e pe drum spre camera mea, şi să fiu amabil să nu trag în uşă când o sparg.

Tâââârrrr… Nu, ei nu ar suna înainte. Dacă s-au hotărât să mă înhaţe, probabil că ar aranja o ambuscadă în lift: mai întâi spray-ul paralizant, apoi m-ar prinde la mijloc. Ar veni fără avertisment.

Aşa că am răspuns. Era prietenul meu, Bruce Innes, sunând de la Circus-Circus. îl localizase pe omul care voia să vândă maimuţa pe care o căutam. Costa 750 de dolari.

— Cu ce fel de nehalit avem de-a face? am zis. Aseară era patru sute.

— Spune că tocmai a descoperit că a fost învăţată să nu facă pe ea, spuse Bruce. A lăsat-o să doarmă în rulotă azi-noapte şi chestia aia i s-a căcat în cabina de dus.

— Asta nu înseamnă nimic, am zis. Maimuţele sunt atrase de apă. Data viitoare o să se cace în chiuvetă.

— Poate că ar trebui să vii aici să negociezi tu cu tipul, zise Bruce. E la barr cu mine. I-am zis că vrei cu adevărat maimuţa şi că îi poţi oferi un adăpost ca lumea. Cred că va negocia. E chiar ataşat de chestia aia împuţită. Şi ea e aici cu noi, stă pe un scaun şi scuipă într-un pahar cu bere.

— OK, am zis. Vin acolo în zece minute. N-o lăsa să se îmbete. Vreau să o întâlnesc în condiţii naturale.

Când am ajuns la Circus-Circus, băgau într-o ambulantă un bătrân.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe băiatul care parca maşinile.

— Nu sunt sigur, zise el. Cineva a zis că a făcut infarct. Dar am observat că e tăiat la ceafă.

Se strecură în Balenă şi îmi întinse un tichet.

— Vreţi să am grijă de băutură? mă întrebă el, ridicând un pahar mare de tequila care era pe scaunul din dreapta. Pot sălpun la rece dacă doriţi.

Am dat din cap. Oamenii ăştia îmi cunoşteau obiceiurile. Ieşisem şi intrasem în locul ăsta de atâtea ori, cu Bruce şi cu ceilalţi membri ai găştii, încât băieţii din parcare ajunseseră să-mi ştie numele – deşi eu nu mă prezentasem niciodată şi nici nu mi-a cerut vreodată cineva să o fac. Bănuiesc că făcea parte din şmecheria locului; probabil că scotociseră prin torpedou şi dăduseră de vreun carneţel cu numele meu pe el.

Adevăratul motiv, care la vremea respectivă nu mi-a trecut prin minte, a fost că încă mai purtam ecusonul de identificare de la Conferinţa Procurorilor Districtuali. Atârna din buzunarul jachetei mele de vânătoare multicolore, dar uitasem de mult de el. Fără îndoială că îşi închipuiau că sunt un fel de agent superciudat, sub acoperire sau poate nu; poate că doar mă întreţineau cu glume pentru că îşi imaginau că oricine e destul de smintit să se dea poliţist în timp ce umblă prin Vegas într-un Cadillac decapotabil alb, cu un pahar în mână, trebuie să fie vreun Greu şi poate e chiar periculos. Într-o situaţie în

care nimeni, cu indiferent ce ambiţii, nu e ceea ce pare să fie, nu te rişti prea tare dacă te porţi ca o bestie ciudată. Supraveghetorii ar da cu subînţeles din cap unul spre celălalt, mormăind despre „prefăcuţii ăştia fără stil”.

?

Cealaltă fată a acestei monede e sindromul „Să dea dracu’! Cine-i ăsta?”. E tipic pentru oameni precum portarii sau îngrijitorii de etaj care presupun că oricine se poartă ca un nebun, dar dă totuşi bacşişuri grase, trebuie să fie important – ceea ce înseamnă că trebuie întreţinut cu glumiţe sau măcar tratat bine.

Dar nimic din toate astea nu are vreo importanţă, când ai capul plin cu mescalină. Pur şi simplu bâjbâi prin zonă, făcând ceea ce ţi se pare corect şi de obicei chiar e. În Vegas sunt atât de mulţi ciudaţi veritabili – tipi ameţiţi care nu se

5 r y prefac –, încât drogurile nu sunt chiar o problemă, mai puţin pentru poliţie şi mafie. Psihedelicii sunt aproape irelevanţi într-un oraş în care poţi să cutreieri prin cazinouri şi să iei parte la orice oră din zi sau din noapte la crucificarea unei gorile – pe o cruce de neon în flăcări care se transformă brusc într-o roată, învârtind bestia în cercuri nebuneşti deasupra zonei aglomerate de pariuri.

L-am găsit pe Bruce la barr, dar nu era nici picior de maimuţă.

— Unde e? am întrebat. Sunt gata să scriu un cec. Vreau s-o iau pe nenorocita aia mică în avion cu mine acasă. Am rezervat deja două locuri la clasa întâi – R. Duke şi fiul.

— S-o iei cu avionul?

— Normal, am zis. Crezi că vor zice ceva? O să le atragă atenţia infirmităţile fiului meu?

Ridică din umeri.

— Las-o baltă, zise. Tocmai au luat-o. A atacat un bătrân chiar aici la barr. Ratatul ăla începuse sălhărţuiască pe barman că „lasă înăuntru boschetari neîncălţaţi” şi

exact atunci maimuţa a început să ţipe – aşa că moşul a vărsat berea pe ea şi maimuţa a luat-o razna, a sărit din scaun ca din arc şi l-a muşcat pe babalâc de cap… Barmanul a trebuit să cheme ambulanţa, apoi a venit poliţia şi a luat maimuţa.

— La dracu', am zis. Cât e cauţiunea? Vreau maimuţa.

— Potoleşte-te, zise el. Mai bine te-ai tine

? 7 9

departe de puşcărie. Abia aşteaptă să-ţi pună cătuşele. Uită de maimuţă. N-ai nevoie de ea.

M-am gândit un pic, probabil că avea dreptate. Era aiurea să stric totul din cauza unei maimuţe violente pe care n-o întâlnisem niciodată. Din câte îmi dădeam seama, m-ar fi muşcat şi pe mine de cap, dacă o scoteam pe cauţiune. I-ar fi luat o vreme să se liniştească după şocul încarcerării şi nu-mi permiteam să mai stau după ea.

— Când pleci? mă întrebă Bruce.

— Cât mai repede cu putinţă, am zis. N-are rost s-o mai frec pe aici. Am tot ce-mi trebuie. Orice altceva m-ar băga în ceaţă.

Păru surprins.

— Ai găsit Visul American? întrebă. În oraşul ăsta?

Am dat din cap.

— Stăm pe nervul principal chiar acum, am zis. Îţi aminteşti povestea pe care directorul ne-a zis-o despre proprietarul acestui local? Cum îşi dorea mereu să fugă cu circul când era copil?

Bruce mai comandă două beri. Privi cazinoul pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Mda, înţeleg ce vrei să spui, zise. Acum nenorocitul are propriul lui circ şi o licenţă să fure. Ai dreptate – el e modelul.

— Absolut, am zis. E leit Horatio Alger, se comportă exact ca el. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar o lezboasă ca un tractor care spunea că e asistenta lui mi-a zis să mă car. A spus că urăşte presa mai mult ca orice

altceva din America.

— El şi Spiro Agnew, mormăi Bruce.

— Amândoi au dreptate, am zis. Am încercat să-i zic femeii că sunt de acord cu tot ce afirmă el, dar mi-a răspuns că, dacă ştiu ce e bine pentru mine, mai bine aş întinde-o din oraş şi nici măcar nu m-aş gândi sălderanjez pe Boss. „Îi urăşte pe reporteri”, mi-a zis. „Nu ţi-o spun ca pe un avertisment, dar dacă aş fi în locul tău, aşa aş lua-o…”

Bruce dădu din cap. Bossul îi dădea o mie de dolari pe săptămână pentru două concerte pe seară în Leopard Lounge şi alte două miare pentru grup. Tot ce trebuiau să facă era un tărăboi monstru timp de două ore în fiecare seară. Pe Boss îl durea în cur de melodiile pe care le cântau ei, atâta vreme cât ritmul era zgomotos, şi amplificatoarele erau date suficient de tare cât să ademenească oamenii în barr.

Era ciudat să stai acolo în Vegas şi sălaşculţi pe Bruce cântând chestii tari, cum ar fi Chicago sau Country Song. Dacă şefii s-ar fi deranjat să asculte versurile, toată trupa ar fi fost trecută prin catran şi pene.

Câteva luni mai târziu, în Aspen, Bruce cântă aceleaşi melodii într-un club plin ochi de turişti printre care un fost astronaut xxx1 care, când ultima notă din melodie s-a terminat, a venit la masa noastră şi a început să strige tot felul de bălmăjeli superpatriotice de beţivan, dându-se la Bruce:

— Ce fel de tupeu are un canadian să vină aici şi să insulte tara asta?

9 y

— Ia ascultă, şefu’, am zis eu, sunt american. Trăiesc aici şi sunt de acord cu fiecare cuvânt pe care îl spune.

Moment în care au apărut gorilele, rânjind impenetrabil şi zicând:

1. Numele şters la insistenţa avocatului editorului (n.a.).

— Bună seara, domnilor. I Ching spune că e vremea să vă ţineţi fleanca, bine? Şi nimeni nu sâcâie muzicanţii în

acest loc, s-a înţeles?

Astronautul plecă, bombănind morocănos despre cum o să-şi folosească influenţa „să facă ceva, al dracului de repede”, legat de Serviciul de Imigrări.

— Cum te cheamă? mă întrebă, în timp ce mardeii îl conduceau de-acolo.

— Bob Zimmerman, am răspuns. Şi dacă urăsc un lucru pe lumea asta sunt polonezii încăpăţânaţi.

— Crezi că sunt polonez? strigă. Eşti un laş jegos! Sunteţi cu toţii nişte împuţiţi! Voi nu reprezentaţi această ţară.

— Sfinte Sisoe, să sperăm că tu nu o reprezinţi, mormăi Bruce.

XXX încă mai delira în timp ce îl îmbrânceau afară în stradă.

În seara următoare, într-un alt restaurant, Astronautul îşi mesteca haleul – beton de treaz – când un puşti de vreo paişpe ani s-a apropiat de masă să-i ceară un autograf, XXX s-a sfiit pentru o clipă, prefăcându-se încurcat, apoi şi-a mâzgălit semnătura pe bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse puştiul. Băiatul s-a uitat la ea, apoi a rupt-o în bucăţele pe care i le-a aruncat în poală.

— Nu toată lumea te place, amice, a zis el.

Apoi s-a dus şi s-a aşezat la masa lui, la vreo trei metri distanţă.

Tovarăşii Astronautului au rămas muţi. Opt sau zece oameni – neveste, manageri, ingineri-şefi seniori aflaţi în graţii – oferindu-i lui XXX o vacanţă de neuitat în incredibilul Aspen. Acum arătau de parcă cineva tocmai le trăsese o băşină la masă. Nu sufla nimeni. Au mâncat repede şi au plecat fără să lase bacşiş.

Cam atât despre Aspen şi astronauţi. XXX n-ar fi avut niciodată astfel de probleme în Vegas.

O mică parte din acest oraş merge foarte departe. După cinci zile în Vegas simţi că eşti aici de cinci ani. Unii zic că le place – aşa cum altora le place Nixon. Ar fi fost primarul perfect pentru acest oraş; cu John Mitchell1 pe post de şerif şi Agnew pe post de Maestru Vidanjor.

1. Primul Procuror General din istoria Statelor Unite, închis în urma scandalului Watergate.

Capătul drumului... Moartea Balenei... Leoarcă de transpiraţie în aeroport

Când am încercat să mă aşez la masa de bacara, mardeii au pus câte o mână pe mine.

— Locul tău nu e aici, zise calm unul din ei. Să mergem afară.

— De ce nu? am întrebat.

M-au scos la intrarea principală şi au făcut semn să-mi fie adusă Balena.

— Unde e amicul tău? m-au întrebat în timp ce aşteptam.

— Care amic?

— Mexicanul ăla mare.

— Ascultă, am zis. Eu sunt doctor în jurnalism. Nu m-ai prins umblând pe aici cu un rahat de mexican.

Râseră.

— Atunci ce zici de asta? au zis.

Şi mi-au băgat sub nas o fotografie mare cu mine şi avocatul meu stând la o masă la barul-carusel.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt eu, am zis. Asta e un tip care se cheamă Thompson. Lucrează pentru Rolling Stone... un ticălos nebun. Şi tipul ăsta care stă lângă el e un asasin al mafiei din Hollywood. Rahat, măcar aţi studiat un pic fotografia asta? Ce fel de maniac ar rătăci prin Vegas purtând o singură mănuşă neagră?

— Am observat, au zis ei. Unde e acum?

Am ridicat din umeri.

— Se mişcă prin zonă destul de repede, am zis. Ordinele îi vin din St. Louis.

Făcură ochii mari.

— De unde ştii tu toate astea?

Le-am arătat insigna mea aurie POA1, scoţând-o pentru o clipă, cu spatele la mulţime.

— Purtaţi-vă natural, am şoptit. Nu vreau să ies în evidenţă.

Încă mai stăteau acolo când am trecut cu Balena. Fraierul din parcare mi-a adus-o exact la momentul oportun. I-am dat o bancnotă de cinci dolari şi am ieşit în stradă cu un scârţâit stilat de roţi.

1. Professional Bowlers Association – Asociaţia Profesionistă de Bowling.

Acum se terminase. M-am dus până la Flamingo şi mi-am încărcat toate bagajele în maşină. Am încercat să trag capota, pentru discreţie, dar ceva nu mergea cum trebuie la motorul care o ridica. Lumina generatorului era aprinsă, roşie ca focul, de când băgasem maşina în lacul Mead pentru un test la apă. O verificare rapidă abordului a arătat că toate circuitele erau varză. Nimic nu mergea. Nici măcar farurile – şi când am apăsat butonul de aer condiţionat am auzit o explozie nasoală sub capotă.

Capota rămăsese la jumătate, dar m-am hotărât să încerc să ajung la aeroport cu ea aşa. Dacă această rablă belită nu merge cum trebuie, o pot abandona oricând şi pot chema un taxi. Sălia dracu' de gunoi fabricat în Detroit. N-ar trebui lăsaţi să scape aşa uşor.

Când am ajuns la aeroport, soarele se ridica pe cer. Am lăsat Balena în parcarea VIP. Un puşti de vreo cinşpe ani mi-a înregistrat-o, dar am refuzat să-i răspund la întrebări. Era entuziasmat de condiţia generală a vehiculului.

— Doamne Sfinte! ţipa el întruna. Cum s-a întâmplat asta?

Se fâţâia în jurul maşinii, indicând diverse crestături, zgârieturi şi tabla îndoită în câteva locuri.

— Ştiu, am spus. Au scos rahatul din ea. E un oraş groaznic de străbătut într-o decapotabilă.

Cel mai nasol moment a fost pe bulevard, în faţă la Sahara. Ştii colţul ăla unde se adună toţi drogaţii? Iisuse, nu mi-a venit să cred când i-am văzut pe toţi luând-o razna deodată.

Puştiul nu prea lucea la cutiuţă. Ceva mai devreme îi căzuse faţa şi acum părea într-o stare de spaimă mută.

— Nu-ţi face griji, am zis. Sunt asigurat. I-am arătat

contractul, indicându-i clauza scrisă cu litere mici care spunea că sunt asigurat pentru toate pagubele, pentru doar doi dolari pe zi.

Puştiul încă mai dădea din cap când am plecat. Mă simţeam puţin vinovat, lăsându-lsă se descurce cu maşina. Nu puteam să explic pagubele importante. Era terminată, o epavă, complet distrusă, în condiţii normale aş fi fost prins şi arestat când aş fi încercat să o predau… dar nu la ora asta matinală, doar cu puştiul ăsta aici pe care puteam sălduc de nas. La urma urmei, eram un „VIP”. Altfel nu mi-ar mai fi închiriat maşina…

Să se adune păsările la cuiburi, mi-am zis, în timp ce mă grăbeam spre aeroport. Era încă prea devreme să mă port normal, aşa că m-am ghemuit în cafenea în spatele ziarului L.A. Times. Undeva pe hol se auzea un tonomat cântând One Toke Over The Line. Am ascultat o clipă, dar simţurile mele nu mai receptau nimic. Singurul cântec pe care aş fi fost în stare să milamintesc era Mr. Tambourine Man. Sau poate Memphis Blues Again…

Awww.mama… can this really… be the end…?

Avionul meu pleca la opt, ceea ce însemna că aveam două ore de omorât. Eram disperat. Ştiam sigur că mă căutau; se strângea laţul… Era doar o chestiune de timp înainte să mă vâneze ca pe un animal turbat.

Mi-am trecut bagajele prin check-in. Toate mai puţin sacul de piele, care era plin de droguri. Şi pistolul de 9, 525. O avea aeroportul ăsta un nenorocit de detector de metale? Am cutreierat prin zona porţii de îmbarcare şi am încercat să mă port firesc, pe când mă uitam după cutii negre. Dar nu se vedea niciuna. Am decis să-mi încerc norocul – să mă strecor prin poartă cu un zâmbet lat pe faţă, să mormăi neatent despre o „prăbuşire nasoală a pieţei de echipamente…”

Doar un alt comis-voiajor pe drum. Aruncă-le pe toate în spinarea nenorocitului ăluia de Nixon. Chiar aşa. Am decis că ar arăta mai firesc dacă aş găsi pe cineva cu care să pălăvrăgesc – câteva replici obişnuite între pasageri:

— Cum merge, moşule? Bănuiesc că probabil te

întrebi ce mă face să transpir aşa? Îhî! Păi, frate, e ca dracu'! Ai citit ştirile azi?... N-ai să crezi ce-au mai făcut nemernicii ăştia!

Îmi imaginam că ar trebui să meargă... dar nu puteam găsi pe nimeni care să pară de încredere, întregul aeroport era plin de oameni care arătau de parcă ar fi putut să se dea la rinichii mei, dacă aş fi făcut o mişcare greşită. Mă simţeam ca un paranoic... ca un fel de criminal canibal cu Scotland Yard-ul în spinare.

Peste tot pe unde mă uitam vedeam Porci... pentru că în dimineaţa aia aeroportul din Las Vegas era plin de caralii: exodul după climaxul Conferinţei Procurorilor Districtuali. Când am pus toate astea la un loc, m-am simţit mult mai bine în ceea ce priveşte sănătatea propriului meu creier...

Păi, de ce nu? E o zi grea în Las Vegas. O mie de caralii părăsesc oraşul, mişunând prin aeroport în grupuri de trei sau şase. Se duc acasă. Conferinţa despre droguri s-a terminat. Holul aeroportului e plin de zgomote şi de trupuri. Beri mici şi Bloody Mary-uri, ici şi colo victima unei iritaţii îşi freacă Mexsana sub hamul gros cu teacă de sub braţ. N-are rost să-şi ascundă problema. Las-o să atârne... sau măcar ventileaz-o puţin.

Da, mulţumesc frumos... Cred că mi-a plesnit un nasture la pantaloni. Sper să nu cadă pe jos. Şi nu vrei ca pantalonii mei să cadă, nu?

Pizda mă-sii, nu. Nu azi. Nu aici, în mijlocul aeroportului din Las Vegas, în dimineaţa asta transpirată la capătul acestei întâlniri legate de Narcotice şi de

Droguri Periculoase.

Când trenul… soseşte în staţie… m-am uitat în ochii ei…

Muzică deprimantă în aeroportul ăsta.

Da, e greu de spus, e greu de spus, când toată dragostea ta e în van…

Din când în când, ajungi la una din zilele astea când totul e în van… O irosire absolută de la început până la sfârşit; şi dacă ştii ce e bun pentru tine, în zile ca astea te faci ghem într-un colţ sigur şi te uiţi. Poate te gândeşti un pic. Te laşi pe spate pe un scaun ieftin de lemn, ascuns de trafic şi rupi cu îndemânare inelul a cinci sau opt cutii de bere Budweiser… Fumezi un pachet de Marlboro King, mănânci un sandvioi cu unt de arahide şi, în cele din urmă, spre amiază, hăpăi un cocoloş de mescalină de calitate… Apoi, ceva mai târziu, conduci spre plajă. Ieşi pe val, în ceaţă şi îţi bălăceşti picioarele îngheţate la vreo cinci metri de linia ţărmului… mărşăluind printre triburile de lighioane scormonitoare în nisip… târâtoare, ţopăitoare, mici păsări stupide şi crabi şi sugătoare de sare şi ici-colo câte un mare pervers sau vreun păros se retrage şchiopătând la distanţă, rătăcind singur printre dune şi lemne aduse de apă…

Aceştia sunt cei cu care nu vei face niciodată cunoştinţă – cel puţin dacă te ţine norocul. Dar plaja e mai puţin complicată decât o dimineaţă clocotitoare şi agitată în aeroportul din Las Vegas.

Mă simţeam foarte vizibil. Psihoza amfetaminei? Demenţă paranoică?

— Ce e? Bagajul meu argentinian. Acest mers şchiop, pleoştit, care odată mă făcea să fiu respins din Naval ROTC1?

Într-adevăr. Acest om nu va fi niciodată în stare să umble drept, căpitane! Pentru că are un picior mai lung decât celălalt… Nu cu mult. Trei centimetri sau cam aşa, ceea ce e cu doi cea

timetri mai mult decât poate tolera căpitanul.

Aşa că ne-am despărţit. El a preluat comanda în Marea Chinei de Sud şi eu am ajuns doctor în jurnalism… şi mulţi ani mai târziu, omorând timpul în aeroportul din Las Vegas în această dimineaţă

1. Rezerve Officer Training Corps – corpul de rezervişti.

teribilă, am luat un ziar şi am văzut unde a zbârcit-o căpitanul rău de tot:

COMANDATUL NAVEI MĂCELĂRIT DE BĂŞTINAŞI DUPĂ UN ATAC „ACCIDENTAL” ÎN GUAM

(POV) – U.S.S. Crazy Horse în afara hotarelor: Undeva în Pacific (25 Sept.) – întregul echipaj de 3 456 de soldaţi al acestui nou portavion american se află în doliu azi, după ce zece membri, inclusiv căpitanul, au fost tocaţi ca ananasul într-o încăierare cu Poliţia de Moravuri în portul neutru de la Hong See. Dr. Bloor, capelanul navei, a oficiat funeraliile, în zori, pe puntea de aterizare. Corul Flotei a 4-a a cântat Tom Thumb’s Blues… şi apoi, în timp ce clopotele navei au răsunat frenetic, rămăşiţele a cinci dintre ei au fost incinerate pe uscat şi azvârlite în Pacific de un ofiţer cu glugă cunoscut doar sub numele de „Comandantul”.

La scurtă vreme după ce oficiile s-au terminat, între membrii echipajului s-a iscat o luptă şi comunicaţiile cu nava au fost afectate pe o perioadă nedefinită de timp. Purtătorul oficial de cuvânt al cartierului general al Flotei a 4-a din Guam a zis că Marina nu are nicio declaraţie de făcut asupra situaţiei, aşteptând rezultatul unei anchete la nivel înalt efectuată de o echipă de specialişti civili condusă de fostul procuror districtual al oraşului New Orleans, James Garrison.

…De ce să-ţi baţi capul cu ziare, dacă asta e tot ce-ţi oferă? Agnew a avut dreptate. Presa e o bandă de poponari sălbatici. Jurnalismul nu e o profesie sau o îndeletnicire. E un târg ieftin pentru leneşi şi nepotriviţi – o uşă falsă spre dosul vieţii, o vizuină pişată, pe care inspectorul de mediu o bate în cuie, dar destul de adâncă încât aurolacul să se răsucească, să sară în stradă şi să se masturbeze ca un

cimpanzeu la zoo.

La revedere, Vegas… Dumnezeu să vă aibă în paza, porcilor!

În timp ce mă furişam prin aeroport, mi-am dat seama că încă mai purtam ecusonul. Era un dreptunghi încadrat în plastic transparent, pe care scria: „Raoul Duke, Detectiv Special, Los Angeles”. L-am văzut în oglinda de deasupra pisoarului.

Scapă de chestia asta, m-am gândit. Smulge-o. S-a terminat spectacolul… şi n-a folosit la nimic. Cel puţin nu mie. Şi în mod cert nu avocatului meu – care avea şi el un ecuson – dar care acum era în Malibu, îngrijindu-şi rănile paranoice.

O pierdere de timp, o scârţa-pârţa patetică care a fost doar – într-o retrospectivă limpede – o scuză ieftină pentru o mie de poliţişti să petreacă nişte zile în Las Vegas şi să lase nota plătitorilor de impozite. Nimeni nu a aflat nimic – sau cel puţin nimic nou. Poate doar eu… şi anume că Asociaţia Naţională a Procurorilor Districtuali e cu vreo zece ani în urma adevărului fioros, a realităţii aspre şi cinetice a ceea ce ei au învăţat abia recent să numească „Cultura drogurilor” în acest oribil an al Domnului nostru Dumnezeu, 1971.

Încă îi mai ard pe plătitorii de impozite pentru mii de dolari ca să facă filme despre „pericolul LSD-ului”, într-un moment în care acidul este larg recunoscut – pentru toată lumea, mai puţin pentru poliţişti – ca fiind Studebakerul pieţei drogurilor; popularitatea psihedelicelor a scăzut atât de drastic încât majoritatea dealerilor serioşi nu mai operează acid de calitate sau mescalină decât poate ca un favor pentru clienţi speciali: diletanţi ofiliţi trecuţi de treizeci de ani – ca mine şi ca avocatul meu.

În ziua de azi, piaţa adevărată o reprezintă Sedativele. Roşiile şi pudra – Seconal şi heroină – şi o fiertură de iarbă domestică rea, stropită cu orice, de la arsenic la tranchilizante de cai. Ceea ce se vinde azi e Ceea Ce te Fute de Tot – orice îţi scurtcircuitează creierul şi te pune la pământ cât mai mult timp posibil. Piaţa

ghetoului s-a extins în suburbii. Omul din Miltown s-a transformat, din răzbunare, în subcutanat sau chiar intravenos… şi pentru fiecare fost amator de senzaţii tari care a plutit, pentru uşurare, în pudră, sunt 200 de puşti care se duc direct la acul de Seconal.

Nici măcar nu se deranjează să încerce vreodată senzaţii tari.

Stimulentele nu mai sunt la modă. Methedrina e aproape la fel de rară, pe piaţa anului 1971, ca acidul pur sau DMT. „Extinderea conştiinţei" s-a terminat odată cu LBJ1… Şi nu înseamnă nimic, din punct de vedere istoric, că sedativele au apărut odată cu Nixon.

Am şchiopătat spre avion fără niciun fel de alte probleme decât un val de stări nasoale venind din partea celorlalţi pasageri… Dar capul meu era atât de ars atunci, încât nu mi-ar fi păsat nici dacă ar fi trebuit să mă sui în avion în pielea goală şi acoperit de şancre supurânde. Ar fi fost nevoie de o forţă fizică ieşită din comun ca să mă ţină departe de acel avion. Era cu mult mai mult decât o simplă oboseală, aşa că am început să mă simt mai bine la ideea unei isterii permanente. Simţeam că cea mai mică neînţelegere pe care aş fi avut-o cu stewardesa mă făcea fie să plâng, fie să-mi ies complet din minţi… Şi femeia părea să înţeleagă asta, pentru că m-a tratat cu multă blândeţe.

Când am vrut mai multe cuburi de gheaţă pentru Bloody Mary-ul meu, mi le-a adus repede… şi

1. Lyndon Baines Johnson, preşedinte al SUA în perioada hippie – anterior lui Nixon.

când am rămas fără ţigări, mi-a dat un pachet din poşeta ei. Singurul moment în care a părut agitată a fost când am scos un grepfrut din sacul meu şi am început sălfeliez cu un cuţit de vânătoare. Am băgat de seamă că mă urmărea atentă, aşa că am încercat să zâmbesc.

— Nu plec nicăieri fără un grepfrut, am zis. E greu să faci rost de unul bun – doar dacă nu cumva eşti bogat.

A dat din cap.

A zărit o clipă grimasa/zâmbetul ei, dar era greu să

ştii ce gândeşte. Era foarte posibil, ştiam, să se fi hotărât să mă dea jos din avion într-o cuşcă, atunci când ajungem la Denver. Am privit-o ţintă în ochi pentru o vreme, dar mi-a înfruntat privirea.

Adormisem când avionul a ieşit pe pista de decolare, dar zgâlţâitura m-a trezit instantaneu. M-am uitat pe geam şi am văzut Munţii Stâncoşi. Ce pula mea caut aici? mă întrebam. N-avea niciun sens. M-am hotărât să-mi sun avocatul de îndată ce era posibil. Să-i cer să-mi trimită nişte bani ca să-mi cumpăr un doberman albinos uriaş. Denver e un fel de piaţă naţională pentru dobermani furaţi; vin din toate părţile ţării.

De vreme ce eram deja aici, m-am gândit că aş putea foarte bine să-mi cumpăr un câine fioros. Dar, mai întâi, ceva pentru nervii mei. Imediat după ce avionul a aterizat, m-am grăbit pe coridor spre farmacia aeroportului şi i-am cerut farmacistei să-mi dea o cutie de amiluri.

Începu să se foiască şi să dea din cap.

— O, nu, zise ea în cele din urmă. Nu pot să vând chestiile alea decât cu reţetă.

— Ştiu, am zis. Dar, vezi, sunt doctor. Nu am nevoie de reţetă.

j încă se mai fâtâia.

— Păi… trebuie să-mi arătaţi un act de identitate, mormăi ea.

— Bineînţeles.

Mi-am tot fluturat portofelul să-mi vadă ecusonul de poliţist, până când am localizat Cârdul Ecleziastic pentru Discount – care mă certifică drept Doctor al Divinităţii, recunoscut de ministrul Bisericii Noului Adevăr.

Îl inspectă cu atenţie, apoi mildădu înapoi. Am simţit un respect nou în ţinuta ei. Ochii i se încălziseră. Părea că vrea să mă atingă.

— Sper că mă iertaţi, domnule doctor, zise ea zâmbind delicat. Dar trebuia să întreb. Avem nişte animale

ciudate pe aici. Tot felul de dependenţi periculoşi. Nu m-aţi crede.

— Nu-ţi face griji, am zis. Înţeleg perfect. Dar am inima slăbită şi sper…

— Desigur, a exclamat ea – şi în câteva secunde a fost înapoi cu o duzină de amiluri.

Am plătit fără să mai recurg la discountul ecleziastic. Apoi am deschis cutia şi mi-am pocnit una sub nas imediat, în timp ce ea se uita.

— Să fii recunoscătoare că inima ta e tânără şi puternică, am zis. Dacă aş fi în locul tău, niciodată n-aş… ah… la dracu'!… ce? Da, trebuie să mă ierţi acum; o simt cum vine.

M-am întors şi m-am dus împleticindu-mă în direcţia barului.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, porcilor! am ţipat la cei doi soldaţi care ieşeau de la toaletă bărbaţilor.

S-au uitat la mine, dar nu au zis nimic. În acest moment, râdeam ca un dement. Dar nu mai avea importanţă. Eram doar un alt cleric făcut varză, cu inima slăbită. Rahat, la Brown Palace s-ar fi înnebunit după mine. Am mai tras un amil şi în momentul în care am intrat în barr, inima mea era plină de bucurie. Mă simţeam ca o reîncarnare monstruoasă a lui Horatio Alger… un Om de Acţiune şi îndeajuns de bolnav ca să fie pe deplin încrezător.

SFÂRŞIT

Cuprins

Partea I

2. Am umflat 300 dolari de la o scroafă din Beverly Hills

3. Tratament straniu în deşert…

O criză de încredere

4. Muzică oribilă şi sunetul multor puşcoace… Vibraţii nasoale într-o seară de sâmbătă în Vegas

5. Spunând povestea la cald… Scurtă privire asupra presei în acţiune… Mizerie & eşec

6. O noapte în oraş… Conflicte la Desert un… Delir halucinogen la Circus-Circus

7. Teroare paranoică… şi spectrul îngrozitor al sodomiei… Sclipiri de cuţite şi ape verzi

8. „Geniile «din lumea întreagă stau mână în mână şi şocul recunoaşterii străbate întreg» cercul”.

9. No Sympathy for the Devil… Corespondent torturat?… Zbor în nebunie

10. Intervine Western Union: un avertisment de la dl Heem… O nouă însărcinare de la secretariatul revistei de sport şi o invitaţie violentă din partea poliţiei

11. Aa www.Mama, Can This Really Be the end? În ultimul hal în Vegas, cuprins iar de psihoza provocată de amfetamină?

12. Viteză infernală… Luptă corp la corp cu patrula rutieră californiană… Mano Mano pe Autostrada 61

Partea a II-a

2. Altă zi, altă decapotabilă…

& alt hotel plin de caralii

3. Sălbatica Lucy… „Dinţii ca lopeţile, ochii ca nişte văpăi”.

4. Nicio scăpare pentru degeneraţi… Reflecţii asupra unui junkie ucigaş

5. O experienţă teribilă cu droguri foarte periculoase

6. Trecem la treabă… Ziua de deschidere a Conferinţei Naţionale

7. Dacă nu ştii, vino să înveţi… Dacă ştii, vino să ne înveţi

8. Back Door Beauty… & în cele din urmă o cursă serioasă pe Strip

9. Criză pe Paradise Blvd

10. Misiune grea la aeroport… Flashbackuri peruviene urâte… „Nu! E prea târziu! Renunţă!”

11. Escrocherie? Furt? Viol?… O conexiune brutală cu Alice de la spălătorie

12. Întoarcerea la Circus-Circus… Căutând maimuţa… La naiba cu Visul American

13. Capătul drumului… Moartea Balenei… Leoarcă

de transpiraţie în aeroport

14. La revedere, Vegas… Dumnezeu să vă aibă în paza, porcilor!